

TORSDAGEN DEN 12 MARS 2009

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Arbetstagarnas medbestämmande i bolag med europeisk rättslig form (ingivet resolutionsförslag): se protokollet

4. Östligt partnerskap (debatt)

Talmannen. – Mina damer och herrar! Dagens första punkt är kommissionens uttalande om det östliga partnerskapet.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Herr talman! Det gläder mig mycket att få hålla denna lägliga debatt om det östliga partnerskapet. Det är ett av flaggskeppen i EU:s utrikespolitik och dess strategiska betydelse är uppenbar: mer säkerhet, mer stabilitet och mer välbefinnande i vårt östra grannskap.

Konflikten i Georgien och även gaskrisen i Ukraina är bara två exempel på de återkommande kriser och den instabilitet som påverkar området. Dessa får direkta effekter för EU och dess medborgare. Till dessa båda kriser måste vi nu lägga finanskrisen som drabbar vårt östra grannskap extra hårt. Även om varje kris måste bemötas på sitt sätt måste vi också vidta åtgärder på medellång och lång sikt för att förhindra att nya problem uppstår. Dessutom vill alla våra grannländer i öst ha starkare band till EU, om än i varierande grad. De behöver också utökat stöd för att befästa de demokratiska institutionerna, staten och rättsstatsprincipen.

EU kan och måste möta dessa utmaningar, och det östliga partnerskapet är så att säga vårt politiska svar. Genom att öka vårt stöd till reformer och hjälpa våra partner att anpassa sig till EU-lagstiftningen kan vi bidra till stabiliseringen i våra östliga grannländer.

Den 3 december 2008 lade kommissionen på mitt initiativ fram ett ambitiöst meddelande om ett östligt partnerskap. Det byggde på tidigare idéer från våra tjeckiska, polska och svenska vänner och på flera av Europaparlamentets förslag och omfattade frihandelsavtal, ökad rörlighet för människor och utökad finansiering. Som ett led i det östliga partnerskapet föreslog vi också att våra politiska förbindelser skulle uppgraderas genom associeringsavtal med varje partner – men först när de har uppfyllt de relevanta politiska reformkriterierna.

Vi föreslog åtgärder för att förbättra samarbetet i fråga om energitrygghet och inte minst för att öka stödet till ekonomisk och social utveckling i syfte att minska skillnaderna inom länderna, som så ofta blir en destabiliserande kraft. Vi rekommenderade även att en multilateral ram skulle inrättas för det östliga partnerskapet, med fyra tematiska samarbetsplattformar: för det första, demokrati, goda styrelseformer och stabilitet; för det andra, ekonomisk integration och konvergens med EU:s politik; för det tredje, energitrygghet; för det fjärde, kontakt mellan människor.

Vi föreslog att Europaparlamentets initiativ Euronest skulle integreras i det östliga partnerskapet och att det skulle inrättas en parlamentarisk trojka bestående av Europaparlamentet, OSSE och Europarådet.

För att genomföra alla dessa förslag och intensifiera stödet till interna reformer begärde kommissionen 350 miljoner euro i nya medel under fyra år. Detta utgör endast 3,1 procent av den totala budgeten för det nuvarande europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet och är t.ex. mycket mindre än de nya anslagen till de ockuperade palestinska områdena enbart under 2007–2009. Detta är kort sagt inte ett överdrivet stort belopp: det är en nödvändig investering i vår långsiktiga säkerhet.

Jag vet att några av er skulle vilja göra ännu mer för våra partner i öst. Ni har sagt att kommissionens förslag inte går tillräckligt långt eller tillräckligt snabbt, särskilt inte i fråga om rörlighet för människor, men andra

har sagt tvärtom. Vi måste alltså hitta rätt avvägning mellan ambition och realism, och vi behöver handla snabbt.

Jag är glad att vi alla har samma målsättning – att gradvis föra våra östliga partner närmare EU och även hantera hoten mot deras stabilitet. Det östliga partnerskapet är ett avgörande instrument för att åstadkomma detta.

Jag hoppas att dagens debatt sänder ett kraftfullt budskap till de 27 medlemsstaterna inför nästa veckas möte i Europeiska rådet och förberedelserna för toppmötet om det östliga partnerskapet den 7 maj 2009.

Det östliga partnerskapet gäller själva kärnan i de utmaningar vi står inför i dag. Det ligger i EU:s direkta strategiska intresse: en ny säkerhetskris i vårt östliga grannskap skulle få konsekvenser inte bara för våra grannar utan även för hela EU och dess medborgare. Därför är jag mycket tacksam över parlamentets stöd, och jag ser fram emot att samarbeta med er om ert bidrag och under genomförandet.

Charles Tannock, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Som föredragande för den östliga dimensionen av den europeiska grannskapspolitiken välkomnar jag kommissionens åtagande att fördjupa förbindelserna med sex länder i öst genom det nya östliga partnerskapet. Det är viktigt att betona att det östliga partnerskapet i sig inte utesluter möjligheten att några av dessa länder en dag ansluter sig till EU som fullvärdiga medlemmar. Som ni vet har jag t.ex. länge förespråkade att Ukraina ska ansluta sig till EU, och jag är fortfarande övertygad om att det ligger i EU:s strategiska intresse.

Jag välkomnar också inrättandet av ett nytt parlamentariskt organ, Euronest, som ett forum för ledamöter av Europaparlamentet och nationella parlament i syfte att stärka varandras demokratiska mandat genom dialog, t.ex. genom att hjälpa Armenien och Azerbajdzjan att sätta sig ner tillsammans och diskutera tvisten om Nagorno-Karabach och förhandla om frihandelsavtal och förenklade viseringsförfaranden genom dessa nya associeringsavtal. Jag hoppas emellertid att det östliga partnerskapet inte kommer att leda till att nya skiljelinjer skapas mellan de länder som omfattas av partnerskapet och de länder som ligger längre österut, utanför partnerskapet. Vi måste komma ihåg att centralasiatiska länder som Turkmenistan, Kazakstan och Uzbekistan vänder sig till väst och EU för att få stöd och engagemang. Vi får alltså inte glömma vårt ansvar gentemot Centralasien bara för att vi vill stärka förbindelserna med länder som ligger nära EU:s östra gräns.

När det gäller Vitryssland har jag varit en ständig kritiker av Aleksandr Lukasjenkos diktatur. Ändå välkomnar jag den senaste tidens tövåder i förbindelserna. Jag har länge förespråkade att vi ska använda både piska och morot, så att president Lukasjenkos insatser för att åstadkomma demokratiska reformer och demokratisk öppenhet erkänns och belönas med närmare band till EU.

När det gäller huruvida Lukasjenko bör tillåtas att delta i toppmötet i Prag för att lansera det nya östliga partnerskapet anser jag att det skulle vara förhastat, eftersom han fortfarande måste visa att han har gjort ett oåterkalleligt åtagande för EU:s gemensamma värderingar och för demokrati.

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Tack för ert uttalande och ert engagemang i frågan.

Jag vill understryka det som ni sa, dvs. att vi står inför enorma utmaningar i samband med våra grannstatsförbindelser när det gäller stabilitet, demokratisk förändring och nu också naturligtvis den ekonomiska utvecklingen. Det är nu ett bra tillfälle för oss att uttrycka vårt engagemang och vår vilja till ett nära samarbete med våra östliga grannstater.

Det är tydligt – och det bör vi också säga öppet – att den påverkan vi som Europeiska unionen har på våra östliga grannstater är av intresse för oss. Vi vill dock öka vår påverkan, inte genom våld, inte genom hot och inte genom tvång, utan genom att erbjuda ett stöd till just dessa länder i deras strävan efter stabilitet och demokratisk förändring. Jag hoppas att de alla verkligen vill ha demokratisk förändring, i synnerhet nu när de, som Ukraina, har enorma ekonomiska problem.

En del av dessa ekonomiska problem kan de inte klandras för, men andra bär de naturligtvis delvis ansvaret för. Vi bör också vara medvetna om att vi även måste kritisera det som vi anser måste kritiseras och kräva att dessa länder gör det som är nödvändigt för att också ta sitt ansvar. Jag tänker särskilt på Ukraina och jag återkommer till detta land om en stund.

Det är oerhört viktigt att vi inte betraktar detta östliga partnerskap som ett verktyg som kan användas mot Ryssland, utan i stället som ett stärkande av de länder som, när det gäller grannar, har EU på ena sidan och

Ryssland på den andra, eftersom Ryssland – om allt går väl – bör bli vår partner, särskilt när det gäller denna politik.

Det gläder mig verkligen att Förenta staterna och president Barack Obama, tillsammans med vicepresident Joe Biden och utrikesminister Hillary Clinton, nu har börjat tillämpa en annorlunda politik. Vi bör inte hålla tillbaka vår kritik när det gäller den inrikespolitiska utvecklingen i Ryssland. Den återställningsknapp som Joe Biden talade om i München bör emellertid också användas som ett försök, som ett erbjudande till Ryssland att omvärdera sina förbindelser.

I detta sammanhang är min grupp inte särskilt glad över att Janusz Onyszkiewicz i sitt betänkande, som hade överenskommit i utskottet för utrikesfrågor, inte tar upp det som Förenta staterna nu erbjuder. Vi halkar efter Förenta staterna. Det är fruktansvärt. Vi borde utvecklas tillsammans med Förenta staterna, samtidigt som vi naturligtvis alltid prioriterar de mänskliga rättigheterna. Detta kommer att bli nödvändigt, och jag hoppas att det fortfarande finns möjlighet att utarbeta en gemensam resolution om Ryssland. Jag menar att detta är oerhört viktigt.

Jag har redan nämnt att vårt erbjudande, vårt östliga partnerskap, inte innebär att vi godkänner allt som sker i våra grannstater. Om jag t.ex. bedömer läget i Ukraina är det inte så att "det inte spelar någon roll vilka dispyter ni har eller vilka problem ni inte lyckas lösa, ni kommer ändå att få EU:s stöd". De styrande krafterna i Ukraina måste till sist ta itu med problemen tillsammans, eftersom gaskrisen är kopplad till en dispyt inom den politiska sfären i landet, och det är fullständigt oacceptabelt för oss. Jag vill inte lägga skulden på någon här – vi kan alla bilda vår egen uppfattning. Det är i vilket fall som helst mycket viktigt att vi gör detta klart för Ukraina. Samma sak gäller för Georgien och alla andra länder. EU har lämnat ett erbjudande och jag hoppas att våra östliga grannstater kommer att godta detta erbjudande, ta det på allvar och faktiskt skapa stabilitet och demokrati.

István Szent-Iványi, för ALDE-gruppen. – (HU) Det östliga partnerskapet utgör en logisk och nödvändig ny prioritet i samband med utvidgningen österut och är kanske det mest ambitiösa utrikespolitiska initiativet i det återförenade Europa. Det är en bra åtgärd, men det kommer att bli meningsfullt och framgångsrikt bara om det finns en verklig politisk vilja bakom genomförandet. Det är därför inte tillräckligt att bara sätta en ny etikett på vår befintliga grannskapspolitik; vi måste sätta målet långt bortom den befintliga politiken och formulera högre ambitioner.

Den första uppgiften är utan tvekan att omvandla de befintliga samarbetsavtalen till associeringsavtal. En del av denna process omfattar också upprättandet av en permanent institutionell organisation, men det är inte den viktigaste delen. Möten mellan stats- och regeringscheferna är naturligtvis nödvändiga, men de kommer bara att lyckas om man gör verkliga framsteg i fråga om de två grundpelarna. Målet är att upprätta ett frihandelsområde med frihandelsavtal och gradvis avskaffa viseringskraven. Vi vet att detta är avlägsna mål för tillfället. De berörda länderna är ännu inte redo för detta och det östliga partnerskapet måste bidra till att dessa länder kan uppfylla villkoren så snart som möjligt, eftersom det är till nytta för alla. De senaste månadernas gaskris har visat hur sårbart EU är när det gäller energi. En särskilt viktig del i avtalen handlar därför om energisamarbete, vilket kan inbegripa transiteringsländer som t.ex. Vitryssland och Ukraina eller exportländer som t.ex. Azerbajdzjan. Vi bedömer alltså att detta är oerhört viktigt.

Jag vill betona att detta samarbete också måste omfatta värderingar. Det östliga partnerskapet kommer att bli en framgång när demokratiska värderingar, rättsstatsprincipen, de mänskliga rättigheterna och minoriteters rättigheter ständigt prioriteras och hjälper länderna i deras utveckling, men även gör dem ansvariga på dessa områden. Det östliga partnerskapet måste också vara tillgängligt för Vitryssland, men först då villkoren har uppfyllts. Vi måste klargöra att landets avståndstagande från Ryssland i sig självt inte innebär att det kommer närmare EU. Ukrainarna har faktiskt mycket att göra när det gäller att kunna garantera mänskliga rättigheter och demokrati innan vägen till samarbete är tillgänglig även för dem. Det östliga partnerskapet får tydliga budgetkonsekvenser: 350 miljoner euro har anslagits för de närmaste åren – men inte ens det kommer förmodligen att vara tillräckligt. Parlamentets uppgift är att tillhandahålla det nödvändiga ekonomiska stödet, och vi måste alltså därför erkänna att EU-strävandena är den viktigaste motiverande faktorn för partnerländerna inom ramen för det östliga partnerskapet. Tack så mycket.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Tillkännagivandet av det östliga partnerskapet har väckt nytt hopp hos våra europeiska grannstater. Om vi återigen grusar detta hopp kommer vi att minska våra möjligheter att påverka på alla områden. Våra grannstater kommer då att drivas in i Rysslands intressesfär, vilket innebär destabilisering och diktatur. Jag vädjar om försiktighet när det gäller Vitryssland. Landets löften om att bli demokratiskt är fortfarande grundlösa. Samtidigt deporterar de vitryska myndigheterna katolska

präster med kopplingar till tv-kanalen BelSat, och har vägrat att låta dem registrera sitt kontor i Minsk. Yngre personer som stöder oppositionen skickas till armén. Försök att använda krisen som en förevändning för att vägra att delta i finansieringen i samband med det östliga partnerskapet och fördröja undertecknandet av frihandelsavtalen och viseringsfriheten leder till motgångar för EU i denna del av världen. Om detta sker, kom då ihåg att inte klaga på Rysslands politik. Vi har redan nu tillgång till de nödvändiga instrumenten. Om det östliga partnerskapet bara erbjuder gammalt innehåll i ny förpackning bör vi inte bli överraskade om vi misslyckas i öst.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). - (EN) Herr talman! För det första välkomnar jag kommissionens mycket välformulerade initiativ. För det andra handlar detta inte om EU:s östliga politik utan om ett nytt koncept, så vi bör ställa oss frågan vad mervärdet blir av detta. Jag menar att vid sidan av det vi har försökt åstadkomma, oavsett om det har fungerat hittills eller inte, nu försöker omge oss inte bara med vänner utan även med vänner som också är vänner sinsemellan. Detta är avgörande för EU:s stabilitet och säkerhet. I denna multilaterala dimension ser jag mervärdet med detta nya projekt. Jag hoppas att det kommer att godkännas av Europeiska rådet i mars. Vi vet att det tjeckiska ordförandeskapet prioriterar detta – även om vi inte har något att se den tjeckiske ministern här i kammaren.

Associeringsavtalen är avgörande för detta och de bör likna varandra, samtidigt som de dock bör anpassas efter möjligheterna och resultaten hos var och en av de sex parterna i denna multilaterala ram. Energitrygghet är som sagt en nyckelfråga. Det är mycket viktigt för oss och de sex länderna att knytas samman genom denna tillgång till energitrygghet.

Under diskussionen kom det upp frågor om huruvida tredjeländer bör delta. Jag anser att strategin att koppla in Turkiet och Ryssland från fall till fall är den rätta. Vitryssland bör naturligtvis bjudas in, men endast under vissa förutsättningar som innebär att vi fastställer en miniminivå när det gäller grundläggande värderingar.

Det gläder oss mycket att kommissionsledamoten har tagit del av och tagit hänsyn till att det östliga partnerskapets parlamentariska församling Euronest – som uppfanns av det här parlamentet – kommer att bli en integrerad del i projektet.

När det gäller finansieringen måste den, om allt ska gå rätt till, hanteras i nästa budgetram. Hittills hoppas jag att dessa 600 kommer att vara nog, men jag har en viktig anmärkning för att undanröja all oenighet. Detta får inte göras på det södra grannskapets bekostnad på något sätt. De södra och östra grannskapen bör båda ge synergieffekter och vara symmetriska i detta sammanhang.

Kristian Vigenin (PSE). - (BG) Herr talman, fru kommissionsledamot! Vi kan bara göra en positiv bedömning av kommissionens förslag. Valet av tidpunkt är kanske i själva verket idealiskt, eftersom alla europeiska länder behöver solidaritet i dessa kristider. Så sent som i går och dagen före diskuterade vi ganska ingående frågan om solidaritet mellan nya och gamla medlemsstater. Detta är till viss grad en konstgjord argumentation, men en sak som många faktiskt tänker på. Det är dock EU:s grannstater i öst som är i behov av en särskild solidaritet för tillfället eftersom de, rent praktiskt, inte har de stödmekanismer som deras grannstater omedelbart väster om dem har. Ett sådant initiativ skulle därför ge dem en viktig garanti för att EU fortfarande tänker på dem och är berett att satsa på att utveckla förbindelserna med dem.

Samtidigt kan vi säga att detta är ett bra initiativ, men vi får se hur det utvecklas eftersom vi vid en rad tillfällen har sett hur bra initiativ har runnit ut i sanden. Å andra sidan är det så att vissa av de länder som initiativet riktas till prioriterar ett medlemskap i EU. I detta avseende är det mycket viktigt att idén med det östliga partnerskapet inte varken av oss eller våra östliga grannstater uppfattas som ett försök att för gott ersätta ett framtida medlemskap med ett sådant initiativ. Fru kommissionsledamot! Med detta i åtanke vill jag att ni, grundat på era kontakter, berättar för oss hur detta initiativ mottas av våra östliga partnerländer. Officiellt är de naturligtvis bundna att stödja det, men när det gäller ett eventuellt framtida medlemskap undrar jag om de hyser dessa tvivel.

Jag anser dessutom att det saknas ett inslag i detta initiativ, vilket också betonades av vissa kolleger, nämligen Rysslands roll. Vi är förstas medvetna om hur känslig denna fråga är, med tanke på att de aktuella länderna inte bara är grannar till EU utan även till Ryssland. Det är också väldigt viktigt att vi utvecklar förbindelserna med Ryssland med hänsyn till dessa länder, så att det inte uppstår någon rivalitet mellan EU och Ryssland och inga tvister mellan de två mest inflytelserika krafterna i dessa länder som resulterar i politisk instabilitet. Det är faktiskt just detta som vi bevittnar för tillfället, till viss grad. Vissa av länderna är bokstavligen delade och deras medborgare är splittrade mellan Rysslands och EU:s förväntningar. Jag anser att vi måste vara aktivare och erbjuda dessa länder mycket mer.

Jag vill avsluta med att säga att jag stöder de lägre viseringskraven, vilket är ett mycket viktigt steg, men jag vill som en del av detta initiativ se fler åtgärder kopplade till utbildning och utbyte som leder till utökade kontakter mellan medborgare i dessa länder och i EU, såväl som, naturligtvis, till ökade kunskaper om EU i dessa länder. Tack så mycket.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) Politiken avseende det östliga partnerskapet är särskilt viktig, på samma sätt som Euronest-projektet som ska genomföras inom den närmaste framtiden. Jag är därför övertygad om att vi måste hitta de ytterligare 350 miljoner euro som krävs för att genomföra det östliga partnerskapet under de kommande fyra åren. När det gäller Vitryssland besökte en delegation från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater Minsk. Vår delegation anlände dagen efter den höge representanten Javier Solanas besök i Vitryssland. Å ena sidan var hans besök en tydlig signal till Vitryssland att EU är berett att inleda ett nytt skede av pragmatiska förbindelser. Å andra sidan verkade det som att många av EU:s tidigare krav har glömts bort; man sa i varje fall inget om dem. För de flesta i Vitryssland lyckades inte de storvulna fraserna om en konstruktiv dialog och diskussionen om grundläggande problem på ett tydligt sätt visa vilken politik EU kommer att föra i framtiden. Det som har skett har skett. Besöket ägde rum och man yttrade inte ett ord om demokratiska värderingar. Det gläder mig att PPE-DE-delegationen var i Minsk dagen efter Javier Solana, och vi betonade särskilt situationen för de mänskliga rättigheterna och pressfrihetskraven. Låt mig avslutningsvis nämna att en inbjudan till Alexandr Lukasjenko att delta i vårtoppmötet i Prag skulle vara obegriplig och svår att rättfärdiga. För det andra måste den vitryska regeringen genomföra demokratiska reformer och fortsätta att genomföra dem. Man får inte ge något *carte blanche* till Lukasjenkos regering.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Herr talman! Det östliga partnerskapet omfattar sex länder. Ett av dessa – Vitryssland – är ett dramatiskt exempel på självisolering som vi tidigare har bemött med en politik präglad av "för lite för sent"-syndromet, när det gäller både sanktioner och stimulansåtgärder. Vitryssland har väldigt lite gemensamt med exempelvis Georgien. Samarbetet mellan Aleksandr Lukasjenko och Micheil Saakasjvili ser ut som en kombination av politisk fiktion och politisk skräck.

De övriga fem länderna ligger vid Svarta havet, där vi har en synergi – dvs. det finns ännu ingen strategi. Kan det östliga partnerskapet ersätta en strategi för Svarta havet? Det går knappt att tänka sig en regional strategi där utan Turkiet och Ryssland, men just dessa länder lämnas utanför processen. Det som dessa länder har gemensamt är att de alla ingick i Sovjetunionen och att de alla är grannar till Ryssland, lika mycket som de är grannar till EU. Vi har alltså att göra med ett gemensamt grannskap. Ryssland betraktar detta grannskap som sitt privata intresseområde. Vi kan naturligtvis inte acceptera det, men å andra sidan förefaller det östliga partnerskapet vara ett sätt att bemöta den ryska grannskapspolitiken. Det innebär att grannskapet blir föremål för motstridiga intressen och rivalitet.

Den verkliga utmaningen är hur EU och Ryssland ska kunna utveckla en gemensam politik för sitt gemensamma grannskap. Annars kommer vi inte att skapa säkerhet och stabilitet där – tvärtom. När det gäller allt det andra har vi redan demokrati och gott styre, ekonomisk integration och konvergens, energitrygghet och mänskliga kontakter på dagordningen. Ur den synvinkeln ligger Ukraina mycket längre fram än de andra, och jag förutsätter att landet inte gläder sig särskilt mycket åt att behöva dela vårt erbjudande med de andra.

Det verkliga problemet var inte bristen på etiketter utan bristen på genomförande. Genom att låta vårt ord gå till handling och genom att lägga till lite visionär realism i stället för naiv konfrontation kan vi verkligen omvandla det östliga partnerskapet till en värdefull och positiv tillgång – och ni har förstås helt rätt, fru kommissionsledamot, när ni säger att vi behöver en budget för att skapa en bra politik.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar projektet med det östliga partnerskapet, som förhoppningsvis kommer att stärka demokratin och reformerna i vårt östra grannskap. Detta är dock inte bara ett regionalt initiativ; det bör ses som ett alleuropeiskt projekt. Därför måste alla medlemsstater åta sig att bidra fullt ut.

Med ett sådant åtagande hade den traumatiska konflikten i Georgien i augusti förra året sannolikt kunnat förhindras. Därför är det hög tid att alla stater i regionen förstår att sådana projekt inte kan betraktas som en gammalmodig kamp om intresseområden, och jag delar kommissionsledamotens åsikt att målet är att åstadkomma mer stabilitet och säkerhet i vårt eget grannskap.

Det östliga partnerskapet kommer att innebära en uppgradering av EU:s förbindelser med sex av sina grannar. Det kan jämföras med att inrätta fyra gemensamma områden mellan EU och Ryssland, men de viktigaste inslagen i dessa förbindelser kommer att vara ömsesidighet och villkorlighet. Partnerskapet kommer att

innebära bilaterala åtaganden om att främja såväl fria marknadsekonomiska förbindelser som rättsstatsprincipen. Förbindelsernas omfattning kommer att vara beroende av vilka framsteg varje partner gör inom dessa områden.

Jag vill lyfta fram ytterligare en princip. Det östliga partnerskapet bör inte vara begränsat till samarbete mellan regeringar. Det måste också omfatta det civila samhället och särskilt stimulera till gräsrotsutbyte mellan medborgare, icke-statliga organisationer och lokala myndigheter.

Vitryska oppositionsledare som var här nu i veckan var för övrigt oroad över att EU öppnar sig för Vitryssland eftersom det civila samhället inte innefattades. När det gäller ett auktoritärt land som Vitryssland anser jag att ett partnerskap tydligt måste bygga på konkreta framsteg på området för mänskliga rättigheter.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Initiativet med det östliga partnerskapet är särskilt viktigt och man måste tillämpa en rad olika instrument så snart som möjligt för att underlätta genomförandet.

Jag välkomnar den samarbetsplattform som främjas genom denna nya partnerskapsram, eftersom det är mycket viktigt att vi ser över förbindelserna med våra grannstater, inte bara för att göra samarbetet effektivare utan även för att kunna lösa de stora problem som vi står inför för tillfället, t.ex. den ekonomiska krisen och en trygg energiförsörjning, och som vi inte bara kan hantera internt.

Partnerskapet uppmuntrar till projekt som är av yttersta vikt för EU genom att främja en institutionaliserad ram som placerar både förbindelser med grannstater och mellanregionalt samarbete mellan grannstater på en högre nivå. Det finns prioriterade projekt som är avgörande när det gäller hanteringen av energikrisen: de i Svarta havsregionen och de som utnyttjar resurser från området kring Kaspiska havet. Dessa projekt kan bara genomföras med ett säkert grannskap och nära förbindelser med de relevanta regionala aktörerna som grund, med utgångspunkt i gemensamma, ömsesidigt fördelaktiga åtaganden.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill hänvisa till Laima Liucija Andrikienės anförande då en delegation från detta parlament besökte Minsk nyligen.

Fru kommissionsledamot! I ert svar kanske ni kan bekräfta att ni kommer att avvisa Alexandr Lukasjenkos och hans kollegers åsikt att vi bör ha förbindelser utan villkor. När vi var i Minsk träffade vi förstås de demokratiska oppositionsledarna och vi talade även med pressen. Det är tydligt att Alexandr Lukasjenko verkligen vill ha goda förbindelser med oss, men det är inte för hans godhets skull – det är för att han har mycket svåra ekonomiska problem och vill hålla sig kvar vid makten. Han har beordrat polisen att upplösa fredliga demonstrationer, och efter att ha släppt politiska fångar låter han nu arrestera dem på nytt.

Ni talade i ert anförande – och jag var här då – om kontakter människor emellan. Vad säger vi här i EU egentligen till folket i Vitryssland och till studenterna i Vitryssland? Stöder vi dem eller stöder vi den diktatur som för närvarande styr dem?

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – (EN) Herr talman! Mitt anförande handlar om förhållandet mellan det östliga partnerskapet och Svartahavssynergien.

Jag anser att det främsta hindret är att hitta synergins rätta plats i denna alltmer komplexa bild av EU:s initiativ i öst. De verkligen viktiga frågorna i Svartahavsområdet, som energi och frusna konflikter, hanteras alltså antingen genom EU:s grannskapspolitik, där pengarna finns, det kommande östliga partnerskapet, som är utformat för att öka förtroendet för säkerheten i de inblandade länderna och trygga EU:s energiförsörjning efter kriget i Georgien, EU:s strategiska förbindelser med Ryssland och Ukraina, eller anslutningssamtalen med Turkiet.

Vad finns det då kvar för Svartahavssynergien att åstadkomma? Inte mycket, skulle jag vilja säga, bortsett från seminarier och undersökningar av hur befintliga EU-initiativ ska kunna utsträckas till det området samt icke-politiska frågor. Därför måste även innehållet i den ram som kallas ”synergi” förbättras, om vi vill upprätthålla dess trovärdighet.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Det östliga partnerskapet är en komplex uppsättning förslag som borde fungera som stöd för våra östliga grannstater i deras utveckling mot demokrati. Vart och ett av dessa länder har ett val. De kan följa antingen den ryska eller den europeiska modellen. Europeiska gemenskapen kan förvisso erbjuda dem mer. Det östliga partnerskapet är inte ett försök att få kontroll över detta område eller att utvidga vår intressesfär. Det är i stället ett avtal som tydligt kommer att främja båda sidor. Partnerländerna får nya möjligheter och stöd till sin ekonomiska och sociala utveckling. Gemenskapen kommer att garantera större energitrygghet och politisk säkerhet för sig själv.

Vi bör ha som mål att luckra upp viseringskraven. Om vi gör det enklare för medborgarna i de länder som deltar i det östliga partnerskapet att besöka EU, kommer de att upptäcka hur betydande samarbetsvinster med EU kan vara. Ökad kontakt mellan medborgarna, särskilt ungdomar, kommer naturligtvis också att föra partnerländerna och EU närmare varandra. Vi bör göra det möjligt för ungdomar att utbilda sig och resa, och vi bör främja utbildningsmässigt och kulturellt utbyte. Ungdomar, som är medvetna och utbildade, är vår världsdels framtid.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Under mitt besök i Ukraina uppmärksammade jag att utvecklingen av rättssystemet ägnas liten uppmärksamhet i vårt östliga grannskap. Införandet av gemenskapens regelverk hjälpte Litauen att reformera sitt ekonomiska system och sitt rättssystem och bli medlem av EU. Jag hoppas att det östliga partnerskapsprogrammet kommer att föra med sig ett ännu större intresse av att utveckla rättssystemen i våra grannstater. Detta kommer inte bara att bidra till att garantera institutionell stabilitet – det kommer även att underlätta genomförandet av ekonomiska reformer. Å andra sidan gör utvecklingen av ett rättssystem det möjligt för oss att främja samarbetet mellan EU och dess östliga grannstater, eftersom det garanterar en stabil miljö för kapitalinvesteringar och för kunskapstillämpning.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Eftersom två av mina kolleger inte är här utnyttjar jag tiden till att säga ett par extra ord om denna fråga som är så viktig för EU:s omedelbara yttre prioriteringar under de kommande åren.

Jag gratulerar kommissionen till initiativet att göra energitrygghet ett av de främsta målen för dialogen och den politiska agendan. En politik för extern energitrygghet är mycket viktig. Vi såg gruffet mellan Ukraina och Ryssland nyligen och vilka effekter det fick för konsumenter så långt bort som i Bulgarien och Slovakien.

Det är viktigt att komma ihåg att flera av de sex berörda länderna – t.ex. Vitryssland, Ukraina och Georgien – är viktiga transitländer. Det finns även producenter, som Azerbajdzjan och de kaspiska gas- och oljefälten. Det finns potential för en transkaspisk länk till Centralasien, vilket som ni vet ligger mig varmt om hjärtat, och jag har alltid förespråkade närmare förbindelser med Kazakstan. Det är viktigt att vi upprätthåller stabiliteten i den kaspiska regionen och även frigör oss från ett alltför stort beroende av gasleveranser från Ryssland och särskilt från Gazprom, som ofta används som ett slags filial till det ryska utrikesministeriet.

Jag måste också med viss sorg säga att det östliga partnerskapet visserligen är utmärkt för länderna i södra Kaukasus – även om det återstår att se om de även kan integreras mer regionalt i stället för att bara ha bilaterala förbindelser med Bryssel – men att det inte för med sig särskilt mycket nytt för länder som Ukraina. Dessa länder har redan tillträde till förhandlingar om frihandelsavtal, med frågan om förenkling av viseringsförfaranden på bordet, tillsammans med deltagande i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och säkerhets- och försvarspolitiken. Det finns inte mycket nytt för Ukraina, tyvärr, men det är bra för de andra länderna.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill ännu en gång påminna er om att vi inte har lyckats lösa de frusna konflikterna i dessa östliga regioner, och vi har inte heller lyckats avstyra krig mellan Ryssland och Georgien.

Jag anser att det östliga partnerskapet är välkommet därför att det i första hand finns ett behov av att stabilisera dessa regioner och undvika att falla i fällan när det gäller intressesfärer, för det finns vi, Förenta staterna, Ryssland och Turkiet. Jag menar också att vi måste fråga oss själva, i samband med detta partnerskap, om det inte finns ett behov av att införa en neutral buffertzonen, dvs. stater som skulle ha en neutral ställning, för att undvika de slitningar som vi ser i dag i och med att Georgien och Ukraina söker medlemskap i Nato. Vi känner mycket väl till konsekvenserna av detta medlemskap för Ryssland.

Vi vill att stabilitet och trygg energiförsörjning ska utvecklas genom detta östliga partnerskap. Vi måste garantera denna trygga energiförsörjning eftersom, som en av ledamöterna sa, energi från Kaspiska havet levereras genom Kaukasien; så vi måste alltså ha stabilitet i Kaukasien.

Jag anser också att EU-medborgarna bör få veta mer om dessa regioner, och kommissionen måste nog investera i en del projekt för att åstadkomma detta. Problemet visade sig i själva verket när de nya länderna blev medlemmar. Jag anser att vi måste inleda projekt för att göra dessa regioner kända och se till att de får ett europeiskt perspektiv.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Förfarandet "catch-the-eye" är en bra möjlighet till polemik. Jag håller inte med min kollega Adrian Severin. Han vill ge Ryssland kontrollrätt i sina influensområden. Om vi vill ha stabilitet vid våra östra gränser behöver vi mer demokrati och mer

marknadsekonomi. Ryssland är mindre demokratiskt och mindre av en marknadsekonomi än dessa grannar, varför ingen gemensam politik kommer att föra oss närmare det målet.

Symmetri med Ryssland i denna politik kommer inte att ge oss mer framsteg i området. Vi blev inte inbjudna av Ryssland när OSS bildades, och en blandning av vår egen och Rysslands politik skulle vara fullständigt kontraproduktiv.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Detta är verkligen en intressant debatt och jag vill tacka ledamöterna för deras överlag stora stöd för strategin med det östliga partnerskapet.

Låt mig säga direkt att det bygger på värderingar. Det stöder såväl politiska som ekonomiska reformer. Det kommer att kräva resurser – jag vill tacka Laima Liucija Andrikienė för hennes tydliga stöd i detta. Som många av er har påpekat kommer det också att kräva politisk vilja.

Det är nödvändigt att det, vid sidan av samarbetet mellan regeringarna, finns ett samarbete med befolkningen, vilket det naturligtvis gör, och vi har också den parlamentariska aspekten. Därför är det mycket viktigt att ni utnyttjar det nya Euronest och alla andra medel för att verkligen ingjuta våra idéer. Det är min första kommentar.

Det kan sägas mycket om detta östliga partnerskap. Det första vi måste fråga är vilket mervärde det innebär för vår vanliga grannskapspolitik. Svaret är "en hel del"! Vi går in mer på djupet: associeringsavtalen är redan mycket breda och djupa. Det bör normalt också finnas frihandelsavtal, vilket inte är lätt att erbjuda alla, eftersom det krävs en mängd strukturella förändringar i de berörda länderna. Detta är mycket viktigt.

Det finns en utveckling mot mer politiskt samarbete och rörlighet för säkerhet, vilket flera av er har nämnt. Det är mycket viktigt att förenkla viseringsförfarandena, men andra länder behöver göra mer i fråga om gränsförvaltning och dokumentsäkerhet osv. Det finns mer att erbjuda.

Sedan har vi den multilaterala komponenten. Grannskapspolitiken är ju, som jag alltid har sagt, i princip ett bilateralt erbjudande tillsammans med det östliga partnerskapet – vilket Hannes Swoboda mycket riktigt påpekade – men det finns också en multilateral komponent som tillåter länder att samarbeta. Det är, precis som i söder, mer komplicerat.

Detta är ett erbjudande och genom detta erbjudande försöker vi föra länderna närmare oss. Vi har inte samma verktyg som vi har för kandidatländerna, som måste uppfylla ett visst antal villkor för att få vara med i "klubben", och om de inte gör det så får de inte vara med. Därför måste vi arbeta med initiativ, uppmaningar och positiva impulser. Det kommer att ta tid. Detta handlar också om samhällsförändring, men det är mycket viktigt att finnas där och erbjuda och stödja detta.

Jag är också överens med dem som sa att vi inte ska se detta som ett hot mot Ryssland. Det stämmer, och samtidigt är detta en liten grupp av sex partner tillsammans med EU och vi kan här och där, ad hoc och från fall till fall kanske ta in Ryssland eller Turkiet.

Svartahavssynergien är dock ett mycket viktigt initiativ med projekt som når alla partner, inklusive Ryssland och Turkiet. Det är en ung politik och den måste få en chans. Vi kan inte genomföra en strategi på bara ett år. Vi måste ha tålamod med denna mycket viktiga politik, som vi kontinuerligt måste sträva efter att utveckla.

Vi hjälper våra östliga partner att uppfylla våra villkor. Detta är avgörande. Därför har vi en mekanism för att ge dem möjlighet att bygga ut sin kapacitet och sina institutioner, eftersom vi ser att institutionerna är svaga i vissa fall.

När det gäller Ukraina arbetar vi med den rättsliga ramen, men genomförandet är upp till regeringarna i varje demokratiskt land, så snart parlamentet har antagit lagstiftningen. Genom de östliga partnerskapen försöker vi därför stödja och trycka på, men det är också upp till de länderna att göra sitt arbete. Precis som Hannes Swoboda nämnde är det mycket viktigt att vi även är kritiska när det behövs och när det krävs verklig ledning i ett land. I dag är vi inte alltid säkra på det och vill att landet ska gå vidare.

Jag är mycket tacksam mot Jacek Saryusz-Wolski för hans stöd. Det är alldeles riktigt att differentiering också är avgörande här, eftersom det finns stora olikheter mellan länderna. Ukraina ligger främst, i princip, sedan har vi Moldavien och Georgien och så finns det ett land som Vitryssland, där läget är mycket känsligt.

Jag förbereder ett besök i Vitryssland, där vi måste upprätthålla en mycket känslig balans, eftersom vi vill erbjuda något – särskilt till befolkningen. Kommissionen stödde från första början studenterna i Vilnius och

jag skulle vilja se mer stöd från de olika medlemsstaterna, eftersom de som alltid talar om detta också bör göra något. Det har jag alltid förespråkade.

Men vi vill också att Aleksandr Lukasjenko ska fortsätta sina reformer, vilket vi också säger. Det är viktigt att kommunicera på ett sätt som gör detta budskap tydligt. På måndag kommer det att hållas ett möte i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) där frågan om vad som ska göras med Vitryssland säkerligen kommer att tas upp. Resultatet kommer sannolikt att se ut ungefär som i dag, eftersom vi ännu inte är nöjda, men vi har också sett några positiva åtgärder.

Som svar till Kristian Vigenin vill jag säga att detta inte ersätter medlemskap. Det kan inte bli något medlemskap eftersom varken dessa länder eller EU är tillräckligt mogna för detta. Därför måste vi planera. Detta är en politik som är utformad för att ge så mycket vi kan, under förutsättning att länderna vill ta emot det. Problemet är att det, som jag redan har sagt, är mycket lättare att ge något om man fastställer villkor eller om man säger "försök göra så eller så, så ska vi ge er möjligheter". I detta fall har vi inget omedelbart mål i form av ett specifikt resultat, men det övergripande resultatet är ökad stabilitet, mer säkerhet och fler möjligheter.

När det gäller säkerhetsfrågorna vill jag säga till Marie Anne Isler Béguin att det stämmer att vi måste arbeta för ökad säkerhet, men det kommer även in många andra frågor i bilden. Vi arbetar mycket hårt med Azerbajdzjan, frågan om Nagorno-Karabach, Moldavien, Transnistrien och Georgien, och vi står mycket beslutsamt fast vid dessa frågor. Detta är en huvudfråga. Vi kommer inte att erkänna Abchaziens eller Sydossetiens självständighet, men samtidigt måste vi arbeta med Ryssland och vi måste ha förbindelser med Ryssland. Här håller jag med Hannes Swoboda om att vi måste vara realistiska, men även göra vår bestämda ståndpunkt mycket klar.

Detta är viktiga frågor, där ni alla har gett värdefulla bidrag. I en multilateral ram är det mycket bra om det civila samhället deltar i alla sina olika former, och det innebär dessutom en fantastisk möjlighet för dem och för oss att arbeta med energitryggheten. I dag är energitrygghet en av de stora frågorna och vi har verkligen ett läge där alla kan vinna. Vi är mycket intresserade och de är mycket intresserade. Vi måste sammanföra detta.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

*
* *

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Jag vill fråga presidiet om vi ska diskutera förslaget till Europaparlamentets rekommendation till rådet med tanke på att det inte finns någon företrädare för rådet här. Känner ni till om han kommer att närvara under debatten?

Talmannen. – Herr Ribeiro! Vi har ingen information från rådet. Vi hoppas att de har det bra, men nej, vi har ingen information.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Urszula Gacek (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Under en ekonomisk kris skulle man kunna fråga sig om Europa borde satsa på att ta hand om sina egna i stället för stödja sina grannar i öst.

Europa bör absolut fortsätta att stödja dem.

För det första innebär den ekonomiska instabiliteten i det östliga grannskapet, särskilt i Ukraina som har stora problem, ett hot mot säkerheten i Europa. En stabiliserad ukrainsk ekonomi som i allt högre grad integreras med EU är å andra sidan en enorm potentiell marknad för EU:s medlemsstater.

För det andra är det ett långsiktigt projekt att införliva våra grannar i öst i den europeiska familjen, även om utsikterna för ett faktiskt medlemskap i EU sannolikt ännu inte är ett realistiskt alternativ inom en omedelbar framtid. Den nuvarande krisen har vi förhoppningsvis löst inom de närmaste tolv till arton månaderna. Det östliga partnerskapet är ett projekt som sträcker sig över många år.

Även om ledarna för några av våra grannar i öst, t.ex. den vitryske presidenten och, i mindre omfattning, de grälände ledarna i Ukraina, kanske avskräcker oss från att knyta närmare band, måste vi för det tredje komma ihåg att våra grannar i öst består av mer än sina nuvarande ledare och att de på grund av sina inrikespolitiska problem behöver stöd, förebilder och uppmuntran från oss.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Vi bör vara glada över att EU skapar nya möjligheter i samband med förbindelserna med sina grannstater i öst. I december 2008 antog Europeiska kommissionen ett förslag som hade lagts fram av Polen och Sverige, i syfte att stärka EU:s samarbete med sex av dess grannstater i öst. Denna åtgärd ger hopp. Jag hoppas att detta projekt inte bara stannar på idéstadiet och att det kommer att genomföras i samband med våra förbindelser med Ukraina, Moldavien, Georgien, Armenien, Azerbajdzjan och Vitryssland. Det östliga partnerskapet innebär en verklig ökning av det politiska samarbetet, inbegripet nya typer av associeringsavtal, långtgående integration med EU:s ekonomi, förenklade resor i EU för medborgare från länder som omfattas av partnerskapet (under förutsättning att säkerhetskraven uppfylls), avtal som syftar till att förbättra energitryggheten, vilket är bra för alla berörda parter, och ökat ekonomiskt stöd.

Vi bör vara medvetna om att det östliga partnerskapet kräver engagemang från både EU och partnerländerna. Detta initiativ kan ge märkbara politiska och ekonomiska fördelar. Det kommer att bidra till ett ökat förtroende mellan parterna och, som ett resultat av detta, stabilitet och säkerhet för alla. Vi har kanske särskilt höga förväntningar på den huvudsakliga ram som föreslås för partnerskapet, särskilt upprättandet av fyra politiska plattformar – demokrati, sund förvaltning och stabilitet, ekonomisk integration och konvergens med EU:s politik – samt trygg energiförsörjning och sociala kontakter. Det finns naturligtvis många tveksamheter, t.ex. den vitryska regeringens verkliga avsikter och frågan om förbindelserna med Ryssland.

5. Strategiskt partnerskap EU-Brasilien - Strategiskt partnerskap EU-Mexiko (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Maria Eleni Koppa, för utskottet för utrikesfrågor, med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om det strategiska partnerskapet mellan Europeiska unionen och Brasilien (2008/2288(INI)) (A6-0062/2009), och

- betänkandet av José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för utskottet för utrikesfrågor, med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om ett strategiskt partnerskap mellan EU och Mexiko (2008/2289(INI)) (A6-0028/2009).

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, föredragande. – (ES) Herr talman! Latinamerika är en världsdel där det bor över 600 miljoner människor. Man står för över 10 procent av världens bruttonationalprodukt, 40 procent av jordens växtarter finns här, och samtidigt är ungdomarna här dynamiska och ovanligt aktiva.

Trots de senaste årens ekonomiska uppgång är detta emellertid inte den bästa tidpunkten för Latinamerika när det gäller integration. Detta sa president Óscar Arias vid sin installation och jag påmindes om det i förra veckan vid ett seminarium i São Paulo med Perus tidigare president Alejandro Toledo och Brasiliens tidigare president Fernando Enrique Cardoso.

Det har funnits slitningar mellan Argentina och Uruguay; ALCA-projektet har misslyckats; Venezuela har lämnat Andinska gemenskapen; det har funnits problem mellan Brasilien och Bolivia i samband med förstatligandet av energiresurser, och mellan Ecuador och Colombia, mellan Colombia och Venezuela, mellan Mexiko och Venezuela osv.

Detta initiativ från Europeiska kommissionen, som stöds av parlamentet och rådet, att upprätta detta strategiska partnerskap, sänder därför ett tydligt budskap om att Latinamerika fortfarande prioriteras av EU, inte minst med tanke på kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldners personliga engagemang.

När det gäller Mexiko syftar detta strategiska partnerskap särskilt till att betona landets betydelse i Latinamerika och i resten av världen, och det är dessutom ett nödvändigt, viktigt steg för att stärka våra befintliga förbindelser med Mexiko och öka samordningen i frågor av betydelse för världssamfundet.

Detta nya steg ger möjlighet att främja den politiska dialogen ytterligare och samordna båda parternas ståndpunkter på världsnivå samt även i olika multilaterala forum och i internationella organ. Samrådsmekanismerna kommer att göra det möjligt att anta gemensamma ståndpunkter i världsomfattande, konkreta frågor som gäller t.ex. säkerhet, miljö och socioekonomiska frågor.

För EU är det också ett utmärkt tillfälle att utveckla privilegierade förbindelser med ett land som spelar en ledande roll i Latinamerikanska forum som t.ex. Riogruppen, där Mexiko innehar ordförandeskapet fram till 2010. Mexiko deltar i G20, G8+5, Världshandelsorganisationen, Internationella valutafonden och även i OECD, där man är den enda medlemmen från Latinamerika.

Att försöka hitta gemensamma lösningar på den ekonomiska och finansiella krisen i världen, utarbeta ambitiösa strategier för att FN:s konferens om klimatförändringar i Köpenhamn ska bli framgångsrik, utveckla en strukturerad dialog om invandring eller samarbeta för att uppfylla millennieutvecklingsmålen är därför något av det som kan åstadkommas vid de årliga toppmötena mellan EU och Mexiko om det strategiska partnerskap som vi föreslår blir verklighet.

I den resolution som parlamentet kommer att anta nu på förmiddagen kommer det också att upprepa sitt stöd för president Felipe Calderón i kampen mot narkotikahandel och organiserad brottslighet. I en anda av ömsesidig respekt, dialog och delat ansvar anser jag att vi dessutom bör ta itu med gemensamma utmaningar som t.ex. att försöka skydda sårbara samhällsgrupper som kvinnor eller företrädare för medierna.

Fru kommissionsledamot! I år firar vi 25-årsdagen av de politiska samtal som hölls i San José där man, tack vare den omfattande mobiliseringen av politisk talang i Centralamerika och EU:s övervakning, till sist kunde åstadkomma fred på det konfliktfyllda centralamerikanska näset.

I sitt stöd för fred, förståelse, endräkt och försoning har EU gjort ett hedervärt arbete i Centralamerika och också i andra delar av världen. När vi nu stärker dessa värderingar, vilket dock inte sker utan svårigheter och inte i samma grad överallt, är det hög tid för utveckling. Av våra erfarenheter i Europa vet vi emellertid att detta kommer att bli svårare utan integration.

Jag anser att vi tillhandahåller ett rejält incitament genom detta strategiska partnerskap med Mexiko och att vi, framför allt, sänder ett klart och tydligt budskap om EU:s engagemang i Latinamerika.

Maria Eleni Koppa, föredragande. – (EL) Herr talman! Det gläder mig att vi debatterar och i dag kommer att rösta om betänkandet om förbättrade förbindelser med Brasilien. Upprättandet av ett strategiskt partnerskap mellan EU och Brasilien är till ömsesidig nytta för båda parter, för det första tack vare Brasiliens förändrade ställning på global nivå till att bli en ledande kraft i utvecklingsvärlden och för det andra därför att Brasilien spelar en viktig roll när det gäller att överbrygga meningsskiljaktigheter i frågor av globalt intresse.

Under de senaste åren har EU upprätthållit ett brett spektrum av förbindelser med Brasilien, och det krävs därför en samordnad, sammanhållen ram för förbindelserna på båda sidor. De stärkta förbindelserna kommer att grundas på historiska, kulturella och ekonomiska band och på gemensamma värderingar avseende demokrati, rättsstatsprincipen, de mänskliga rättigheterna, klimatförändringar och hållbar utveckling, nedrustning, energi och icke-spridning av kärnvapen. Det strategiska partnerskapet måste vara omfattande och tillämpas steg för steg.

Brasilien är också av stor betydelse för Mercosur. Landet måste därför, inom ramen för partnerskapet, verka för stärkta förbindelser mellan EU och Mercosur och ta upp frågor av gemensamt intresse. Inom denna ram kommer det strategiska partnerskapet att vara ett medel för att fördjupa de mellanregionala, ekonomiska och kommersiella förbindelserna.

Tack vare sin stärkta roll i området och sitt aktiva deltagande i FN kan Brasilien spela en viktig roll när det gäller att förhindra och lösa regionala konflikter i Latinamerika, och därigenom hjälpa till att säkra fred i området.

Mot bakgrund av den globala ekonomiska krisen måste EU och Brasilien samarbeta på WTO-nivå för att på ett framgångsrikt sätt slutföra förhandlingarna om utvecklingsagendan från Doha. Brasilien kan göra mer för att ta itu med de nya utmaningarna i den globala ekonomin, med tanke på att lagstiftningsfrågor spelar en viktig roll när det gäller att skydda konkurrenslagstiftningen och på området för hållbar utveckling.

När det gäller reformeringen av det finansiella systemet kan Brasiliens medlemskap i internationella forum vara värdefull vid översynen av de internationella institutionernas roll i samband med övervakning och reglering av finansmarknaderna.

Precis som andra utvecklingsländer är Brasilien alltmer aktivt inom internationella initiativ för att ta itu med global fattigdom och orättvisor genom samarbetsprogram med hållbar utveckling som långsiktigt mål.

När det gäller miljöskydd så finns de största regnskogsområdena i Brasilien. EU och Brasilien måste samarbeta aktivt på internationell nivå för att skydda dem och för att ta itu med klimatförändring och förlust av biologisk mångfald. Politiska åtaganden måste göras i syfte att genomföra FN:s konvention om biologisk mångfald. Det krävs också åtgärder för att skydda och förvalta vattenresurser.

Jag bör här säga att Brasilien är det första land som har utvecklat viktig biobränsleproduktion och därigenom uppnått märkbara resultat när det gäller minskning av växthusgaser. Till följd av detta kan det visa sig vara

mycket värdefullt för EU att utbyta erfarenheter och samarbeta på detta område, och samtidigt kan förnybar energi och energibesparande åtgärder vara mycket värdefulla för Brasilien.

Migration är en grundläggande fråga på EU:s politiska dagordning. Det strategiska partnerskapet bör alltså, i ljuset av Limaförklaringen, främja en bred dialog om migration, som omfattar laglig och olaglig migration och skyddet av migranternas mänskliga rättigheter.

Europaparlamentet välkomnar slutligen att man har inlett förhandlingarna om viseringsavtal mellan de två parterna, vilket kommer att underlätta den fria rörligheten för personer.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Ärade ledamöter och vänner! Först och främst vill jag tacka föredragandena Maria Eleni Koppa och José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra för utmärkta betänkanden om strategiskt partnerskap mellan EU och Brasilien respektive mellan EU och Mexiko.

I egenskap av kommissionsledamot måste jag också säga att jag är stolt över att vi har lagt fram många förslag och meddelanden om Latinamerika i allmänhet och om Brasilien och Mexiko i synnerhet. Jag tyckte det verkade vara rätt tidpunkt att göra det.

Brasilien och Mexiko har de senaste åren trätt fram som ledande aktörer på både världsarenan och på regional nivå. EU har i överensstämmelse med det insett att de här länderna bör behandlas som strategiska partner, dels på grund av deras ekonomiska tyngd i Latinamerika, dels på grund av att de är regionalt ledande och många gånger har stor betydelse i regionala säkerhetsfrågor.

Våra förbindelser vilar på mycket stabil grund. Vi har som alla vet nära historiska och kulturella band, men även gemensamma intressen och värderingar. Våra ekonomiska band blir också allt starkare.

EU är faktiskt Brasiliens främsta handelspartner. Landet är å sin sida det land i Latinamerika som får flest investeringar från EU. Enbart Brasilien har dragit till sig runt 87 miljarder euro, det vill säga mer än allt kapital som EU har investerat i de andra tre Brik-länderna, alltså Ryssland, Indien och Kina. Det är också sant att Brasilien har stor betydelse för WTO-samarbetet. Som partner kan landet ibland vara besvärligt, men naturligtvis har det sin egen ståndpunkt.

Sedan avtalet mellan EU och Mexiko genomfördes – ett avtal som var banbrytande mellan ett latinamerikanskt land och EU – har de genomsnittliga årliga europeiska investeringarna tredubblats och unionen är i dag Mexikos näst största handelspartner. Mexiko är förstås också en partner med gemensamma värderingar och intressen. Därför har vi utvecklat det här strategiska partnerskapet till ett kraftfullt instrument som vi hoppas ska ge konkreta fördelar, inte bara för medborgarna i respektive länder, utan också för medborgare i världens övriga länder och regioner.

Jag betonar att EU, Brasilien och Mexiko även fortsättningsvis ska samarbeta för att bemöta finanskrisen och, vilket ni också påpekade fru Koppa, lägga grunden till ett framgångsrikt G20-toppmöte i London i april.

De fortsätter också arbeta tillsammans mot gemensamma utmaningar som klimatförändringarna – vårt största problem – kampen mot narkotika, där vi förlitar oss på president Felipe Calderón som har en viktig strid att utkämpa, och den känsliga och svåra frågan om invandring.

Vi har noterat den mexikanska regeringens pågående insatser för att bekämpa den olagliga narkotikahandeln, även om regeringen tyvärr tvingas möta ett nästan exempellöst våld. Vi måste därför absolut hjälpa Mexiko.

Ärade ledamöter, vad betyder då det strategiska för oss? Jag tycker vi står bättre rustade att möta framtiden om vi hanterar en rad gemensamma bilaterala och världsomfattande problem inom en mer strukturerad, enhetlig och bättre samordnad ram.

Jag kan till min stora glädje konstatera att vi, i och med de fördjupade förbindelserna med de här två länderna, med all rätt har lyft fram flera prioriteringar som Europaparlamentet belyst i sitt betänkande, till exempel multilateral samordning, vilket även innefattar FN, och demokrati, mänskliga rättigheter och de andra globala problem jag nyss nämnde.

Med framför allt Brasilien har vi också börjat arbeta på frågan om förnybara energikällor, till exempel biobränsle, där Brasilien har bred erfarenhet, vilket även president Lula själv tog upp under det portugisiska ordförandeskapet.

Vid övervakningen och genomförandet av det här partnerskapet blir vår största utmaning 2009 i fråga om Brasilien att förverkliga de gemensamma åtaganden som ingått i handlingsplanerna.

Vi skulle vilja fullfölja förhandlingarna om två större frågor. För det första, avtalet om undantag för korttidsvisum och om att Bulgarien och Rumänien har fått status som marknadsekonomier. För det andra planerar vi att under 2009 inleda nya dialoger om utbildning, kultur och ekonomiska och finansiella frågor och fortsätta de pågående dialogerna. Vi kommer att fortsätta att arbeta med Brasilien kring alla övriga globala frågor.

När det gäller Mexiko kommer det strategiska partnerskap som rådet beslöt om förhoppningsvis snart att tillkännages vid ett toppmöte mellan EU och Mexiko. Kommissionen har åtagit sig att under tiden tillsammans med medlemsstaterna arbeta med den mexikanska regeringen kring ett operativt dokument där praktiska åtgärder anges för att optimera det strategiska partnerskapet.

Slutligen tänkte jag ta upp Europaparlamentets roll. Vi har alltid varit positiva till de bidrag parlamentet kunnat ge för att lansera det här strategiska partnerskapet, och vi välkomnar med entusiasm de rekommendationer som utfärdats i dag. Jag vill i det hänseendet säga att jag verkligen är glad över att kontakterna med parlamentet känns mycket lovande, med tanke på att runt 96 ledamöter från det brasilianska parlamentets EU-grupp är här.

Jag anser att vi har gemensamma intressen, och vi kan också notera att den gemensamma parlamentariskommittén EU-Mexiko är i arbete och ska hålla nästa sammanträde i slutet av mars.

Sammanfattningsvis anser jag att vi arbetar aktivt för att tillsätta de många kommittéer vi har skapat inom partnerskapet och hoppas att vi på detta sätt kan arbeta för ökad säkerhet i världen som helhet.

Juan Fraile Cantón, *föredragande av yttrandet för utvecklingsutskottet*. – (ES) Herr talman! Jag begärde ordet för att för det första lyckönska kommissionen till dess initiativ som betyder att Brasilien erkänns som en regional makt och att dess förbindelser med EU uppgraderas till strategisk nivå. Förbindelserna har fram till nu byggts på ramavtalet om samarbete från 1992 och ramavtalet från 1995 mellan EU och Mercosur.

Brasiliens roll på världsarenan har dock under senare år förändrats till det bättre, och landet har visat sig vara en central partner för Europa. Det här nya scenariot gör att vi måste intensifiera och diversifiera våra förbindelser.

Det strategiska partnerskapet mellan EU och Brasilien bör hjälpa landet att utöva regionalt och globalt ledarskap.

För det andra, och med anledning av millennieutvecklingsmålen, kan vi inte bortse från att inkomstskillnaderna fortfarande är mycket stora, att det finns en betydande fattigdomskoncentration och att det också finns markanta regionala skillnader mellan landets norra och södra del. Detta trots att program som *Bolsa Família* (familjefonden) har bidragit till att förbättra den mänskliga utvecklingen och praktiskt taget halvera den extrema fattigdomen,

I det hänseendet skulle ett utbyte av politiska erfarenheter vara välkommet, vilket kan innebära att vi föreslår innovativa lösningar i kampen mot fattigdom, ojämlikhet och social utslagning, som kan minska obalanser och öka den sociala tryggheten och skapa bra arbete för alla.

Vi har samma grundläggande problem när det gäller miljöskydd. Vi bör med utgångspunkt från detta inleda en dialog i frågor som klimatförändringar, vattenförvaltning, biologisk mångfald och avskogning, liksom vilken roll ursprungsbefolkningar bör ha i dessa sammanhang.

Inom energisamarbetet har den dialog som inleddes 2007 hjälpt oss att göra framsteg som vi nu måste enas kring. Det gäller frågor som hållbara biobränslen, förnybar energi, energibesparingar och energiteknik med låga koldioxidutsläpp.

Det strategiska partnerskapet med Brasilien innebär också ett åtagande att öka den regionala integrationen för att stärka vårt samarbete med Mercosur.

Erika Mann, *föredragande av yttrandet för utskottet för internationell handel*. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag är glad över att vi håller den här debatten. Vi har förstås intensiva förbindelser med båda de här länderna, men jag skulle framför allt vilja tala om Mexiko.

I debatten i utskottet för internationell handel ansåg vi det särskilt viktigt att diskutera frågor som rör vårt eget område. För oss är det särskilt viktigt att än en gång stärka frihandelsavtalet. Om ni tittar på siffrorna ser ni att vår handel definitivt har ökat under senare år men att det fortfarande finns stor efterfrågan. Vi, och EU, måste fortfarande behålla betydande restriktioner i fråga om marknadstillträdet. Jag uppmanar kommissionsledamoten uppriktigt att än en gång göra allt ni kan för att på nytt analysera situationen tillsammans med era behöriga kollegor och häva dessa restriktioner där det finns problem.

Det är helt ologiskt att först tala om strategiskt partnerskap med så viktiga länder i Latinamerika och sedan låta dem fortsätta kämpa mot så absurda marknadsrestriktioner. De är givetvis rimliga ibland men är i regel faktiskt inte alls till någon nytta. Jag skulle vara mycket tacksam mot er och utskottet om vi kunde lösa problemet.

Den andra fråga vi tycker är viktig är att vi i samband med globala internationella förbindelser också ger Mexiko den status landet förtjänar. Det handlar förstås framför allt om det fortfarande mycket känsliga arrangemanget i fråga om G20. Vår delegation har utfärdat en skrivelse som vi också har skickat till er och där vi ber att Mexiko ska kunna medverka vid G20-mötet och att detta blir ett permanent arrangemang, inte bara ett tillfälligt gästspel.

Min sista önskan är att ni medverkar vid vårt delegationssammanträde den 30–31 mars. Jag vet att ni inte kan delta personligen, men skicka någon från ert behörighetsområde som kan närvara tillsammans med José Guadarrama, Gerardo Buganza och Rosario Green, som är ordförande för Mexikodelegationen, så att de verkligen känner att kommissionen värdesätter delegationen och dess besök.

Francisco José Millán Mon, *för PPE-DE-gruppen*. – (ES) Herr talman! Länderna i Europa är knutna till Latinamerika genom täta historiska, kulturella och mänskliga band. Som spanjor, och dessutom galicier, är jag väl förtrogen med detta. Vi har dessutom gemensamma principer och värderingar som också är en följd av vårt kristna arv.

Latinamerika och EU är allmänt sett naturliga partner och vi måste intensifiera våra kontakter. Jag är glad över att det finns en bred enighet i parlamentet om att EU ska inleda strategiska förbindelser med både Mexiko och Brasilien. Jag sa själv samma sak om Mexiko i april förra året i samband med en debatt om toppmötet i Lima här i kammaren.

Med det strategiska partnerskapet bör årliga toppmöten införas. Vi har hållit sådana med Brasilien sedan 2007, och i Salafrancabetetänkandet efterlyser man dem med rätta även i fråga om Mexiko, mot bakgrund av rådets något dubbeltydiga slutsatser från oktober 2008. Jag hoppas att ett sådant toppmöte kan hållas med Mexiko i år.

EU:s strategiska partnerskap med Mexiko och Brasilien är mycket gynnsamt på både bilateral och global nivå. Bilateralt finns det god potential för utökade förbindelser. I fallet Mexiko har till exempel associeringsavtalet lett till en dramatisk ökning av handel och investeringar. Kampen mot organiserad brottslighet och narkotikahandel, liksom samarbetet på energiområdet, är andra områden där det krävs gemensamt samarbete, liksom mer samordning i multilaterala sammanhang.

I fallet Brasilien bör de täta kontakterna också bidra till att lösa blockeringarna i avtalet mellan EU och Mercosur.

Jag skulle vilja lyfta fram de positiva ekonomiska resultat som Mexiko och Brasilien nått det här decenniet, i motsats till tidigare perioder. Utan dessa framsteg, som har berott på en välformulerad politik, hade den nuvarande extrema världskrisen förstört deras ekonomier. Tvärtom kan deras regeringar nu använda de reserver som har byggts upp för att föra en konjunkturdämpande politik på samma sätt som i utvecklade länder och tillväxtekonominer.

Mexiko och Brasilien får också allt större betydelse på den internationella arenan. De medverkar i Heiligendammprocessen och är även medlemmar i G20 i egenskap av stora ekonomiska makter i Latinamerika.

I dagens komplexa och sammanvävda värld – jag håller på att avsluta – med alla globala utmaningar och hot, däribland klimatförändringarna, är det mycket gynnsamt för EU och även för hela den internationella

samfundet att samarbeta i en anda av gemensamt ansvarstagande med viktiga aktörer som Mexiko och Brasilien.

Vicente Miguel Garcés Ramón, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Den 15 juli 2008 antog Europeiska kommissionen ett meddelande till rådet och parlamentet med rekommendationen att ett strategiskt partnerskap skulle ingås mellan EU och Mexiko.

I väntan på parlamentets uttalande i frågan erkände rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) den 13 oktober 2008 Mexiko som en strategisk partner.

Jag vill gärna påminna om att vi vid det sjunde sammanträdet i den gemensamma parlamentariskommittén EU-Mexiko i slutet av oktober förra året sa att ett strategiskt partnerskap mellan Mexiko och EU skulle ge den impuls som behövs för att stärka och utveckla den verkliga potentialen i våra bilaterala förbindelser.

Det här är ett bra tillfälle i kontakterna mellan de båda sidorna, och resultaten av det nuvarande globala avtalet är goda. Vi betonar behovet av att våra respektive verkställande instanser stärker samordningen i fråga om politik, ekonomi och samarbete, särskilt mot bakgrund av alla de nya utmaningar som finanskrisen ger upphov till och den ekonomiska kris som orsakar så stor skada på våra kontinenter.

Mexiko är ett fantastiskt land och vi har samma värderingar och mål, till exempel att utveckla demokratiska styrelseformer, ett åtagande för jämställdhet, konsolidering av rättsstatsprincipen, rättvis och hållbar utveckling och respekt för de mänskliga rättigheterna. Vi förespråkar ett närmare samarbete i kampen mot organiserad brottslighet, terrorism och narkotikahandel, med utgångspunkt från principen om gemensamt ansvar och strikt efterlevnad av internationell rätt.

Vi kommer följaktligen att stödja förslaget till rekommendation om det strategiska partnerskapet EU-Mexiko som läggs fram för parlamentet under förmiddagen.

Renate Weber, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är redan allmänt erkänt att Brasilien har blivit en allt viktigare regional och global aktör. Den avgörande roll som Brasilien spelade för att inrätta Sydamerikanska nationernas union (Unasur) är bara ytterligare en bekräftelse på landets rykte och förtjänar ett tydligt erkännande. Det gör även Brasiliens ansträngningar för att stödja och påverka den demokratiska utvecklingen i vissa länder i Latinamerika.

Jag håller med föredraganden om att Brasilien och EU har samma värderingar när det gäller demokrati, rättsstatsprincipen och främjande av de mänskliga rättigheterna, och även delar samma marknadsekonomiska principer. Det är alltså tydligt varför Brasilien är en viktig partner för EU.

Brasilien har i flera år haft en ekonomisk tillväxt som jag hoppas inte kommer att drabbas alltför hårt av den ekonomiska kris som rasar just nu. Tyvärr har den ekonomiska utvecklingen och det ökade välbståndet i Brasilien dock inte lett till att fattigdomen har utrotats. Precis som påpekas i betänkandet finns det fortfarande många fattiga i Brasilien, och den sorgliga sanningen är att koncentrationen av välbstånd har kulturella och rasmässiga grunder. Det bör understrykas att 65 procent av de fattigaste i Brasilien är svarta eller av blandat etniskt ursprung, medan 86 procent av dem som hör till den mest privilegierade klassen är vita. Jag uppskattade president Lula da Silvas tanke om att hans regering inte skulle bekämpa välbstånd utan fattigdom. Jag är övertygad om att EU:s stöd och bistånd skulle vara bra för arbetet med att få ett slut på denna polarisering mellan de mycket fattiga och de mycket rika.

Men för att åstadkomma detta måste det finansiella bistånd som finns tillgängligt för Brasilien inom ramen för instrumentet för utvecklingssamarbete användas till åtgärder för att nå millennieutvecklingsmålen och skapa hållbar utveckling. Samtidigt måste EU fortsätta att fokusera på kampen mot avskogning. Detta är en avgörande fråga, eftersom Brasilien har en rik, men ömtålig, miljö. Vi behöver inte bara utveckla starka partnerskap utan också samordna oss med andra givare och driva projekt som går från ord till handling i fråga om miljöskydd.

Vårt strategiska partnerskap bör också stödja utvecklingen av ett starkt civilt brasilianskt samhälle, uppmuntra kontakter mellan europeiska och brasilianska icke-statliga organisationer, forum för entreprenörer och företagare, samt främja utbyte i fråga om utbildning och kultur. Samarbete om högre utbildning inom ramen för programmet Erasmus Mundus eller andra biregionala system bör betraktas som en investering i ett lands mest värdefulla kapital, dess mänskliga resurser.

Roberta Angelilli, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Dialog och politiskt och handelsrelaterat samarbete med Brasilien är ett viktigt mål för Europa – ett mål som ska utvecklas och stärkas,

med start i kampen mot fattigdom framför allt bland barn, och sedan vidare mot starka handelsavtal för att utveckla handel och investeringar.

I det här strategiska partnerskapet kan vi dock inte förbigå vissa oundvikliga aspekter. För det första har vi behovet av ökat samarbete i kampen mot korruption, organiserad brottslighet, gränsöverskridande kriminalitet, narkotikahandel, penningtvätt och internationell terrorism. För det andra behöver vi ett nära samarbete i rättsliga frågor, framför allt beträffande samarbetet vid utlämningar och ömsidigt erkännade av domslut.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag tycker det är uppenbart att vi inte kan bortse från i vilket sammanhang vi diskuterar avtalet. I Europa påverkar den pågående krisen de exportberoende branscherna mer, medan den i Mexiko framför allt påverkar de aktörer som lider mest av den ekonomiska avmattningens konsekvenser.

Ett avtal av det här slaget ska vara gynnsamt för båda parter, men de erfarenheter vi har i dag visar att så inte alltid är fallet. Det är mycket gynnsamt för Europa. Jag tycker att det är uppenbart. Vi ser det också tydligt när vi tittar på resultaten de senaste åtta åren, där handelbalansen tydligt har varit till EU:s förmån.

Handelsunderskottet har ökat med 80 procent, vilket innebär att Mexiko nu är mycket beroende av Europa. Det finns även andra risker vi inte får glömma. Faktum är att de flesta investeringar som EU har gjort i senare led även får positiva konsekvenser för Europa. Jag anser att mycket av den export som sker huvudsakligen är intern, alltså inom företaget.

Jag påstår inte att detta skulle vara något negativt, men jag säger att vi måste vara försiktiga och även framöver vara väl medvetna om att detta kan få mycket negativa konsekvenser. Den mest oroande aspekten är dock den besatthet som vissa regeringar uppvisar när det gäller att avregla och som ligger bakom vissa ställningstaganden i den här frågan. Bankväsendet är till exempel en av de största branscherna och en bransch som visat sig mycket viktig för att hantera krisen, men i Mexiko ligger i dagsläget 90 procent av branschen i utländska händer, varav 50 procent i europeiska händer.

Jag tror inte att det är det bästa sättet att närma sig ett avtal av den här typen. Ett avtal bör korrigera, eller åtminstone inte ge mer näring åt, vissa av de här riskerna. Detta är vad vi föreslår i några av våra ändringsförslag.

Willy Meyer Pleite, för GUE/NGL-gruppen. – (ES) Herr talman! Betänkandet har utan tvekan vissa förtjänster beträffande partnerskapet med Brasilien. Vi anser att uppmaningen att arbeta multilateralt, särskilt inom ramen för FN:s internationella organ, är mycket ändamålsenlig och bra. Hit hör samarbete på områden som miljö, hållbar utveckling, förvaltning av skogs- och vattenresurser och utbildning. Hit hör också samarbete i fråga om förnybar energi och teknik.

Vad inriktningen på invandring angår tror jag, trots det avskyvärda direktivet, att det i just det här fallet handlar om mänskliga rättigheter och invandrades rättigheter, vilket jag anser passar mycket bra. En annan viktig punkt är samarbetet för att nå millennieutvecklingsmålen, liksom social sammanhållning – Brasilien har inrättat "Bolsa Família", "familjefonden", och spelar genom denna politik för att bekämpa fattigdomen en viktig ledande roll här. Ytterligare en aspekt av partnerskapet som utan tvekan är betydelsefull är att Brasilien, genom Unasur, driver på den regionala integrationen. En rad viktiga omständigheter talar med andra ord för att även det civila samhället bör få delta i dessa förhandlingar.

Å andra sidan ogillar vi vissa sidor av betänkandet. Vi kommer därför att lägga ned våra röster. För det första rekommenderas i betänkandet att Brasilien upphör med all ekonomisk protektionism. Texten skrevs nog före krisen, för som jag ser det har protektionism blivit en realitet i dag. När vi nu ska stoppa eller dämpa krisen blåser förändringens vindar, och det utan tvekan i riktning mot att regeringarna ökar statens ingripanden i ekonomin. Jag tror att den fria marknaden är historia. Hur krisen i dess spår påverkar mänskligheten går inte att förutsäga.

En annan mycket viktig punkt som vi ogillar är att betänkandet förespråkar samarbete inom kärnforskningsprojekt, särskilt den termokleära experimentreaktorn ITER. Detta känns fel för oss, eftersom vi inte är kärnkraftsanhängare. Denna energiform är väldigt skadlig för mänskligheten, och vi skulle nog kunna klara oss utan den genom att öka vår energieffektivitet och använda en större andel förnybara energikällor. Trots betänkandets positiva aspekter är vi därför tvungna att lägga ned våra röster.

Det är en helt annan sak med betänkandet om Mexiko, eftersom partnerskapet med Brasilien inte har fått luft under vingarna ännu. Mexiko har haft ett strategiskt associeringsavtal med oss sedan 1997. Vi har därmed

redan kunnat ta del av resultatet och bedöma om det är bra – om allting löper på så bra som vi önskar eller ej.

Vi kommer att lägga ned våra röster även i fråga om detta betänkande. Orsakerna är flera. För det första anser vi att betänkandet bortser ifrån vissa negativa ekonomiska följder. På områden där landet tidigare misslyckats med att värna de mänskliga rättigheterna, till exempel kvinnomord, har utvecklingen i och för sig gått framåt. Jag tror att vissa ändringsförslag som har lagts fram kan förtydliga och förbättra texten. Men en sak tycker vi inte är positiv, och det är alla skrivningar om frihandelsfördraget, och dess följder för Mexikos småföretagare. Under den nuvarande krisen är tiderna inte särskilt goda, vare sig i Mexiko eller i andra länder i världen. De utländska investeringarna i Mexiko är definitivt koncentrerade till ett fåtal branscher, vilket inte stimulerar den inhemska ekonomiska tillväxten.

Vår partigrupp, gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, kommer därför att lägga ned sina röster vid omröstningen om betänkandet.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Det har på senare år blivit ett mode att unionen ingår strategiska partnerskap med tredjeländer. För min del är detta i sig ganska oproblematiskt, det kan ju vara praktiskt att fylla i konturerna av de bilaterala förbindelserna genom ett sådant partnerskap. Men strukturen för med sig minst två risker.

För det första kan Europa inte utropa vartenda land till en strategisk partner. Att göra så vore att nedvärdera uttrycket "strategisk", tycker jag. Jag hävdar därför att enbart bilaterala förbindelser med våra viktigaste partner ska erhålla denna särskilda status. Som jag ser det uppfyller Brasilien detta kriterium i högre grad än Mexiko, som vi debatterar här nu på förmiddagen.

För det andra får jag ibland en vag känsla av att de här strategiska partnerskapen mest är av symbolisk karaktär. De ger oss tillfälle att sammankalla ännu ett toppmöte, och sedan förblir det allra mesta vid det gamla. Partnerskapen fungerar ofta enbart som forum, och deras konkreta resultat förblir ofta outredda.

Delvis får jag samma intryck av förslaget till Europaparlamentets rekommendation till rådet i fråga om Brasilien, som vi debatterar i morgon. Även här upplever jag att man inte tar upp specifika problem tillräckligt ingående. Låt mig illustrera min oro med tre punkter ur förslaget till rekommendation.

För det första konstateras i betänkandet, en smula vilseledande, att partnerskapet inte ska gå ut över unionens förbindelser med Mercosur. Europeiska unionen brukar alltid framträda som en förespråkare av regionalt samarbete. Hur kan unionen då låta de bilaterala förbindelserna med Brasilien dominera över det regionala samarbetet med Mercosur? Här prioriterar unionen fel.

Europeiska unionens starka engagemang för denna region gör att vi faktiskt måste tala om för Brasilien hur viktigt ett starkt Mercosur är, och uppmuntra landet att självt gå in hårt för detta samarbetsavtal. I stället ska unionen nu överlägga bilateralt med Brasilien. Det signalerar att vi för vår del anser att Mercosur inte är särskilt viktigt.

Jag anser att förslaget till rekommendation inte heller på handelsområdet har formulerats tillräckligt strikt. Vi uppmanas att samarbeta för att smärtfritt ro Dohaförhandlingarna i hamn. Det är ju ett lovligt mål, men vore det inte bättre om man först definierade de viktigaste skiljelinjerna mellan unionen och Brasilien?

Marknadstillträde är mycket viktigt för båda parter. Jag tror att sannolikheten för att Dohaförhandlingarna går i lås ökar om vi löser denna fråga bilateralt. Jag påstår inte att det är enkelt, men jag tror att vi snarare kommer någon vart på det sättet, än genom att lägga fram idel välklingande deklARATIONER.

Jag är intresserad av geopolitik, och har granskat den sidan av rekommendationen. Ur det perspektivet konstaterar jag att rekommendationen inte innehåller någon uppmaning till Brasilien att agera som en regional ledare. Och med detta ska jag avsluta mitt anförande. Brasilien behöver noggrant analysera den politiska utvecklingen i regionen, främst genom att övervaka grannlandet Venezuelas ambition att dominera kontinenten.

Ett sådant läge skulle vare sig gagna kontinenten eller Europeiska unionen. Venezuelas kontroversiella folkomröstning om grundlagsändringen visar tydligt att det då finns föga utrymme för demokrati och andra europeiska värderingar.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Herr talman! Det är utmärkt att det över huvud taget existerar ett strategiskt partnerskap, att det finns en Volkswagen-fabrik i Puebla och gemensamma parlamentarikerkommittéer med

både Chile och Mexiko. Men, som José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra skriver i sitt betänkande: Vi har nu i 30 år varit realist, samarbetat, skapat en gynnsam atmosfär och diskuterat fram och tillbaka om jordbruk, narkotika, kvinnofrågor, vatten och så vidare.

Vi måste gå vidare. Vi behöver bli mer ambitiösa, såväl för Europas skull som för Latinamerikas. Vi behöver definiera ett mål, exempelvis för 2025. Inom loppet av en generation, alltså under de närmaste 20 åren, behöver vi skapa en allians – ja, varför inte till och med integration? – mellan civilisationerna i Europa och Latinamerika.

Detta kan ske inom ramen för den parlamentariska församlingen EU-Latinamerika, som gör det möjligt för Europa och Latinamerika att mötas. En sådan ram erfordrar ett manifest, en resolution som får samma betydelse som resolutionen av den 8 maj 1950 fick för Europa. Låt oss slå ihop våra invånare, våra resurser, vår information och våra unga och gamla. Låt oss genast inrätta ett område med fri rörlighet för studerande, forskare, intellektuella och information. Det skulle betyda att kulturarbetare automatiskt beviljas visum. La Malinche behövde inget visum för att lära Cortés quechua eller maya. Detta är första steget i riktning mot ett block med en miljard latinamerikaner, ett lag med en miljard kristna i det stora världsmästerskapet.

Jag vet mycket väl hur realistiskt detta kommer att verka i de ekonomiska realisternas ögon. Men den som inte drömmer tillräckligt stort, kan förlora sin dröm ur sikte medan han jagar den.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Jag vill uttala mitt stöd för José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyras betänkande. Jag anser att vi, när det övergripande avtalet väl har genomförts, behöver gå vidare till nästa historiska skede i det strategiska partnerskapet mellan Europeiska unionen och Mexiko.

Partnerskapet har blivit nödvändigt inte bara därför att Mexiko spelar en viktig politisk och ekonomisk roll i världen, utan också på grund av landets nära ekonomiska förbindelser med Europeiska unionen. Mexiko har över 100 miljoner invånare, vilket gör landet till världens tionde största ekonomiska stormakt, och till ett av G20-länderna.

Mot bakgrund av globala utmaningar som den ekonomiska krisen och växthuseffekten kan vi dra fördel av ett samarbete med Mexiko. Självfallet bör vi för det nya partnerskapet formalisera årliga toppmöten mellan Europeiska unionen och Mexiko, enligt samma recept som för andra toppmöten inom ramen för Europeiska unionens förbindelser med andra strategiska partner.

Vi behöver också stödja partnerskapets parlamentariska dimension, i form av Mexikos och Europeiska unionens gemensamma parlamentariskommitté och den parlamentariska församlingen EU-Latinamerika, vars verksamhet på senare år har varit särskilt fruktbar. I år är det också Europeiska året för kreativitet och innovation, och jag tror att vi bör ägna större uppmärksamhet åt samarbetet mellan Europeiska unionen och Mexiko på områden som forskning, kultur och utbildning, liksom rörlighet för forskare och studerande.

Mexiko har världens största spansktalande befolkning. Landet delar européernas gemensamma kulturella värderingar och har bland annat en nära anknytning till det rumänska kulturarvet, som har samma romerska anor. En utställning vid Rumänska lantbruksmuseet i Bukarest i juli 2005 visade på förbluffande överensstämmelser mellan mexikansk folkkonst och ett antal verk från rumänsk folkkonst. Jag tycker att Europeiska unionens organ bör bli bättre på att mer regelmässigt utnyttja potentialen hos kultur, utbildning och konst för att föra invånare i olika länder närmare varandra.

Sist men inte minst anser jag att det strategiska partnerskapet också bör innehålla en säkerhetsgaranti för unionsmedborgare som reser till Mexiko. Mexiko har, med sina magnifika, historiska kulturskatter, en enastående turismpotential, och landet har också blivit ett favoritresmål för många européer. Men dessa människor får inte utsättas för risker genom den brottslighet och korruption som förekommer på många håll i landet. Vi kan förbättra brottsbekämpningen genom ett trepartssamarbete mellan Mexiko, Europeiska unionen och Förenta staterna.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Jag anser att samarbetsavtalen mellan Europeiska unionen och Mexiko, respektive Europeiska unionen och Brasilien, är enormt betydelsefulla. Samarbetsavtalen måste bygga på respekt för demokratiska värderingar, rättsstatsprincipen och respekt för mänskliga rättigheter.

Låt mig framhålla att vi behöver öka ansträngningarna för att främja forsknings- och tekniköverföringen mellan Europeiska unionen och de här två länderna. På så vis kan vi skapa ett verkligt samarbete för att motverka klimatförändringen och förbättra miljöskyddet. Det integrerade stödprogrammet för små och medelstora företag kommer att ge ett grundläggande bidrag till ländernas ekonomiska och sociala utveckling.

Den ekonomiska kris som pågår i världen just nu gör det särskilt angeläget att skapa och bevara arbetsplatser, och att fortsätta ansträngningarna för att nå millennieutvecklingsmålen.

Som föredragande för avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Mexiko om vissa luftfartsaspekter vill jag betona hur viktigt detta avtal är. Det främjar fri konkurrens på lufttrafikområdet. I tillämpliga fall får Mexiko på ett icke-diskriminerande sätt beskatta eller tull- eller avgiftsbelägga flygbränsle som tillhandahålls på dess territorium och som är avsett för luftfartyg som tillhör ett lufttrafikföretag som har utsetts av en EG-medlemsstat och som går i trafik mellan en ort i Mexiko och en annan ort i ett land på den amerikanska kontinenten.

Jag vill framhålla att denna fråga är av största vikt, särskilt för att genomföra systemet för handel med utsläppsrätter. Brasilien och Mexiko är dessutom särskilt viktiga parter i de framtida avtal som ska ersätta Kyoto-protokollet, och som vi hoppas ska undertecknas i Köpenhamn i december.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen kommer att rösta emot betänkandet om partnerskapet med Brasilien, och lägga ned sina röster vid omröstningen om partnerskapet med Mexiko. Det gör vi inte särskilt gärna, men genom att rösta på detta sätt visar vi vårt missnöje med en ordning som vi har kritiserat under en längre tid. Vad Brasilien angår utmynnar hela partnerskapsdiskussionen i att vi får se mer dumpning inom ramen för Mercosur. Vi anser att man koncentrerar sig på fel prioriteringar. Benita Ferrero-Waldner har exempelvis talat om biobränslen, men resolutionen innehåller en lång rad överväganden om kärnkraft och avskiljning och lagring av koldioxid, det vill säga kol. Ett land som Brasilien borde i stället samarbeta med oss för att utveckla förnybar teknik och spara energi. Sådan är framtidens kurs för det landet.

Beträffande Mexiko har vi lagt fram några ändringsförslag, och föredraganden har också varit ganska mottaglig för synpunkter, främst på området mänskliga rättigheter. Men som vi ser det borde ett strategiskt partnerskap och en dialog mellan parlamentariker huvudsakligen inriktas på aktuella politiska frågor. Den politiska dagordningen toppas just nu av den allvarliga ekonomiska krisen i landet, av problemet med återvändande utvandrare och, givetvis, av våldet och den organiserade brottsligheten. Jag tycker att partnerskapet bör inriktas enormt mycket mer på detta, snarare än på frågor som vi definitivt anser vara mindre viktiga.

Några ord till bara om den interparlamentariska dialogen, som naturligtvis är mycket viktig för oss alla. Jag tror och hoppas att den parlamentariska församlingen EU-Latinamerika vid nästa möte ska kunna befria sig från den ganska formella och, rent ut sagt, hindrande ram som präglar många av våra möten. Jag hoppas också uppriktigt att mötet påverkar den nationella debatten i de här länderna.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Förändringarna i Latinamerika bör sporra Europeiska unionen att öka samarbetet med de latinamerikanska länderna. Vi behöver ägna oss mer åt sociala och kulturella frågor, och åt utvecklingsstödet, i en anda av ömsesidig respekt för ländernas olika utvecklingsnivå och invånarnas politiska val. Detta spelar tyvärr bara en mindre roll i Europeiska unionens förslag.

På det hela taget handlar förslagen mest om ekonomi. De syftar till att slå vakt om affärsintressen hos stora ekonomiska och finansiella grupper i Europa. Detta har uppmärksamats av ett antal frivilligorganisationer – särskilt i Brasilien, vilket framgick när delegationen för förbindelserna med Mercosur senast besökte Brasilien. I dag slår bland annat den djupgående ekonomiska recessionen mot de flesta invånare i Mexiko, samtidigt som landets banker i det överväldigande flertalet fall kontrolleras av utländska företag, främst europeiska banker. I det läget är det beklagligt att Europeiska unionen fortfarande använder avtalet med Mexiko mer som en inträdesbiljett till Förenta staterna än för att stödja den lokala utvecklingen. Genom att avtalet envist håller fast vid frihandel, avreglering av strategiska sektorer och kommersialisering av vatten och andra basvaror, bidrar det till att ödelägga Mexikos små och medelstora företag och deras produktionsstruktur, och då särskilt den industriella strukturen.

Vi behöver radikalt förnya EU:s politik för partnerskapsavtal, så att vi prioriterar samarbete och ekonomisk och social utveckling. På så sätt kan vi bidra till att skapa arbete med rättigheter, sörja för socialt framåtskridande, främja ursprungsbefolkningens rättigheter och värna om skogen och den biologiska mångfalden. Vi erkänner därigenom att de latinamerikanska länderna har rätt till allmännyttiga tjänster av hög kvalitet och rätt att utöva tillsyn över sektorer som har en strategisk ekonomisk betydelse, och vi respekterar beslut som fattas av de organ som ländernas invånare har utsett.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag hävdar, liksom tidigare, att ett ökat inslag av samarbete i förbindelserna med Latinamerika är en åtgärd av strategisk betydelse för EU. José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyras betänkande visar att närmare förbindelser inte bara

kan motiveras av historiska och kulturella band och gemensamma värderingar, utan också ger båda parter en utvecklingschans inom flera olika sektorer, interregionalt och intraregionalt.

Jag välkomnar därför förslagen till initiativ för att stärka den ömsesidiga handeln och investeringarna mellan unionen och Brasilien. Men hur kan vi förbättra det rättsliga och miljömässiga samarbetet, erkännandet av mänskliga rättigheter och skyddet mot en organiserad brottslighet som ofta exporteras till unionen? Dessa områden är lika viktiga. Vi behöver även titta på migrationsfrågan och invandrares penningöverföringar till hemlandet, eftersom det utan tvekan är så att behållningen från illegalt arbete och annan olaglig verksamhet förs ut illegalt. Vad migrationsfrågan angår undrar jag om vi bör sätta särskilt stor tilltro till försäkringar från ett land som skyddar brottslingar och bedragare som Cesare Battisti och "trollkonstnären" Mário Pacheco do Nascimento. Detta räcker som förklaring till att jag fullständigt motsätter mig att Europeiska unionen börjar förhandla om ett viseringsundantag för Brasilien.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Eftersom det tjeckiska ordförandeskapet inte är här i kammaren ska jag tala engelska, eftersom jag tror att budskapet når fram fortare då.

Jag vill uppmärksamma er på punkt 1.1 i förslaget till rekommendation om partnerskapet med Brasilien och även på kommissionens meddelande från september 2008 om flerspråkighet.

Faktum är att för att upprätta och utveckla ett strategiskt partnerskap med Brasilien, så talar vi portugisiska. När vi reser till USA eller Australien talar vi engelska, när vi reser till Mexiko eller Colombia talar vi spanska, när vi åker till Brasilien eller Angola talar vi portugisiska, när vi åker till Senegal eller Elfenbenskusten talar vi franska. Detta är nyckeln till kommunikation, detta är nyckeln till att få göra affärer.

Detta lyfter fram det jag för några år sedan kallade de "europeiska världsspråken": *linguas europeas globais* på portugisiska. Jag menar att vissa europeiska språk kan skapa ett mycket nära band med olika delar världen, nämligen engelska, spanska, portugisiska, franska samt – i mindre grad och av andra anledningar – tyska och italienska. Kommissionen hade full förståelse för detta och tog med det i meddelandet, men tyvärr blev det missförstånd i rådet, främst från tyskarnas sida tror jag, och rådet intog en mycket svagare ståndpunkt i frågan.

Jag måste betona att detta inte på något sätt påverkar det lika värdet för EU:s officiella språk. Det hänger samman med den interna visionen om flerspråkighet, och vi är alla överens om att alla medborgare har rätt att tala, läsa och få svar på sitt eget språk. Men detta lägger ytterligare en dimension till det breda område som flerspråkighetens yttre värde utgör. Att ha dessa europeiska världsspråk i dagens globaliserade värld, i dagens globaliserade ekonomi, i denna globala by, som är kulturell, ekonomisk, social och politisk, är en ytterst värdefull tillgång för hela EU, som vi måste ta hänsyn till och utnyttja till fullo. Därför kräver jag att dessa språk införs och förvaltas ordentligt inom de yttre ungdomstjänsterna och även lärs ut som andra, tredje eller fjärde språk i våra skolor, som en gemensam tillgång, eftersom dessa språk – vilket våra förbindelser med Brasilien visar tydligt – ökar vår förmåga i EU att knyta närmare band över hela världen: att kunna umgås mer, verkligen vara delaktiga, tillhöra samma klubb. Detta är min vädjan till rådet och jag berömmar och tackar föredraganden för hennes stöd.

Vladko Todorov Panayotov (ALDE). - (BG) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill först gratulera José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra till hans utmärkta betänkande om denna viktiga fråga – det globala samarbetet med våra strategiska partner. Globaliseringen har inte bara fördelar. Den gör oss också mer sårbara för globala kriser och hot. Vi kan därför lättare hantera aktuella och framtida utmaningar om vi identifierar strategiska partner och stärker det globala samarbetet. I betänkandet betonas vi att Europa är Mexikos viktigaste partner efter Förenta staterna. Observera att Mexiko är en viktig råvarupartner för Europeiska unionen. En tryggad råvaruförsörjning är just en av de främsta förutsättningarna för en hållbar utveckling i Europa. EU går för sin del i tåten för att skydda miljön och införa gröna lösningar i industrin.

Det strategiska partnerskapet med Mexiko kommer att stärka våra bilaterala förbindelser. Det syftar särskilt till att effektivisera handeln med teknik och råvaror och utgör en bra startpunkt för bilateralt samarbete på miljöskyddsområdet. För att nå dessa mål behöver vi utveckla och förbättra de program i specifika sektorer som mekanismerna för forsknings- och tekniköverföring bygger på. Bara konkreta åtgärder kan åstadkomma ett verkligt samarbete. Forsknings- och tekniköverföring blir dessutom omöjligt om vi inte bygger upp ett utbildningsutbyte och skapar ett gemensamt nät för vetenskapliga forskningscentrum. Jag vill därför se mer samarbete, även inom utbildning och innovation. Tack för er uppmärksamhet.

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Tack och lov är den tiden förbi när Latinamerika sågs som Förenta staternas bakgård. I dag har vi en lite annan syn på den delen av världen. Det finns ganska många

beröringspunkter mellan Europa och just Latinamerika. Vi har gemensamma intressen som motiverar att vi bygger upp fler strategiska partnerskap även i den här regionen.

Föregående talare har tagit upp klimatförändringen, energipolitiken, finanskrisen, narkotikahandeln med mera. Här har vi mycket gemensamt och många överensstämmande intressen. Det är bra att vi har ett multilateralt samarbete med regionen. Det är bra att vi också har ingått bilaterala avtal. Men det är viktigt att vi har välavvägda förbindelser med våra partner i båda fallen.

För att möjliggöra resor utan visumtvång bör vi därför också fundera på hur vi ska hantera utvisningar, avtal om utlämning och liknande frågor, så att ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Herr talman! Låt mig påpeka att vi i morse debatterade Europeiska unionens partnerskap med länder som Brasilien och Mexiko. I morse diskuterade vi även det östliga partnerskapet. Låt mig med största möjliga skärpa säga – jag riktar mig här särskilt till Benita Ferrero-Waldner – att våra debatter delvis saknar verklighetsförankring när vi diskuterar Europeiska unionens utrikespolitik eller politik gentemot omvärlden, exempelvis EU:s förbindelser med Brasilien, Mexiko och länderna i Nordafrika. När vi däremot diskuterar våra förbindelser med öst är det en fråga av grundläggande betydelse för EU. Även när vi diskuterar partnerskapet med Turkiet och landets möjligheter att ansluta sig till EU är det en grundläggande fråga. När vi diskuterar våra förbindelser med Vitryssland, Ukraina eller Ryssland, och det handlar om gasförsörjningen, eller när vi tar upp Georgienfrågan – då diskuterar vi frågor som har en grundläggande betydelse för EU, och som kan utlösa allvarliga kriser för Europeiska unionen.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Herr talman! För varje år som går blir Brasilien en allt viktigare internationell och regional aktör. Detta har gjort landet till en av Europeiska unionens främsta och mest betydelsefulla partner. Historiska, kulturella och ekonomiska band bör kunna bli utgångspunkt för åtgärder inom ramen för det strategiska partnerskapet mellan EU och Brasilien. Den politiska dialogen bör framför allt inriktas på huvudfrågorna. Hit hör främjandet av gemensamma strategier för att hantera globala utmaningar på områden som säkerhet, mänskliga rättigheter, finanskrisen och kanske framför allt kampen mot fattigdomen.

Vi bör också försöka diversifiera våra ansträngningar för att förebygga regionala konflikter i Sydamerika. Vi bör prioritera att stärka det bilaterala handelssamarbetet och samarbetet för att skydda de brasilianska skogarna, som ju när allt kommer omkring är världens lungor. Ett strategiskt partnerskap gör det antagligen lättare att skapa en varaktig plattform för dialog mellan Europeiska unionen och Brasilien.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Som ledamot av EuroLat välkomnar jag EU:s strategiska partnerskap med Brasilien och Mexiko som båda är välmående demokratier. Ordet "Brik" – Brasilien, Ryssland, Indien och Kina – används ofta av utrikespolitiska specialister, och Brasilien är verkligen en framväxande global aktör.

President Lula da Silva har visat måttlighet i sitt styre och har varit en stabiliserande kraft i förhållande till populistiska demagoger som Hugo Chávez i Venezuela och Evo Morales i Bolivia. Nu kommer Brasilien att drabbas av kreditkrisen och fallande råvarupriser. Mexiko kommer också att påverkas av det dramatiska fallet i oljepriserna. Dessa båda länder har haft stabilitet. Jag vill också berömma president Felipe Calderóns arbete i Mexiko, och han förtjänar även vårt stöd i kampen mot drokartellerna.

De båda länderna, som är medlemmar i Nafta respektive Mercosur, är stora aktörer i regionen och är avgörande för våra förbindelser med Latinamerika.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Ge mig tio sekunder. Jag deltog nyligen i en konferens om pensioner och pensionsutbetalningar. Den handlade om hur länge pensionärerna får njuta av sina pensioner innan de går till en bättre värld. Vid mötet presenterades en topplista som rankade länder efter det antal år som pensionerna i genomsnitt utbetalades. Mexiko sågs då som ett lysande föredöme. Varför? Jo, därför att när landets pensionärer väl börjar erhålla sina pensionsutbetalningar och kan börja njuta av dem, så lever de i genomsnitt i sex månader till. Detta var rekordnoteringen, det vill säga det land som lyftes fram som det bästa ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag stöder helt och hållet punkt 1 i det här betänkandet, där det talas om behovet av ett partnerskap för att bemöta de stora utmaningarna, dvs. klimatförändring, energitrygghet och kamp mot fattigdom och utestängning.

Jag hyser viss oro när det gäller WTO-avtalen – eller de potentiella avtalen – sett ur EU-jordbrukarnas och livsmedelsproducenternas perspektiv. Som ni vet blev det en stor strid om normer för livsmedelsproduktion, och kommissionen gick slutligen med på att inte tillåta import av brasilianskt kött till EU innan landet uppfyllde våra produktionsnormer. Jag berömmar det beslutet och jag anser att vi ska göra detta för alla varor. Vi kan inte förvänta oss att våra producenter ska följa normer som tredjeländer inte följer. Våra producenter kommer inte att samarbeta i fråga om ett WTO-avtal om detta fortsätter.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman! Ibland kan jag inte låta bli att visa mina språkkunskaper, så jag ska försöka att tala spanska nu.

Jag vill till att börja med förklara för Bastiaan Belder varför vi har valt ett strategiskt partnerskap. För det första är det mycket viktigt att inse att länderna själva är väldigt intresserade av det här. Det är givetvis ett politiskt beslut som fattats på grundval av vissa kriterier. Mexiko är exempelvis en mycket viktig bro mellan söder och norr, och alla inhemska problem till trots är landet en stabiliserande faktor.

För det andra är Mexiko för närvarande ett G20-land, och det hoppas jag givetvis – för att svara Erika Mann – att landet förblir även i framtiden.

För det tredje engagerar sig både Mexiko och Brasilien starkt för globala frågor som vi faktiskt bara kan lösa tillsammans. Hit hör särskilt klimatförändringen och finanskrisen. Därför anser jag att strategiska partnerskap är ett fullt rimligt alternativ. Givetvis inte med hela världen, men åtminstone med de viktigaste spelarna i världen.

Det finns också många detaljer och frågor som särskilt berör enskilda sektorer. Låt mig gå in på några av dem.

Vi överlägger ju med de här länderna om många besvärliga frågor, bland annat narkotika, korruption, terrorism och organiserad brottslighet. Vi genomför bland annat möten mellan ledande tjänstemän och på ministernivå, för att ta reda på vad vi kan göra för att hjälpa länderna och för att utbyta erfarenheter.

Vi har tillsammans med Mexiko inrättat ett forum för frågor som har med allmän ordning att göra, i synnerhet korruption. Vi håller på att undersöka hur vi kan samarbeta på flera områden, t.ex. polisutbildning, arbetsprinciper för fångvården, och politiska åtgärder för att bekämpa människosmuggling, narkotika, handel med stulna vapen, IT-brottslighet och penningtvätt. Jag anser att det är mycket viktigt att dessa särskilda dialoger får fortsätta.

Angående frågan om när fler möten kan bli av, kan jag berätta att vi ska försöka genomföra ett toppmöte i år. Det beror dock även på vad rådsordförandeskapet anser och om man för in det här på sin dagordning. Jag hoppas att detta blir av under senare delen av året. Vi ska hur som helst ha ett ministerrådsmöte i Prag om Mercosurfrågorna – om Mercosur och det strategiska partnerskapet med Mexiko respektive Brasilien. Ingetdera är uteslutet – vi har ju gått in mycket hårt för att få till stånd ett avtal med Mercosur. Men som ni vet vill varken vi eller länderna i Mercosur, särskilt inte Brasilien och Argentina, underteckna ett avtal så länge det är oklart vart Doha lutar. Det här har alltid synkroniserats med Doharundorna.

Vi ska förstås genomföra ytterligare ett ministerrådsmöte i Prag i maj och ska även då försöka att åstadkomma ett resultat, men jag misstänker att denna utmaning kvarstår även efteråt.

Migrationsfrågan är också av största vikt. Jag anser att vi för en balanserad och konfliktfri dialog med bland annat Mexiko, i synnerhet om återvändandedirektivet. Vi uppskattar verkligen att mexikanerna har reagerat så positivt och förstående. Som vi alla vet är detta en mycket komplicerad fråga. Vi måste å ena sidan, naturligtvis, respektera de mänskliga rättigheterna, men å andra sidan också ta hänsyn till alla våra länders känslighet. Jag menar att vi har lyckats med det.

Låt mig också säga att detta är centrala frågor som alltid finns på vår dagordning. I december i fjol diskuterade presidenterna Sarkozy, Lula och Barroso särskilt finanskrisen och hur vi ska bekämpa den gemensamt, men de diskuterade även förnybar energi. Vi samarbetar redan med Brasilien på det området för att utveckla andra generationens biobränslen.

2009 ska vi också för första gången genomföra en dialog om mänskliga rättigheter, där vi tar upp ursprungsbefolkningarnas rättigheter, vilket också är en prioriterad fråga för FN:s råd för mänskliga rättigheter.

Jag tror att jag slutar där, synpunkterna har varit så många att jag inte kan ta upp allihop.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI*Vice talman*

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, *föredragande*. – (ES) Fru talman! Låt mig avsluta denna debatt genom att helt enkelt säga att beslutet att göra Mexiko och Brasilien till strategiska partner är riktigt. Detta kommer att förbättra kvaliteten i våra förbindelser enormt, eftersom dessa länder är så politiskt, ekonomiskt, strategiskt och demografiskt betydelsefulla. Förbindelserna med länderna kommer härnäst att räknas till EU:s viktigaste, tillsammans med andra globala partner som Förenta staterna, Kina och Ryssland.

Kommissionsledamoten påminde oss precis om att skillnaden mellan Mexiko och Brasilien för närvarande är att Mexiko har ett associeringsavtal med Europeiska unionen, medan Brasilien än så länge saknar detta.

Jag håller inte med om påståendena om associeringsavtalets resultat. Associeringsavtalet mellan EU och Mexiko har historiskt varit en framgång, vilket Erika Mann, som är ordförande i den gemensamma parlamentarikerkommittén, också har medgett. Det beror på att Europeiska unionen ingår sådana avtal på ett sätt som gör att våra partner – i det här fallet Mexiko respektive mexikanerna – representerar inte bara en marknad, utan ett särskilt synsätt som bygger på vissa principer, värderingar, representativ demokrati, respekt för mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen.

Jag anser därför att vi bör inse att avtalet har stärkt våra förbindelser. De behöver nu främjas ytterligare genom detta biregionala strategiska partnerskap.

Kommissionsledamoten sa att nästa sammankomst äger rum vid Riogruppens möte, som genomförs vid mötet i Prag under det tjeckiska ordförandeskapet i maj i år. Latinamerika och våra partner där behöver inga allmosor från oss utan möjligheter, och dessa möjligheter utgörs i dag av associeringsavtalen.

Jag inser till fullo de begränsningar som kommissionsledamoten pekade på. Att ingå ett associeringsavtal – som här med Mercosur – kräver att båda parter visar politisk vilja. Jag inser att WTO:s förhandlingsrunda om Doha och den bilaterala associeringen behöver synkroniseras fullständigt, som Mexiko och Chile också visar.

Fru kommissionsledamot! Vi för vår del måste därför göra vårt yttersta för att befästa denna strategiska associering mellan Europeiska unionen och Latinamerika. Partnerskapen med Mexiko och Brasilien kommer att stimulera den och ge den en kraftfull skjuts framåt.

Maria Eleni Koppa, *föredragande*. – (EL) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner och mina ledamotskollegor för deras synpunkter på de två betänkanden som dagens debatt handlar om. Jag håller med José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra om att Latinamerika är mycket intressant och viktigt för Europeiska unionen, och att vi behöver ge en tydlig signal om vår samarbetsvilja genom dessa betänkanden. Det gäller särskilt i dessa orostider. Vi behöver en stabil och heltäckande ram som ger oss tydliga svar.

Låt mig bara ta upp några saker med anledning av tidigare inlägg. För det första vill jag betona att avsikten med de förbättrade förbindelserna inte alls är att minska Mercosurs betydelse. Vi anser tvärtom att det strategiska partnerskapet med Brasilien, som är Latinamerikas största och kanske viktigaste land, kan ge Mercosur en vitamininjektion. Vi behöver också vara mycket tydliga med den finansiella ram som avgör hur våra förbindelser med Brasilien ser ut.

Låt mig tillägga att Brasilien har engagerat sig alltmer för samarbetet mellan de portugisiskspråkiga länderna i söder och i Afrika, och att landet därför här skulle kunna samarbeta aktivt med Europeiska unionen.

Vi måste se till att upprätthålla balansen mellan utvecklingen av biobränslen och livsmedelsförsörjningen, särskilt i dessa orostider.

Renate Weber tog upp den bristande jämställdheten. Jag tror att regeringen Lula har vidtagit viktiga åtgärder som går åt rätt håll. Än är färden lång, men man har kommit en bit på väg.

Låt mig slutligen nämna att vi på allvar behöver undersöka om det går att inrätta en gemensam parlamentarikerkommitté EU-Brasilien. Brasilien är det enda Brik-land som vi har särskilt goda förbindelser med, men det finns ingen institutionell ram för dem.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag kl. 12.00.

*

* *

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru talman! I går sköt en galning i tonåren, Tim Kretschner, ihjäl 15 personer, varav flertalet var barn, vid en skola i Winnenden i södra Tyskland. En lärare mördades när hon försökte skydda en elev med sin egen kropp. Jag uppmanar talmannen att hålla en tyst minut före omröstningen för att hedra offren för denna tragiska händelse.

Talmannen. – Förlåt, men vi genomförde en minnesstund och en tyst minut i går, vilket talmannen också tillkännagav. Ni var antagligen inte i kammaren då. Jag beklagar att ni inte var här och inte visste om att detta redan har skett.

Skriftlig förklaring (artikel 142)

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag anser att det strategiska partnerskapet mellan EU och Brasilien gagnar båda parter. Jag ser Europeiska unionen som en demokratins stöttepelare – Europa är ju vår civilisations vagga. Vår strategiska partner Brasilien är en faktor som står för balans och stabilitet i Sydamerika.

Genom att stärka banden mellan EU och Brasilien kan vi skapa en gemensam ram för att främja båda parter utveckling och därigenom bidra till att förstärka samarbetet mellan regionerna. Både föredraganden och jag anser att det strategiska avtalet mellan EU och Brasilien kan bli ett verktyg för att främja demokrati och mänskliga rättigheter. Partnerskapet kan också bidra till att globalt främja ett gott styre och ett gott samarbete inom FN:s ram.

Jag stöder förslaget till Europaparlamentets rekommendation till rådet om det strategiska partnerskapet mellan Europeiska unionen och Brasilien, och vill gratulera föredraganden till det.

6. Femtionde årsdagen av det tibetanska upproret och dialogen mellan Dalai lama och Kinas regering (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Marco Cappato, Marco Pannella och Janusz Onyszkiewicz för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, och Monica Frassoni och Eva Lichtenberger för gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, om femtioårsfirandet av det tibetanska upproret och dialog mellan Dalai lama och Kinas regering (O-0012/2009 – B6-0012/2009).

Låt mig flika in en kort personlig synpunkt. Jag tror verkligen att vår debatt främjar friheten för samtliga medborgare i Tibet, utan att stärka någon enskild stats eller religions ställning.

Marco Cappato, föredragande. – (IT) Fru talman! Jag delar er förhoppning. Men vi kan tyvärr inte hoppas på att rådsordföranden utnyttjar dagens debatt och diskussion till att slå ett slag för Europeiska unionens ståndpunkt. Det tjeckiska ordförandeskapet tycks faktiskt anse att en gemensam europeisk politik lägger hinder i vägen för nationalstaternas egen storslagna utrikespolitik. Kina och Ryssland uppskattar den inställningen. Demokratifientliga förtryckarstater i hela världen tackar för denna europeiska frånvaro, som illustreras så bra av ordförandeskapets frånvaro från kammaren just nu.

När vi nu gemensamt tar itu med den här frågan vill jag klargöra för Benita Ferrero-Waldner vad detta i mina ögon handlar om. Det gäller inte bara lag och ordning, det vill säga om att räkna antalet gripna munkar och antalet tibetaner som nyligen dödats genom det brutala kinesiska förtrycket, och hoppas att antalet är lägre än det var för ett år sedan. Jag hade velat säga följande till rådet, och får nu säga det till kommissionen: Ni måste uttrycka en uppfattning om den grundläggande politiska frågan, det vill säga om förhandlingarna mellan Kina och Dalai lamas sändebud, om vad förhandlingarna ska syfta till och om varför de har avbrutits, för att inte säga misslyckats – om vi nu inte lyckas blåsa nytt liv i dem.

Här finns det två motsatta ståndpunkter. Å ena sidan har vi den kinesiska regimens ståndpunkt, som är att Dalai lama är en våldsverkare som leder ett våldsamt folk, och att Dalai lama och den tibetanska exilregeringen kräver en självständig tibetansk nationalstat, vilket strider mot Kinas territoriella sammanhållning. Detta är Pekings officiella linje. Å andra sidan hävdar Dalai lama, den tibetanska exilregeringen och Dalai lamas sändebud att de är ute efter något annat, att deras kamp följer ickevåldsprincipen och att det enda de kräver är verkligt självstyre – ett självstyre som låter dem behålla sin kultur, sin tradition, sitt språk och sin religion,

eller snarare sina kulturer och religioner. Detta är innebörden av det memorandum som Dalai lamas tibetanska sändebud lagt fram för den kinesiska regimen. Detta memorandum har publicerats och innehåller tibetanernas krav.

Europeiska unionen uppmanas nu att välja sida, att ta ställning. Det föreligger två oförenliga ståndpunkter. Endera parten ljuger. EU kan spela en avgörande roll för att ta reda på sanningen. Som medlemmar av det radikala partiet föreslår vi att *satyagraha*, sökandet efter sanningen, blir en kollektiv och global politiskt handlingsprincip. Europeiska unionen bör använda sin diplomatiska verktygslåda – fru Ferrero-Waldner, var vänlig och hälsa José Manuel Barroso detta. För att komma fram till sanningen behöver vi träffa Dalai lama och hedra honom genom att ge honom möjlighet att hålla ett anförande. Har Peking rätt i att tibetanerna är våldsamma terrorister som är ute efter självständighet? Eller är det Dalai lama som har rätt när han hävdar att tibetanerna kräver en självstyrande stat med anständighet och värdighet? Europa får inte stå avsidet och tåga medan denna konflikt pågår.

Eva Lichtenberger, föredragande. – (DE) Fru talman! För 50 år sedan satte den kinesiska armén in dödsstöten mot det tibetanska motståndet. Sedan dess har tibetanerna, under oerhörda vedermödor, flytt över Himalaya över gränserna till andra länder. Hittills har flera tusen människor, alla flyktingar, varje år gjort denna enorma ansträngning för att ta sig över passen på 5 000 meters höjd. Om tibetanernas situation nu är så storartad som kineserna alltid hävdar borde det väl inte finnas något skäl att fly. Det vore då också omotiverat att i flera månader hindra journalister, västerlänningar och observatörer från att över huvud taget komma in i landet, eller endast tillåta detta under sträng bevakning. Kvinnliga agenter från underrättelsetjänsten har till och med följt efter kvinnliga journalister in på toaletten för att se till att de inte gör något olagligt där.

Detta får mig att undra: Vad är Europeiska unionens uppgift här? På något sätt måste vi sörja för att dialogen mellan Kina och Tibet återupptas, men det måste ske på andra premisser. Allt som hittills har skett är att Kina har upprepat samma gamla anklagelser och krav, utan att lägga två strån i kors för att sätta sig in i den tibetanska sidans förklaring, som är att det inte handlar om att bryta sig ur Kina och bilda en egen oberoende stat, utan om att få rätt till självstyre.

Fru kommissionsledamot! Hur ska vi hantera det faktum att Internet övervakas strängare i Tibet än någon annanstans i Kina, och att den teknik som gör övervakningen så effektiv har levererats av europeiska företag? Vi måste göra något. Allmänheten här hemma uppmanar oss att inleda en dialog.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Det gläder mig mycket att denna diskussion hålls i dag, om en fråga som länge har engagerat många av oss, inte minst sedan de sorgliga händelserna i Tibet för ett år sedan. Därför anser jag att det är mycket bra att vi har denna öppna diskussion för att på nytt se vad vi kan göra.

Innan jag kommer till de många frågor ni tog upp i det framlagda gemensamma resolutionsförslaget vill jag bara säga några ord om våra förbindelser med Kina. EU:s politik i förhållande till Kina handlar om engagemang. Vårt strategiska partnerskap är starkt och det tillåter oss att ta upp alla frågor, även de allra känsligaste. Vi har skapat en imponerande ram av samspel på hög nivå där vi regelbundet tar upp alla de globala förändringar som våra medborgare står inför, utan att glömma bort de frågor där vi kanske är oense. Tibet är en av de frågorna. Jag vill vara mycket tydlig – vi är inte överens med Kina när det gäller Tibet och vi hyser fortfarande mycket konkreta och befogade farhågor om läget för de mänskliga rättigheterna i Tibet, som ni båda beskrev alldeles nyss. Vi är oroade över att Tibet i stort sett har hållits stängt för internationella medier, diplomater och humanitära organisationer under nästan ett år nu och över dödläget i samtalen mellan företrädarna för Dalai lama och de kinesiska myndigheterna, trots de tre samtalsrundorna förra året.

Dessa frågor stod också högst på dagordningen för flera EU-ledare vid bilaterala möten med den kinesiska ledningen förra året. Vi har försökt nå fram till ett samförstånd med Kina i denna känsliga fråga, och vi har varit mycket tydliga närhelst vi har tagit upp läget i Tibet med dem.

Låt mig än en gång nämna EU:s ståndpunkt, som inte lämnar utrymme för misstolkningar. För det första stöder vi Kinas suveränitet och territoriella integritet, inklusive Tibet. För det andra har vi alltid stött en fredlig uppgörelse genom dialog mellan de kinesiska myndigheterna och företrädarna för Dalai lama. Jag kommer ihåg att jag vid mitt besök med kommissionen, José Manuel Barroso och andra kolleger, hade särskilda dialoger med flera av mina samtalspartner om detta. Vi har alltid framhållit att det bör föras en försoningsdialog och att denna dialog bör fortsätta.

Dialogen måste vara konstruktiv och konkret och därför beklagar vi förstås att den hittills inte har lett till några egentliga resultat. Vi har alltid sagt att dialogerna bör handla om de grundläggande frågorna, som att

bevara Tibets unika kultur, religion och traditioner, tillsammans med behovet av att åstadkomma ett system med meningsfullt självstyre för Tibet inom en kinesisk konstitution. Vi har alltid sagt att dialogen bör handla om hur alla tibetaner ska kunna delta i beslutsfattandet. Vi vill alltså gärna att dessa frågor behandlas i Kinas kommande nationella handlingsplan för de mänskliga rättigheterna.

För oss är Tibet en fråga om mänskliga rättigheter och har därför ständigt tagits upp som en sådan. Vi har också konsekvent förmedlat detta budskap till våra kinesiska motparter och lyssnat mycket noga till deras åsikter. Vi har gjort allt för att försöka förstå deras uppfattning i en anda av ömsesidig respekt, men de mänskliga rättigheterna är universella och läget i Tibet är därför – med rätta – av legitimt internationellt intresse för hela det internationella samfundet, särskilt för Europeiska unionen. Detta understryks naturligtvis av att det i över 50 år har funnits internationella rättsakter om skyddet för de mänskliga rättigheterna.

I ert resolutionsförslag förutsätter ni en kommande dialog mellan Kina och Tibet. Som ni alla vet överlämnade den tibetanska sidan på den kinesiska regeringens begäran en förklaring om verkligt självstyre för Tibet i framtiden vid den senaste samtalsrundan. Jag anser att det dokumentet innehåller vissa inslag som kan ligga till grund för kommande samtal. Jag tänker på en punkt om kultur, utbildning och religion.

Jag tycker också att det är uppmuntrande att den tibetanska sidan för första gången i ett skriftligt dokument har uttryckt ett bestämt åtagande att inte eftersträva separation eller oberoende. Jag menar att detta är viktigt för att föra dialogen framåt. Det gläder mig också att Dalai lama här i parlamentet i december förra året bekräftade sitt engagemang för en medelväg och för dialog som det enda sättet att åstadkomma en ömsesidigt acceptabel och hållbar lösning.

Avslutningsvis vill jag uttrycka en personlig övertygelse. Under min politiska och personliga karriär har jag alltid haft en stark tro på att även de allra svåraste frågor kan hanteras genom engagemang och dialog och förhoppningsvis också, när tiden är inne, kan lösas. Därför vill jag vädja till Kina och till Dalai lamas företrädare att de ska återuppta dialogen så snart som möjligt med ett öppet sinne och i syfte att åstadkomma en hållbar lösning i Tibet. Jag kan garantera ett helhjärtat stöd för den processen från vår sida. Detta är vår ståndpunkt och det är denna ståndpunkt vi hävdar inför den kinesiska sidan.

Charles Tannock, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! EU:s motto är "Förenade i mångfalden". Den principen har tjänat oss väl.

Tyvärr faller den inte alls i god jord hos den auktoritära kommunistiska diktaturen i Kina. Mångfald undertrycks i stället för att välkomnas. Minoriteter som vill uttrycka sig på något annat sätt än det konventionella partigodkända sättet marginaliseras och förföljs rutinmässigt. Denna tendens syns i behandlingen av många religiösa minoriteter, däribland kristna, muslimer och falun gong-utövare, och inte minst i Kinas inställning till Tibet.

Kommunistiska styrkor invaderade Tibet 1950 och tvingade Dalai lama i exil för 50 år sedan. Sedan dess har Tibet stått under Pekings kontroll. Den traditionella tibetanska kulturen, som var isolerad i hundratals år, har nu späts ut kraftigt genom åtgärderna från regeringen, som har bemödat sig om att förhindra alla former av tibetansk nationalism från att komma upp till ytan. Det systematiska och ibland brutala undertryckandet av tibetansk kultur har i själva verket blåst liv i den tibetanska identiteten och uppmärksammat världen på det tibetanska folkets lidande.

Dalai lamas inspirerande ledarskap har gjort att Tibets framtid är högaktuell i den allmänna debatten, trots Kinas enorma ansträngningar för att läxa upp exempelvis rådets tidigare ordförande Nicolas Sarkozy, som vågade ifrågasätta Pekings synsätt.

Vi här i parlamentet har alltid intagit en kraftfull ståndpunkt för att försvara det tibetanska folkets rätt till självstyre, vilket inte automatiskt innebär rätt till självständighet eller oberoende. Detta gör vi inte för att försöka provocera eller reta Kina. Vi erkänner emellertid att vårt åtagande i fråga om vissa värderingar – mänskliga rättigheter, demokrati, rättsstatsprincipen och samvetsfrihet – inte kan ses som fristående från det otvivelaktigt viktiga strategiska ekonomiska partnerskap som EU utvecklar med Kina.

Kinavänliga röster på andra sidan kammaren kommer att få säga sitt i denna debatt, men folket i Tibet har förvägrats sin röst alltför länge och vi måste tala för dem.

Glyn Ford, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Den socialdemokratiska gruppen är oroad över läget för de mänskliga rättigheterna i Kina. Samtidigt som vi erkänner att läget har förbättrats avsevärt under de senaste tio åren, återstår det fortfarande många områden där mänskliga rättigheter ännu inte skyddas tillräckligt eller tillfredsställande. Det kan finnas ett mått av tankefrihet, men det finns ingen handlingsfrihet. Vi vill inte

minst lyfta fram att fria fackföreningar inte tillåts verka inom Kina. Vi är oroad över den svåra situationen för de 100 miljoner migrerande arbetare som har flyttat från landet till staden och som bara har den mest begränsade tillgång till hälsovård och utbildning. Vi är oroad över den svåra situationen för religiösa och etniska minoriteter i hela Kina.

Ändå emotsatte sig den socialdemokratiska gruppen denna debatt och detta resolutionsförslag. Skälet var proportionalitet. Det är rätt att kritisera Kina för dess agerande i fråga om mänskliga rättigheter, precis som vi kritiserar Förenta staterna för dess användning av dödsstraff, Guantánamo och extraordinära överlämnanden, men vi behöver inte göra det vid varje sammanträde. Detta börjar rent ut sagt bli kontraproduktivt. Det fanns en tid då de kinesiska myndigheterna lyssnade till våra resolutioner, men inte nu längre. Vissa individer och grupper fortsätter sina desperata försök att få uppmärksamhet genom att höja insatsen och, för första gången tror jag, kräva att medlemsstaterna ska upphäva politiken för ett enat Kina och erkänna den tibetanska exilregeringen.

Dalai lama var här så sent som i december och talade på Tibets vägnar här i plenum. Varför måste vi ta upp frågan på nytt? Det finns inget nytt i resolutionsförslaget.

Jag själv hade tillsammans med Elmar Brok, Philippe Morillon och andra ledamöter av det här parlamentet möjlighet att besöka Lhasa förra sommaren. Vi var den första internationella grupp som reste dit efter oroligheterna i mars och vi talade både med myndigheterna och med dem som sympatiserade med den tibetanska proteströrelsen. Som jag skrev tidigare var verkligheten den att fredliga protester – och vi stöder fredliga protester – blev till raskravaller där affärer, hem och hankineser angreps och brändes, med dussintals dödsoffer. Skolor stacks i brand och sjukhus och moskéer för den muslimska minoriteten attackerades. Dalai lama själv erkände situationens allvar när han hotade med att avsäga sig titeln som levande gud.

Kina har gjort enormt mycket för Tibet i fråga om infrastruktur, som den nya järnvägen mellan Qinghai och Lhasa och högre nivåer av socialt skydd än i andra landsbygdsområden i Kina. Problemet är att detta börjar väcka förbittring på annat håll i Kina.

(Protester)

Problemet är, för att citera The Beatles, att "money can't buy you love". Tibetanerna vill fortfarande ha ett visst kulturellt och politiskt självstyre som går långt utöver det som Kina är villigt att gå med på. Som jag sa då behöver Kina föra en dialog med företrädare för Tibet för att hitta en lösning som kan ge självstyre, samtidigt som provinsens etniska och religiösa gruppers minoritetsrättigheter skyddas.

Alternativet är att otåliga unga tibetaner tar till våld och terrorism. Till följd av en artikel som jag skrev vid det tillfället blev jag ombedd att diskutera frågan med Dalai lamas företrädare i London, vilket jag gjorde utförligt. Jag håller med kommissionsledamoten: det är genom dialog och engagemang som vi kommer att hitta vägen framåt, inte genom högljudda, ständigt upprepade, omtuggade resolutioner som den vi har här i dag.

Hanna Foltyn-Kubicka, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! De senaste årtiondena har de demokratiska länderna flera gånger uppmanat ickedemokratiska stater att respektera de mänskliga rättigheterna. Dessa uppmaningar har bara gett resultat när stater och internationella organisationer har uppträtt och framfört sina krav med konsekvens. Handelsförbindelserna brukar tyvärr ofta komma i första hand, så att Tibetfrågan – eller den mer allmänna frågan om mänskliga rättigheter i Kina – har hamnat i skymundan. Världen skulle fortfarande veta ganska lite om situationen i Tibet om det inte vore för OS i Peking, och för att många samhälls- och frivilligorganisationer har agerat så beslutsamt.

Europaparlamentets uppgift är att få demokratiska länder att reagera kraftfullt och energiskt på de kinesiska myndigheternas åtgärder, till exempel kampanjen "Slå hårt" som genomfördes för en tid sedan. Men vi åstadkommer bara detta genom att konsekvent och eftertryckligt fördöma samtliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna som Kinas kommunistiska myndigheter begår.

Vi bör komma ihåg att Europaparlamentet i sin resolution av den 6 juli 2000 uppmanade medlemsstaterna att erkänna den tibetanska exilregeringen, om Kina och Dalai lamas administration inte hade nått en överenskommelse inom tre år. Peking vägrar som bekant fortfarande att inleda förhandlingar med det tibetanska folkets obestridda ledare. Låt oss inte heller glömma att den elfte Panchen lama, världens yngsta politiska fånge, har suttit fängslad hos kineserna i 14 år nu. Han fyller 20 år i år.

Jag vill därför än en gång uppmana parlamentet att handla konsekvent och ta sina deklarationer på allvar. Om vi inte menar det vi säger, blir det svårt att kräva att andra håller sina löften och uppfyller sina skyldigheter.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Fru talman! Jag har i många år följt Tibetfrågan. Jag har besökt regionen och talat med många tibetaner, både i och utanför landet. Jag anser att det tibetanska folkets krav är legitima och till viss del logiska. Jag anser framför allt att deras nuvarande farhågor är minst sagt berättigade, med tanke på det brutala förtryck som de kinesiska myndigheterna har utsatt dem för i över 50 år nu, med undantag för en kortvarig och, skulle jag säga, bedräglig vapenvila under OS.

Tibetanerna är mer beredda att samtala och nå fram till överenskommelser än de flesta människor. Jag begriper därför inte varför de kinesiska myndigheterna är så besatta av att förvränga verkligheten, och varför de envisas med att gång på gång hindra förhandlingarna.

Ett lands storhet bygger inte på militär styrka, eller på ekonomiska rikedomar. Den uppkommer genom att landet handlar storsint och generöst. Europeiska unionen kan och måste hjälpa till att lösa situationen. Vi behöver handla kraftfullt, men samtidigt naturligtvis respektera parternas rätt till självbestämmande. Vi kan göra detta genom att ställa oss bakom tibetanernas uppmaning att förhandlingarna mellan Kina och Tibet ska återupptas, och genom att erkänna att om det är någon part som i årtal har gett efter för de kinesiska myndigheternas påtryckningar, så är det det tibetanska folket.

Detta är ingen konflikt mellan jämbördiga parter. Vare sig kapacitet eller motiv är jämförbara. Europeiska unionen måste bemöta båda parter med respekt, men vi kan inte förhålla oss neutrala till förtryck, godtyckliga fängslanden, tortyr eller mord, eller till ett religiöst, språkligt och kulturellt folkmord.

Det memorandum om verkligt självstyre för det tibetanska folket som Kina nu har avvisat som arbetsdokument visar att det tibetanska folket redan har gjort en verklig ansträngning och har avsat sig en enormt stor del av sina anspråk – som, det vill jag framhålla, är legitima.

Kina har nu en chans att visa omvärlden att landet är storsint och vill ha fred och harmoni. Men framför allt är detta en chans för Europeiska unionen att hjälpa Kina att handla så som det anstår ett land med dess storhet.

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Den 10 mars 1959 utsatte kineserna det tibetanska folket för ett ohögligt lidande. Under månaderna som följde omkom 60 000 människor, samtidigt som hundratusentals greps, fördes bort och torterades. För ett år sedan blossade våldsamheterna upp igen. Över 200 tibetaner dog – vissa sköts till döds med avsikt. I dag, en kort tid efter femtioårsdagen, är klostren stängda för yttrevärlden, tillfartsvägarna kontrolleras och soldater och säkerhetsmän står beredda för att slå ned varje demonstration. Vi har fortfarande inte fått veta om det äger rum upplopp. Vad har denna maktdemonstration utlöst för reaktioner? I medierna är det tyst. Dalai lama har uppmanat sitt folk att fortsätta följa ickevåldsprincipen. Han har efterlyst en dialog men utan att få något positivt gensvar från Peking. När ett sändebud från Dalai lama i ett memorandum presenterade specifika åtgärder för självstyre, avvisades dessa av president Hu Jintao. "Vi måste bygga en kinesisk mur mot separatismen", sa han. Denna föreställning är en ren provokation, men ännu värre var att man planerar att tvinga på tibetanerna en helgdag: den 28 mars ska bli slavernas befrielsedag. Så ser den bittra verkligheten ut.

För två dagar sedan bekände Europaparlamentet färg. Ett imponerande antal ledamöter ställde Tibets flagga på sina bänkar, och på så vis har vi visat vår solidaritet med tibetanernas lidande. Fredliga protester ägde rum i alla delar av EU. Våra kolleger Marco Cappato, Eva Lichtenberger, Charles Tannock och Raül Romeva i Rueda har alldeles rätt i att den resolution som vi antagit i dag talar klarspråk. Tibetanernas memorandum ska vara utgångspunkten för vidare förhandlingar. Det är ett dokument för ett verkligt självstyre inom ramen för Kinas konstitution. Vi behöver få ett slut på Tibets isolering – för invånarnas, turisternas och journalisternas skull. Vi måste ha ett svar till 600 fängslade tibetaner.

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Parlamentet får inte låta Dalai lamas rop på hjälp nyligen förklinga ohört. För bara några månader sedan kunde vi lyssna på hans anförande här i Bryssel. Som vi alla vet är han en fridens man, en fredsmäklare som företräder den tibetanska kulturen, som mer än någon annan kultur är orienterad kring harmoni och broderskap. Dalai lama har i dessa världens namn, men med skärpa, för sina "kinesiska bröders" räkning påmint om de plågor och fruktansvärda lidanden som hans folk har utsatts för, och begärt att Tibet ska få ett legitimt och verkligt självstyre. Det är en begäran som det borde hedra parlamentet att stödja. Vår institution måste göra sin politiska plikt och verka för demokrati, mänskliga rättigheter och frihetliga värderingar. Tibetanerna ser Europa som sitt kanske enda hopp. Vi får verkligen inte svika dem.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det råder ingen tvekan om att vi kristdemokrater erkänner Kinas överhöghet över sitt territorium, inklusive Tibet.

Men vi avvisar samtidigt Kinas ståndpunkt att alla uttalanden från Europeiska unionen om mänskliga rättigheter i Kina utgör en oacceptabel inblandning i Kinas inre angelägenheter. Enligt den moderna tolkningen av folkrätten och de mänskliga rättigheterna, som vi hoppas att Kina snart delar, är världssamfundet skyldigt att uttrycka sin oro var än i världen mänskliga rättigheter kränks, i synnerhet om det rör sig om grova kränkningar.

Om Internationella tribunalen saknade rätt att ingripa för att försvara de mänskliga rättigheterna – hur skulle den då kunna vidta åtgärder och avkunna domar för brott mot mänskligheten i länderna i före detta Jugoslavien?

Diskussionen om mänskliga rättigheter som mötesfrihet, fria och oberoende medier, trosfrihet och kulturella minoriteters rättigheter i Tibet och i andra delar av Kina utgör därför ingen oacceptabel inblandning. Kina och dess regering bör inse detta och finna sig i diskussionen.

Men den viktigaste punkten här i dag är att vi helt enkelt vädjar till Kina och dess regering att återuppta överläggningarna med Dalai lama, ledaren för en stor del av tibetanerna. Jag förstår därför inte Glyn Fords inställning till den här frågan, även om han i och för sig alltid har stått mer på den kinesiska regeringens sida.

Som min kollega redan sagt ska det i ärlighetens namn medges att regeringen faktiskt genomförde överläggningar i fjol, men avbröt dem efter OS. Men, herr Ford, vi får inte glida in på ett stickspår här. Vi kommer att föra upp det här på dagordningen gång på gång. Vi uppmanar den kinesiska regeringen att inleda verkliga och allvarligt menade överläggningar med Dalai lama, eftersom de mänskliga rättigheterna fortfarande kränks i Tibet. Vi måste se till att situationen förändras.

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Fru talman! När vi nu diskuterar hur det ska gå för de förföljda tibetanerna måste vi också inse att det enda sättet att ge dem en bättre framtid är att hela världssamfundet åstadkommer ett politiskt tryck mot Kina. Jag måste därför också framhålla att alla ansträngningar som görs av Benita Ferrero-Waldner, och av andra parter som kan påverka världspolitiken, mycket väl kan ge resultat.

Jag måste också framhålla att det var med djupaste beklämning som jag lyssnade på anförandet av företrädaren för den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, där det hette att Kinas brott går att rättfärdiga med anläggandet av en järnvägslinje i Tibet. Det påminner mig om hur man i Europa förr i världen använde motorvägsbyggen för att rättfärdiga inrättandet av koncentrationsläger. Vi får aldrig tillåta att förföljda människors smärta och lidande blir byggmateriel för järnvägar och motorvägar.

Cornelis Visser (PPE-DE). – (NL) Fru talman! För ett år sedan stod jag här när vi debatterade oroligheterna i Tibet. Vi vädjade till Kina att släppa in medier och internationella organisationer i området. Det glädjer mig att kunna konstatera att parlamentet den gången uppmanade Kina och Dalai lama att inleda en uppriktigt menad dialog.

I fjol organiserade och genomförde Kina OS på ett sätt som bevisade att landets förmåga att förnya sig kan slå hela världen med häpnad. Inför OS gav Kina de utländska journalisterna ett visst manöverutrymme. Jag är medveten om att denna tillfälliga och begränsade pressfrihet enbart omfattade journalister från utlandet. Tyvärr var den kortlivad. I tisdags var det omöjligt för journalister att ta sig in i Tibet för att rapportera om läget där.

Jag beklagar djupt att den kinesiska regeringen har slutat att garantera pressfriheten. Men samtidigt finns det ingen som helst pressfrihet för kinesiska journalister, vars självcensur tvingar dem att stödja regeringens ståndpunkter. Även här finns det en enorm klyfta mellan vad som står i lagen, som ju är förnuftig och garanterar pressfrihet, och verkligheten på plats, där journalister tvingas att hålla tand för tunga. Samtliga medier tvingas rätta sig efter partiernas censurföreskrifter.

Dessutom blockerar regeringen webbplatser. Internetanvändarna underrättar snabbt varandra om den senaste politiska utvecklingen. Tillgång till korrekt information är en avgörande förutsättning för dialogen mellan tibetanerna och Kinas invånare och befolkning. Förhandlingar kräver tillgång till fakta, och pressfrihet i Kina är en viktig förutsättning för detta. Det krävs yttrandefrihet i medierna, så att journalister kan berätta för de övriga invånarna i Kina vad som händer i Tibet.

Vi européer behöver slå näven i bordet och stå upp för de mänskliga rättigheterna i Kina. Detta krävs för att dialogen mellan Kina och Tibet ska kunna återupptas. Det är upp till kineserna att skapa förutsättningar för dialogen genom att ta detta första steg åt rätt håll. För att citera den kinesiske filosofen Lao Zi: "Även en tusenmilaresa börjar med ett enda steg."

Zita Plešinská (PPE-DE). – (SK) Jag var i Kina när de tråkiga händelserna i Tibet ägde rum i mars 2008, och kunde bara följa utvecklingen på Internet eftersom vi inte släpptes in i Tibet. Jag såg tibetanernas stora behov av hjälp.

Jag hävdar bestämt att Europaparlamentet genom denna resolution måste sända kineserna ett budskap från Dalai lama om att det inte finns några separatistiska strömningar i Tibet, och att man endast strävar efter ett kulturellt självstyre för Tibet inom ramen för den kinesiska staten.

Jag inser att EU försöker bygga upp goda ekonomiska förbindelser med Kina. När delegationen från utskottet för inre marknaden och konsumentskydd besökte Peking i mars 2008 framförde vi detta under våra överläggningar med den kinesiska regeringen och parlamentsledamöterna. Men vi får inte bortse från situationen i Tibet, de ständiga kränkningarna av de mänskliga rättigheterna, repressalierna, lidandet eller våldet.

När det nu har gått 50 år sedan Dalai lama gick i indisk exil förväntar jag mig att de kinesiska myndigheterna beviljar oberoende observatörer och utländska medier obegränsat tillträde till Tibet, så att de kan bilda sig en uppfattning om situationen på plats.

Victor Boştinaru (PSE). – (RO) Fru kommissionsledamot! Tack för er välavvägda ståndpunkt, som ni än en gång har redogjort för under parlamentets sammanträde här i dag.

Europeiska unionens förbindelser med Kina är av strategisk betydelse för samtliga parlamentsledamöter och påverkar hela världen, både nu och i framtiden. Jag hade räknat med att vi skulle kunna diskutera Europeiska unionens samarbete med Kina i samband med reformen av det globala finanssystemet. Kinas ståndpunkt har ju varit både välavvägd och konstruktiv, särskilt nu inför G20-ländernas möte i London. Detta hade bland mycket annat kunnat vara rätt tillfälle att föra upp Afrika på den gemensamma dagordningen, med tanke på Kinas viktiga roll där.

Detta är angelägna frågor. Europeiska kommissionen har sin egen dagordning för förbindelserna med Kina, men de 27 medlemsstaternas kinesiska dagordning är mycket mer konsekvent och balanserad. Jag kan i det läget bara beklaga att vi här i Europaparlamentet använder en strategisk förbindelse som politiskt slagträ i partigruppernas valkampanjer.

Mänskliga rättigheter är, och ska vara, den viktigaste frågan för oss. Men det får inte vara den enda frågan.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Fru talman! I början av 1950-talet tvingade den kinesiska regeringen företrädare för Tibet att skriva på ett avtal som tillförsäkrade Tibet ett långtgående självstyre. Trycket från den allmänna opinionen, och rädslan för en bojkott av OS, fick Kinas regering att inleda överläggningar med företrädare för Dalai lama. Dessa överläggningar genomfördes dock på en förolämpande låg nivå – dialogen liknade mest två TV-apparater som visade olika kanaler.

Vi kräver inte dialog, utan förhandlingar. Vi vill att Kina förhandlar med Dalai lamas företrädare, på grundval av det memorandum som lagts fram. Om Kinas regering anser att detta memorandum är otillräckligt som utgångspunkt så får den förklara varför, i stället för att gömma sig bakom vaga påståenden om att detta bara är ett memorandum där det föreslås att Tibet ska bli självständigt, för så är det absolut inte.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag håller helt och hållet med om det kommissionsledamoten sa om att dialog och engagemang är avgörande. Samtidigt måste vi erkänna att det vi ser i dag är en tydlig brist på politisk vilja från kinesiskt håll att föra en seriös och resultatinriktad dialog med Dalai lamas företrädare.

För många av oss är fallet med Tibet – dess självstyre – ett avgörande prov för de kinesiska myndigheterna. Tibet avspeglar läget för de mänskliga rättigheterna i Kina, liksom läget för förkämpar för de mänskliga rättigheterna, som 2008 års Sacharovpristagare Hu Jia. Jag kan inte se Glyn Ford i kammaren just nu, men jag vill försäkra honom om att mänskliga rättigheter alltid har och alltid kommer att stå överst på vår politiska agenda.

Tunne Kelam (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Den kinesiska regeringen har döpt årsdagen av ockupationen av Tibet till "träalarnas befrielse". Tyvärr används fortfarande detta orwellska nyspråk: slaveri är frihet, lögn är sanning. Men det visar att de kommunistiska kinesiska ledarna sedan länge har varit fångna i sitt eget dåliga samvete.

Att åstadkomma verkligt självstyre för Tibet hänger nära samman med genomförandet av budskapet från en annan dag: snart är det 20 år sedan händelserna vid Himmelska fridens torg.

Att åstadkomma verklig demokrati i Kina är nyckeln till en lösning för Tibet, men tiden håller på att rinna ut och mycket hänger på vår egen moraliska övertygelse.

Jag uppmanar även rådets ordförandeskap att göra ett uttalande i linje med vår resolution vid detta tillfälle och även i juni med anledning av massakern på Himmelska fridens torg.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Denna debatt har kort men tydligt än en gång visat vår stora oro över läget i Tibet. I anförandena har det betonats att vår oro fortfarande är verklig och välgrundad, 50 år efter det tibetanska upproret den 10 mars 1959. Dessutom menar jag att vår diskussion har lyft fram att båda parter måste återuppta dialogen snabbt. Jag säger "dialog" eftersom dialog alltid är det första viktiga steget innan man kan gå vidare med förhandlingar. Det är också det bästa sättet att undvika frustration och våld bland unga tibetaner. Jag tycker att det är ett mycket kraftfullt skäl. Därför ligger en mer innehållsrik dialog i båda sidors intresse.

Dalai lama är en respekterad religiös ledare och bl.a. nobelpristagare. Även om enskilda europeiska ledare har träffat honom i olika, vanligen religiösa, sammanhang, ingår det inte i vår strategi att träffa honom i politiska sammanhang. Däremot kommunicerar vi ofta med hans utsända, särskilt i fråga om framstegen med dialogprocessen, och detta kommer vi att fortsätta med.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Även jag hoppas att det tibetanska folket blir fritt, men också att det inte behöver underkasta sig vare sig en stat eller en religion.

Jag har mottagit fem resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingetts i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Omröstningen kommer att äga rum i dag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Filip Kaczmarek (PPE-DE), *skriftlig*. – (PL) I 50 år har de tibetanska flyktingarna krävt att deras grundläggande mänskliga rättigheter ska respekteras. Jag är övertygad om att det utan tvekan ligger i Kinas eget intresse att respektera dessa rättigheter, och att återuppta dialogen med det tibetanska folket. I dag fungerar världen så att ett lands anseende påverkar dess förmåga att fungera i den globala ekonomin och samarbeta med andra länder. Genom att Kina vägrar att inlåta sig på dialog med Dalai lamas företrädare och avvisar tibetanernas ytterst blygsamma krav skadar landet sitt eget anseende. Det vore inte behäftat med någon nämnvärd risk för Kina om landet började överlägga om rättigheter som är förankrade i den kinesiska konstitutionen – tvärtom. Stora länder och stora nationer bör visa storsinhet. Genom att uppträda så kan de bevisa sin egen storhet.

Att inleda en dialog med tibetanerna är en chans för Kina att visa upp sin goda, positiva sida. Det är inte antikinesisk verksamhet att visa solidaritet med Tibet och det tibetanska folket. Det förmedlar att man respekterar mänskliga rättigheter, trosfrihet, språklig frihet, kulturell mångfald och rätten till en egen nationell identitet och självstyre. Vi försöker därför inte blanda oss i Kinas inre angelägenheter utan vill bara försvara normer och värderingar som vi finner lika värdefulla överallt – i Europa, Asien och hela världen. Kina hängs inte ut på något särskilt sätt. Vi försvarar små nationers rättigheter även när det är jobbigt eller obekvämt. Vi gör det därför att vi anser att det är rätt.

(Sammanträdet avbröts kl 11.55 och återupptogs kl. 12.05.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

7. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

⁽¹⁾ Se protokollet.

För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

7.1. Bättre karriärer och ökad rörlighet: ett europeiskt partnerskap för forskare (A6-0067/2009, Pia Elda Locatelli) (omröstning)

7.2. om skydd av konsumenter, särskilt minderåriga, i samband med användning av videospel (A6-0051/2009, Toine Manders) (omröstning)

7.3. Att utveckla ett gemensamt luftrum med Israel (A6-0090/2009, Luca Romagnoli) (omröstning)

7.4. En flerårig återhämtningsplan för blåfenad tonfisk i Atlanten och Medelhavet (omröstning)

7.5. Försämringen av den humanitära situationen i Sri Lanka (omröstning)

7.6. Problemet med försämrad jordbruksmark i EU och särskilt i Sydeuropa: lösningar genom EU:s jordbrukspolitiska instrument (A6-0086/2009, Vincenzo Aita) (omröstning)

7.7. Anställdas medverkan i företag som lyder under stadgan för Europabolag (omröstning)

7.8. Migranternas barn som lämnats kvar i ursprungslandet (omröstning)

- Före omröstningen om punkt 7:

Philip Bushill-Matthews, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! I punkt 7 – den sista punkten – uppdras ni att översända denna resolution till kommissionen, rådet och de där andra berömda organen, däribland Regionkommittén och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt till arbetsmarknadens parter, men för ovanlighetens skull uppmanas ni inte att översända den till medlemsstaternas parlament. Så jag vill rätta till det misstaget och lägga fram följande mycket enkla muntliga ändringsförslag: "samt till medlemsstaternas parlament".

(Parlamentet antog det muntliga ändringsförslaget.)

7.9. års framstegsrapport om Kroatien (omröstning)

- Före omröstningen om ändringsförslag 13:

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Tack, herr talman! Det har varit många diskussioner mellan grupperna de senaste dagarna, faktiskt ända in i det sista. Följande ändringsförslag verkar vara det som de flesta i kammaren är överens om och enligt direktinformation som jag har fått har både Kroatien och Slovenien samtyckt till det.

Ändringsförslaget lyder som följer:

för PSE-gruppen. – (EN) "Europaparlamentet påminner om det informella avtal som Kroatien och Sloveniens premiärministrar slöt den 26 augusti 2007 om att gränstvisten mellan de båda länderna skulle hänvisas till ett internationellt organ. Parlamentet välkomnar Kroatien och Sloveniens beredskap att acceptera kommissionens erbjudande om medling och anser att denna medling måste bygga på folkrätten. Parlamentet hoppas i detta sammanhang på snabba framsteg i anslutningsförhandlingarna."

(Parlamentet antog det muntliga ändringsförslaget.)

7.10. års framstegsrapport om Turkiet (omröstning)

- Före omröstningen om punkt 4:

Andrew Duff, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill införa adjektivet "sekulärt" i punkten, så att frasen lyder som följer: "stabilit, demokratiskt, pluralistiskt, sekulärt och välmående samhälle".

(Parlamentet antog det muntliga ändringsförslaget.)

- Före omröstningen om ändringsförslag 9:

Joost Lagendijk, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Efter gårdagens debatt och efter samråd med föredraganden skulle jag vilja lägga till ett ord till ändringsförslaget. Ordet är "övergång" och ändringsförslaget skulle därmed lyda som följer: "med undantag för tillfälliga övergångsbestämmelser om undantag".

(Parlamentet antog det muntliga ändringsförslaget.)

- Före omröstningen om ändringsförslag 10:

Joost Lagendijk, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Efter gårdagens debatt föreslår jag att ordet "involve" ska ersättas med "consult".

(Parlamentet antog det muntliga ändringsförslaget.)

7.11. års framstegsrapport om f.d. jugoslaviska republiken Makedonien (omröstning)

- Före omröstningen:

Erik Meijer, författare. – (EN) Herr talman! Innan vi röstar om mitt resolutionsförslag om anslutningsprocessen för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien vill jag göra tre tekniska anmärkningar så att alla kan fatta beslut om de korrekta texterna.

För det första: där det handlar om den makedoniska förhandlaren i punkt 12 bör texten lyda "förhandlare från f.d. jugoslaviska republiken Makedonien ". Detta är helt i linje med vad vi beslutade om vid omröstningarna om mina betänkanden 2007 och 2008.

För det andra: i punkt 18 är makedoniska ortodoxa kyrkan det officiella namnet på det största religiösa samfundet i landet. Detta anges för att skilja samfundet från den serbiska ortodoxa gruppen. Denna användning av ordet "makedonisk" går inte att ersätta med en hänvisning till något statsnamn. Eftersom detta är det officiella namnet på en institution föreslår jag att namnet sätts inom citationstecken.

För det tredje: när det gäller översättningen av "avvakten" i punkt 10, i frasen "avvakten på ett heltäckande genomförande av nyckelprioriteringarna i anslutningspartnerskapet", skiljer sig i varje fall de franska och italienska versionerna från texterna på engelska, tyska och nederländska. Inför de slutliga översättningarna föreslår jag att man använder den engelska originalversionen.

- Angående punkt 12:

Giorgos Dimitrakopoulos, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman! I punkt 12 hade vi ändringsförslag 1 från Hannes Swoboda, för vilken en omröstning med namnupprop begärdes, och som ni känner till drog Hannes Swoboda i dag tillbaka ändringsförslag 1. Jag ber därför att det genomförs en omröstning med namnupprop om andra delen av punkt 12.

- Före omröstningen om ändringsförslag 2:

Anna Ibrisagic, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag föreslår att en del av texten stryks, så att den nya texten i andra delen av punkt 13 lyder som följer: "Inför den nya förhandlingsrunda som ska inledas under den så kallade Nimetzprocessen hoppas parlamentet att samtliga regeringar i grannområdet ska stödja detta lands EU-integration och därmed bidra till stabilitet och välbefinnande i regionen."

(Parlamentet antog det muntliga ändringsförslaget.)

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Först av allt vill jag säga att jag inte tycker att det är godtagbart att ni strök en del av min ursprungliga text när jag drog tillbaka mitt ändringsförslag. Det är inte ett godtagbart förfarande.

Angående det som Anna Ibrisagic precis sa vill jag dock säga att vi kan godta denna formulering. Jag vill då även dra tillbaka mitt ändringsförslag 3 och hoppas på att bli rättvist behandlad av oppositionen.

7.12. Uppdraget för Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien (A6-0112/2009, Annemie Neyts-Uyttebroeck) (omröstning)

– Före omröstningen om punkt 1 h:

Doris Pack, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman! Enligt överenskommelse med den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och föredraganden vill jag föreslå följande för punkt 1 h:

(EN) "Europaparlamentet betonar att dokument som är av vital betydelse för åtal mot general Ante Gotovina, Mladen Markač och Ivan Čermak bör överlämnas av ansvariga myndigheter." Resten är oförändrat.

(Parlamentet antog det muntliga ändringsförslaget.)

7.13. Femte världsförummet för vatten, Istanbul, 16-22 mars 2009 (omröstning)

– Efter omröstningen om ändringsförslag 5:

Inés Ayala Sender, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Internationella utställningen i Zaragoza 2008 avslutades den 14 september 2008. Det var den första utställning som ägnats enbart åt vatten och hållbar utveckling, och den första utställning som Europaparlamentet har deltagit i på jämlik fot med kommissionen.

Tre månader av ihållande debatt med mer än 2 000 experter och icke-statliga organisationer resulterade i Zaragoza-stadgan, som exakt återspeglar debatten mellan Mexiko 2006 och Istanbul. Vi föreslår därför följande skäl:

(EN) "med beaktande av Zaragoza-stadgan från 2008 'En ny övergripande vision för vatten' och de rekommendationer som vattentribunen antog den 14 september 2008, den dag internationella utställningen i Zaragoza avslutades, och som översänts till FN:s generalsekreterare".

(Parlamentet antog det muntliga ändringsförslaget.)

7.14. EG:s utvecklingsbistånd till hälso- och sjukvård i Afrika söder om Sahara (omröstning)

7.15. Genomförandet av det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) (omröstning)

7.16. Strategiskt partnerskap EU-Brasilien (A6-0062/2009, Maria Eleni Koppa) (omröstning)

7.17. Strategiskt partnerskap EU-Mexiko (A6-0028/2009, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra) (omröstning)

*

* *

Talmannen. – Före den sista omröstningen, som alltid är orolig, skulle jag vilja säga ett par ord. Det här är det sista plenarsammanträde som vår generalsekreterare Harald Rømer närvarar vid. Vid mottagningen för två dagar sedan framförde jag på era vägnar Europaparlamentets tack i mer utförlig form. Jag vill även göra det kort här i plenum: Tack, Harald Rømer, för er tjänst i Europaparlamentet, som sträcker sig över flera årtionden.

(Livliga applåder)

(Protester)

Någon som har arbetat för Europaparlamentet i 36 år förtjänar allt gott från parlamentet. Vi framför vårt varmaste tack, Harald Rømer.

(Protester)

Till dem som häcklar nu vill jag säga att jag hoppas att era föräldrar inte får reda på hur ni betar er här.

(Applåder)

*
* *

7.18. Femtionde årsdagen av det tibetanska upproret och dialogen mellan Dalai lama och Kinas regering (omröstning)

- Före omröstningen:

Marco Cappato, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman! Jag vill begära att de särskilda omröstningar som föreslagits för punkterna 1, 2 och 3 ska genomföras genom omröstning med namnupprop.

- Före omröstningen om skäl E:

Marco Cappato, för ALDE-gruppen. – (IT) Jag begär också omröstning med namnupprop i slutomröstningen.

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

8. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

– Betänkande: Aita (A6-0086/2009)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara säga om det här betänkandet att det gläder mig att vår grupps ändringsförslag nr 1 antogs och att jag därför välkomnar denna utveckling. Det är en utmaning att skydda marken inom EU men det hör till medlemsstaternas befogenheter och kräver ingen EU-strategi, eller några direktiv eller förordningar från EU. Därför välkomnar jag resultatet av denna omröstning.

– Förslag till resolution (B6-0104/2009)

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag är mycket nöjd med detta och jag vill även varmt tacka Hannes Swoboda för att detta viktiga betänkande har antagits med mycket stor enighet.

Jag vill även ta tillfället i akt att uppmana våra slovenska ledamöter, för vilka och för vilkas land jag hyser stor sympati, att återigen hitta en väg för att fortsätta Sloveniens stora insatser för europeisk integration. Landet var först bland de nya medlemsstaterna med att införa euron och först med att tillämpa Schengenavtalet. Slovenien är en pionjär för europeiskt enande. Jag skulle, i enlighet med landets eget intresse, vilja se Slovenien som en pionjär även i samband med Kroatiens anslutning till EU.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! I princip stöder jag Kroatiens anslutning till EU, men jag röstade inte för det här betänkandet. Jag lade ned min röst eftersom det fortfarande finns en mängd problem i Kroatien, varav ett är korruptionsproblemet. Av vår erfarenhet har vi lärt oss att korruptionen faktiskt har ökat i flera av de länder som anslutit sig till EU innan de egentligen varit redo för det.

Problemet med betänkandet är att man uppger att förhandlingarna skulle kunna avslutas under 2009, alltså i år, men jag anser att det är oklokt att vi binder oss till ett visst datum. Kroatien bör tillåtas att ansluta sig när landet är fullständigt redo för det. I nuläget är det definitivt inte fallet.

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). - (SL) Jag önskar uppriktigt att Kroatien blir medlem i EU så snart som möjligt, en önskan som delas av Slovenien. Om vår önskan ska gå i uppfyllelse måste vi stödja och samarbeta med Kroatien. Vi kan lösa tvister genom att noggrant lyssna till alla berörda parter. I det betänkande som Europaparlamentet antagit i dag finns dock ingenting som tyder på att vi har nått rätt balans i fråga om den så kallade gränstvisten mellan Kroatien och Slovenien. För att undvika partiskhet bör vi även inkludera principen om rättvisa som ett minimikrav.

Avslutningsvis vill jag understryka att om vi verkligen vill lösa det här problemet bör vi se till att både Slovenien och Kroatien rättar sig efter det berörda internationella organets slutsatser. Därför bör parlamenten i båda länderna ratificera slutsatserna på förhand.

– Förslag till resolution (B6-0105/2009)

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Tack, herr talman! Jag stödde framstegsrapporten om Turkiet. Förhandlingarna med Turkiet om anslutning till EU är en stor utmaning av politisk och ekonomisk betydelse och även i fråga om säkerhet för alla medlemsstaterna. Det är särskilt viktigt att Turkiet kan uppfylla anslutningskriterierna och visa konsekvens, tillräcklig stringens och öppenhet mot EU-medborgarna. Jag anser att det är extra viktigt för processen att göra framsteg med hjälp av bra samarbete med grannländerna. Vi måste därför notera de framsteg som Bulgarien och Turkiet har gjort i och med den överenskommelse som nåtts om inledande förhandlingar i frågor som fortfarande är olösta, särskilt när det gäller att nå en lösning på de thrakiska flyktingarnas egendomsfrågor, vilket är möjligt tack vare Europaparlamentets insatser. Vi kommer att övervaka processen särskilt noggrant eftersom det handlar om rättigheter för tusentals människor, människor som måste respekteras i hela EU. Frågan om thrakerna är också minst lika viktig som förhållandet mellan Turkiet och andra grannländer. Tack.

– Förslag till resolution (B6-0104/2009)

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Vi är medvetna om den provotid som våra vänner på Balkan har haft. Detta gäller både för Slovenien och för Kroatien; när de blev angripna av Serbien fanns våra sympatier på båda sidor. Jag måste säga att det var generöst av EU att godkänna Slovenien som ett EU-land innan alla tvister mellan Slovenien och Kroatien hade lösts, och jag anser att vi bör anta en liknande strategi nu gentemot Kroatien.

Jag beklagar att det finns politiker i Slovenien som skulle vilja blockera Kroatiens anslutning. Detta är vad jag har fått höra av Jordan Cizelj, som har en förståndig och enligt min mening balanserad inställning i denna politiska fråga. Jag litar på att den informella överenskommelse som Kroatien och Slovenien kommer att fortsätta att diskutera under kommissionens beskydd leder till ett framgångsrikt resultat.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Låt mig få förklara en punkt i vår arbetsordning. För att få tala under röstförklaringarna måste man först begära detta hos sammanträdestjänsten, innan röstförklaringarna börjar. Naturligtvis är jag mycket flexibel och låter de ledamöter som närvarar tala. Men vi använder inte "catch the eye"-förfarandet. Ni måste skriva era namn på listan i förväg, innan röstförklaringarna börjar.

– Förslag till resolution (B6-0105/2009)

Kristian Vigenin (PSE). – (BG) Herr talman! Jag stödde det betänkande som utarbetats om Turkiets framsteg, eftersom jag anser att det är ett objektivt betänkande som innebär att både Turkiet och EU får tillfälle att arbeta sig gemensamt framåt i Turkiets förberedelser inför ett medlemskap. Samtidigt vill jag uttrycka ett visst missnöje över att kammaren förkastade den socialdemokratiska gruppens förslag på grund av att man i det noterar att Turkiets EU-medlemskap är ett mål som delas av Turkiet och EU.

Om vi vill att Turkiet ska göra framsteg snabbare i fråga om de problem vi ser med dess utveckling så måste vi även vara tillräckligt öppna och inte lämna våra partner i tvivel om att målet med processen fortfarande faktiskt är ett turkiskt EU-medlemskap. Turkiets roll kommer att växa och det ligger i EU:s intresse att ha ett icke-kristet land bland sina medlemsstater, eftersom det kommer att ge oss många tillfällen att föra en politik som för närvarande inte är möjlig. Tack.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Mina damer och herrar! Attackgruppen röstar mot betänkandet om framstegsrapporten om Turkiet eftersom vi inte ser några framsteg. Inga framsteg hade kunnat göras i vilket fall som helst. Turkiet tar inte hänsyn till någonting annat än sina egna intressen, och i dessa ingår inte respekt för mänskliga rättigheter och de andra europeiska och kristna värderingarna. I över 80 år har Turkiet

misslyckats med att uppfylla kraven i Ankarafördraget, enligt vilket landet har en skuld på 10 miljarder US-dollar. Föreställ er då hur Turkiet kommer att efterleva EU:s bestämmelser.

I går nämnde Jan Marinus Wiersma att det är ett problem att folkmordet på armenierna 1915–1916 inte erkänns. Vad ska vi då säga om de folkmordshandlingar mot bulgarerna som pågick under 500 år, till exempel massakrerna i Stara Zagora, Batak och Perushtitsa, som beskrevs av den internationella europeiska kommissionen 1876? Jan Marinus Wiersma sa också att det inte finns plats för ett islamistiskt Turkiet i EU. För 20 år sedan sprängde turkiska islamister bussar i luften i Bulgarien, i vilka kvinnor och barn färdades. Turkiet betalade faktiskt pengar för att resa monument över dessa terrorister. Det är Turkiet av i dag, ett land som leds av ett fundamentalistiskt, islamistiskt parti. Vi anser att sådana värderingar inte passar Europa.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! "Att fela är mänskligt, att framhärda djävulskt." Aldrig tidigare har detta talesätt passat bättre än i den sorgliga sagan om Turkiets anslutningsförhandlingar.

Sedan 2005 har vi fått samma negativa rapporter om mänskliga rättigheter, respekt för minoriteter och de åtaganden som gjorts gentemot EU, samtidigt som målet med en anslutning hela tiden har varit oförändrat.

I själva verket är det inte problemet. Det grundläggande problemet är att EU-medborgarna inte längre är beredda att godta de följder av etableringsfriheten som en anslutning ofrånkomligen skulle leda till.

En annan aspekt är att Turkiet geografiskt, kulturellt, språkligt och andligt inte hör till Europa. Följaktligen måste vi ge upp denna fantasi. Vi måste ge upp våra skenbara försök att sträva efter en anslutning och omedelbart inleda ändamålsenliga diskussioner, det vill säga sträva efter ett partnerskap som bygger på våra gemensamma och ömsesidiga intressen. Vi måste ge upp den här anslutningsprocessen.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! På de centrala områdena – mänskliga rättigheter, minoriteters rättigheter, religionsfrihet och yttrandefrihet – har Turkiet i stort sett inte gjort några framsteg, och de senaste dagarna har landet till och med tagit ett par steg bakåt.

Ändå hävdar kommissionen att vi måste ha en positiv inställning, eftersom det gäller en viktig strategisk partner. Det är sant, men det är en fråga för utrikespolitiken. Att vi behöver strategiska partnerskap är inte ett kriterium för en anslutning.

Trots detta har jag ganska tydligt röstat för betänkandet, eftersom socialdemokraternas krav på att inrikta det på en anslutning förkastades. Det här förslaget är en stor framgång och ett genombrott för oss, eftersom man uttryckligen undviker att ha en anslutning som målsättning och talar om en långvarig process som inte är tidsbegränsad, och för vilken resultaten ännu inte har fastställts. Vi hade föredragit ett nej till fullt medlemskap, men formuleringen i förslaget ligger mycket nära detta och därför är det en stor framgång för alla oss som gärna säger ja till ett partnerskap med Turkiet, som en del av vår utrikespolitik, men nej till en anslutning.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Jag lade ned min röst i omröstningen om betänkandet om Turkiet. Det innehöll nämligen en fullständig förteckning över kritik mot de många centrala felaktigheter som fortfarande pågår i Turkiet, samtidigt som jag anser att den enda tänkbara slutsatsen i betänkandet nog borde ha varit att förhandlingarna måste stoppas och det permanent, eftersom situationen fortfarande efter tre år inte har förändrats märkbart i landet.

I varje fall är jag av den uppfattningen att EU måste förbli ett europeiskt projekt, och att det därför inte ska finnas plats i EU för ett land som Turkiet, som inte är ett europeiskt land.

En ledamot från den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet sa i går att han aldrig skulle godta att Turkiet blev ytterligare islamiserat. Jag hoppas att han och hans grupp även kommer att motsätta sig islamiseringen av Europa, även om jag inte kommer att sitta andlös.

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Herr talman! I betänkandet anges vilka framsteg Turkiet måste göra för att eventuellt bli medlem i EU. Det är ett slutmål jag stöder. Men jag är lite orolig över Turkiets arbete för ett medlemskap.

Ett orosmoment är det gradvisa undergrävandet av det sekulariserade republikanska idealet och religionens ökade inflytande på politiken. Jag är också bekymrad över de överträdelser av de mänskliga rättigheterna i Turkiet som har dokumenterats och över vissa insatser mot minoritetsgrupper. Vi måste få se åtgärder på de här områdena innan vi kan börja diskutera ett turkiskt medlemskap.

Men det är också viktigt att vi är ärliga mot Turkiet och tydligt och entydigt förklarar att om landet i likhet med övriga medlemsstater uppfyller villkoren har det rätt att bli medlem. Det är inte rätt att enskilda ledare för medlemsstaterna lägger orimliga och onyanserade hinder i vägen för ett turkiskt medlemskap. Om Turkiet uppfyller villkoren har landet rätt att bli medlem och ska också få tillåtelse att gå med. Vi behöver ett bredare, inte ett djupare, EU.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Jag röstade för resolutionen om Turkiet på grund av de positiva inslagen för Cyperns del i punkterna 32 och 40, även om jag inte samtycker till innehållet i ändringsförslagen 9 och 10.

I ändringsförslag 9 uttrycks en oacceptabel ståndpunkt om att man – om än för en begränsad tid – ska avvika från de principer som utgör grunden för EU, däribland de fyra grundläggande friheterna. Detta samtidigt som förhandlingar pågår mellan ledarna för Cyperns båda folkgrupper, vilka är de enda som kan besluta i frågan.

Ändringsförslag 10 strider mot det faktum att den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken är en del av gemenskapens regelverk för EU och medlemsstaterna; tredjeländer kan inte få fria händer att delta i planering och beslutsfattande här.

– Förslag till resolution (B6-0106/2009)

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (HU) De senaste tre åren har Makedonien varit kandidatland till ett EU-medlemskap. Trots det har man fortfarande inte inlett några anslutningsförhandlingar. Om EU inte snarast vidtar beslutsamma åtgärder kan den förlorade trovärdighet som detta leder till ge upphov till instabila förhållanden i regionen. Makedonien har gjort stora framsteg de senaste åren: landet har nått goda ekonomiska resultat, tagit steget närmare en fungerande marknadsekonomi och gjort framsteg i fråga om lagstiftning. Samförstånd har nåtts mellan regeringen och oppositionen, det civila samhället och den allmänna opinionen för att uppfylla Köpenhamnskriterierna så snart som möjligt. Samexistensen mellan nationella och etniska grupper har också organiserats på ett bra sätt. Greklands envisa försök att förhindra att anslutningsförhandlingar inleds är helt obegripliga. Landets namn kan inte vara ett hinder! Diskussioner med alla parter om namnet kan hållas samtidigt. Jag stöder förslaget eftersom det sänder ett viktigt budskap till den makedoniska befolkningen och på ett avgörande sätt kommer att driva på processen så att seriösa förhandlingar inleds före årets slut. Tack.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Det här förslaget sänder en viktig signal till ett land som har en stabiliserande roll, en exemplarisk lagstiftning för minoriteter, en klar regeringsmajoritet med alla nationaliteter företrädade och en tydlig europeisk kurs under ledarskap av premiärminister Nikola Gruevski. Jag röstade därför med glädje för det, och jag anser att vi bör betona två saker i synnerhet: för det första vill vi att rådet och kommissionen före årets slut talar om för oss när anslutningsförhandlingar kommer att inledas, och för det andra tolererar vi inte något bråkmakeri mellan parterna, definitivt inte rörande den bisarra namnfrågan. Landet heter Makedonien, oavsett om det passar vissa personer eller inte, och vi måste äntligen börja bereda vägen för landets väg mot Europa.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade mot Erik Meijers förslag, eftersom jag och mitt parti anser utvidgningen måste stoppas på obestämd tid efter att Kroatien har anslutit sig. EU-medborgarna vill inte veta av någon ytterligare utvidgning på kort eller medellång sikt och definitivt inte en utvidgning som inbegriper Turkiet. Det är dags att det här parlamentet för en gångs skull lyssnar på dem som det är meningen att det ska företräda.

Därför är jag även emot att anslutningsförhandlingar inleds med f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, vilket parlamentet efterlyser, och även mot att hela västra Balkan ska få ett europeiskt perspektiv. Vissa av dessa länder eller självständiga enheter är islamiska rakt igenom och bör enligt min åsikt inte tillåtas ansluta sig till EU.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag är mycket nöjd med dagens omröstning.

Nyligen besökte jag Makedonien på uppdrag av Westminster Foundation for Democracy, som inrättades av Margaret Thatcher när hon var premiärminister i mitt land. Hon såg ett land med levande politiska partier och en spännande skattepolitik med schablonskatter på både företagande och inkomster och en ekonomi i tillväxt. Det är ett land där det den kommande månaden kommer att hållas fria, rättvisa och ärliga val, troligen bättre än det val vi höll i Storbritannien med poströster. Ett sådant land bör beviljas inträde i EU om det

genom egna beslut väljer att ansöka om det. Därför bör kanske mina tidigare kolleger fundera lite mer över frågan.

Vi har i dag sett en markant förändring eftersom grekiska ledamöter här i parlamentet fram till nu har framställt sig själva i fullkomligt absurd dager. De har ådragit sig ett löjets skimmer på grund av sina argument om det här landets namn, det vill säga Republiken Makedonien.

Martin Callanan (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Problemet med att få ordet efter Christopher Heaton Harris är att han har lyft fram flera av de saker jag själv tänkt ta upp. Det är för mig fullkomligt absurt att Grekland fortsätter sin eviga och ärligt talat löjliga harang mot namnet Makedonien. Jag har några vackra grevskap i min valkrets – Durham, Northumberland – och det skulle inte störa mig särskilt mycket om en annan medlemsstat tog de här fantastiska grevskapens namn.

Det är fullständigt löjligt att anslutningsförhandlingarna skulle avbrytas – inte på grund av en etnisk eller demokratisk tvist eller en fråga om de mänskliga rättigheterna, utan bara för att landet beslutar att kalla sig Makedonien. Jag hoppas att de grekiska ledamöterna förstår kontentan av detta. Jag hoppas Makedonien bedöms enligt fria kriterier som gäller för alla andra. Om landet sedan uppfyller kriterierna – om det är en demokratisk, sekulariserad stat, om landet iakttar de mänskliga rättigheterna – ska det i likhet med andra medlemsstater ha rätt till medlemskap och inte utsättas för ett löjligt veto från Grekland på grund av sitt namn.

– Förslag till resolution (B6-0140/2009)

Martin Callanan (PPE-DE). - (EN) Herr talman! De tamilska tigrarna har utpekats som en terrorgrupp av både EU och Förenta staterna, men lyckligtvis verkar deras blodtörstiga kamp för ett oberoende tamilskt hemland nu nå sitt slut. Sri Lanka förtjänar fred, på samma sätt som vi i Europa.

I likhet med andra kolleger här i kammaren stöder jag en enad stat för Sri Lanka. Jag tycker också det är lämpligt att det förs till protokollet att jag även anser att det verkar vara en bra idé att inom denna enade stat ge tamilerna ett visst mått av självständighet. Jag stöder inte tigrarnas våldsamma kamp och jag anser att det just nu är av största vikt att den lankesiska armén kan fortsätta sina militära insatser mot de tamilska tigrarna.

Men det är också på sin plats att erkänna att Sri Lanka för närvarande skakas av en humanitär kris, och biståndsorganisationerna måste därför få tillträde. Det är kanske lämpligt att begära vapenvila, så att biståndsorganisationerna kan få tillträde och civilbefolkningen lämna de omstridda områdena. Efter det måste vi dock tillåta armén att fortsätta sina insatser.

– Betänkande: Annemie Neyts-Uyttebroeck (A6-0112/2009)

Daniel Hannan (NI). - (EN) Herr talman! Framväxten av en samlad internationell rättspraxis som inte förankrats i någon folkvald nationell lagstiftande församling är en av de mest oroväckande tendenserna i vår tid. Vi raderar inte bara 300 års juridisk förståelse för territoriellt ansvar, det vill säga att ansvaret för ett brott ligger på det territorium där det begås. Vi går också tillbaks till den förmodernistiska tanken att människor som fattar beslut om lagar inte ska vara ansvariga inför de människor som omfattas av dem, utan snarare bara inför sina egna samveten.

Det kanske verkar högst rimligt att vi måste göra något om en man som Slobodan Milošević eller Radovan Karadžić inte ställs inför rätta i sitt eget land. Men kritiken mot auktoritära ledare som Slobodan Milošević är just att de sätter sig över sitt eget lands demokrati och agerar utanför lagen. Om vi upprepar det problemet på internationell nivå sänker vi oss till hans nivå, på samma sätt som vid den farsartade rättegången i Haag där vi på sex år bytte rättsliga förfaranden 27 gånger, drogs med jäviga advokater och i slutändan – ingen dom.

Jag är inte positivt inställd till Slobodan Milošević: han var en ondskefull och elak kommunist. Men även dåliga män förtjänar rättvisa – särskilt de dåliga männen förtjänar rättvisa. Och när de inte får det, är det vi andra som förminskar oss.

– Förslag till resolution (B6-0113/2009)

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi känner alla till hur viktigt det är med vatten, särskilt i utvecklingsländerna där tillgången till vatten är knapp och flickor och kvinnor lider mest. Deras chans att få utbildning minskar enormt på grund av att de bär vatten. Jag såg det i Indien vid ett delegationsbesök. Det

är mycket viktigt att vi investerar mer i vattenförvaltning och ser till att det inte blir ett hinder för flickors och kvinnors skolgång.

Jag välkomnar i synnerhet omröstningen om punkt 2, där det anges att vatten ska betraktas som en kollektiv nytta som bör stå under offentlig tillsyn, oavsett hur den förvaltas. Det är en dyrbar resurs som finns till för allmänhetens bästa, inte för enskildas kontroll eller vinning.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! Även jag är mycket positiv till vårt förslag till resolution om vatten och välkomnar omröstningen om punkt 2, där vi tydligt förklarar att vatten är en kollektiv nytta som ska stå under offentlig tillsyn. Jag är personligen en stark motståndare till privatiseringen av vatten.

Vi har på senare tid sett hur en ihärdig jakt på vinning har fått den globala ekonomin på fall. Vi vill verkligen inte se att samma sak händer med vatten. För att trygga vattenkvaliteten och pågående förbättringar av distributionssystemen måste investeringarna i överföringssystemen fortsätta. Det finns inga incitament för personer i den privata sektorn att göra detta eftersom frestelsen förstås är större att bara höja priset mot konsumenten än att investera i en uppgradering av överföringssystemen. Jag har sett samma utveckling i mitt eget grevskap Sligo där vissa delar av kommunen i slutändan får betala mer för sitt vatten än sin andel, eftersom det helt enkelt saknas privata investeringar i överföringssystemet.

– Betänkande: Maria Eleni Koppa (A6-0062/2009)

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag röstade ja till resolutionen och betänkandet, men jag har några invändningar. I morse konstaterade kommissionen att vi inte vet vilken riktning WTO väljer just nu och därmed inte heller hur deras ställningstagande kan förenas med det strategiska partnerskapet.

Vi kan inte tillåta en situation där antingen modellen med strategiskt partnerskap – eller för den delen ett världshandelsavtal – påverkar Europas problem med livsmedelsförsörjningen negativt. Jag måste än en gång påpeka att våra normer för livsmedelsproduktion är högre inom EU. Vi straffar våra producenter när de inte uppfyller normerna. Vi kan inte tillåta en situation där vi tar in livsmedel från tredjeländer – Brasilien eller andra – som inte uppfyller våra produktionsnormer, vilket leder till en mycket snedvriden konkurrens för livsmedelsproducenter och jordbruksanläggningar inom EU.

– Betänkande: José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (A6-0028/2009)

Philip Claeys (NI). - (NL) Herr talman! Naturligtvis är ett strategiskt partnerskap mellan EU och Mexiko, och även mellan EU och länder som Brasilien, någonting positivt som ligger i EU:s intresse. Betänkandet är också utformat på ett välbalanserat sätt. Vad som dock inte ligger i Europas intresse är kravet i betänkandet på att sluta ett ömsesidigt avtal om invandringspolitik, någonting som dessutom kommer att ge upphov till ett stort antal frågor hos allmänheten. Detta bådär inte gott, och av denna anledning valde jag att lägga ned min röst i omröstningen om betänkandet.

– Förslag till resolution (B6-0135/2009)

Zita Pleštinská (PPE-DE). - (SK) Även jag har röstat för resolutionen om situationen i Tibet på den femtionde årsdagen av det tibetanska upproret, eftersom de kinesiska myndigheterna nyligen har skärpt säkerheten i Tibet och förbjudit journalister och utlänningar att resa in i området.

Dagens debatt i Europaparlamentet sänder ut ett budskap om att vi är ytterst angelägna om situationen i Tibet, särskilt när det gäller det lidande och de repressalier som oskyldiga invånare får utstå.

Jag uppmanar rådet att i enlighet med resolutionen inrätta en sanningskommission, i syfte att ta reda på exakt vad som hände under förhandlingarna mellan Folkrepubliken Kina och Hans helighet Dalai lamas sändebud.

Jag uppmanar den kinesiska regeringen att omedelbart släppa alla personer som har arresterats enbart för att de deltagit i en fredlig protest.

Marco Cappato (ALDE). - (IT) Herr talman! Jag tar ordet för att uttrycka min belåtenhet över församlingens allmänna stöd till det förslag som vi har lagt fram genom Marco Pannella och Janusz Onyskiewicz. Förslaget är något annat än det vi har fått höra om av Benita Ferrero-Waldner i dag, för det uttrycker en standpunkt, nämligen att vi måste ta reda på sanningen och de verkliga anledningarna till att samtalen mellan kineserna och tibetanerna misslyckades, i stället för att se det hela från en neutral synvinkel, vilket kommissionen och

rådet beklagligtvis har fortsatt att göra, som om det vore tillräckligt för oss att bara hoppas på en dialog mellan båda parter.

Jag vill understryka att jag tycker att det är särskilt svårt att förstå beteendet hos den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet. Först var gruppen mot debatten, sedan var den mot att jag skulle lägga fram en resolution och därefter röstade den också mot den. Glyn Ford gav en politisk förklaring om att vi antar alldeles många resolutioner om Tibet. Kanske förstår inte partiet eller Glyn Ford – eller också förstår de det mer än väl – att mycket mer står på spel här. Det gäller frihet och demokrati för över en miljard kinesiska medborgare och för det tibetanska folket.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Givetvis röstade jag för den här resolutionen, även om vi naturligtvis inte ska tro att denna ytterst intetsägande resolution kommer att göra något starkt intryck på den totalitära kommunistregimen i Kina, som vi när allt kommer omkring så gärna gör affärer med.

Vi skulle göra starkare intryck på regimen om vi här i parlamentet och i rådet hade modet att hävda att ockupationen och därefter införlivandet av Tibet strider mot internationell rätt och därför inte kan erkännas av EU. Vi måste klargöra vårt budskap om att Tibet måste vara en självständig stat och inte en självstyrande provins i Kina, och att det har skett och sker folkmord i Tibet.

9. Meddelande om rådets gemensamma ståndpunkter: se protokollet

10. Röstförklaringar (fortsättning)

Muntliga röstförklaringar (fortsättning)

– Förslag till resolution (B6-0135/2009)

Daniel Hannan (NI). – (EN) Herr alman! Tibetaner har i likhet med andra medborgare ambitionen att styras av sina egna lagar och sitt eget folk. I förnekandet av tibetanernas nationella strävanden använder den kinesiska regimen en rad argument om att avskaffa feodalismen och segra över trälldom och vidskeplighet.

I sista hand blir allt en variant av det Engels kallade "falskt medvetande": de tror att tibetanerna inte riktigt begriper frågan och därför inte bör få fullständig demokrati.

Jag ber parlamentets ledamöter att se den ironiska likheten mellan det argumentet och de argument som prånglades ut sedan man i Frankrike, Nederländerna och Irland sagt nej i folkomröstningarna. I den här kammaren fick vi hela tiden höra att människor inte riktigt hade förstått frågan, att de i själva verket hade röstat om någonting annat – mot Jacques Chirac eller mot Turkiets anslutning eller mot anglosaxisk liberalism – och att de inte hade förstått problemet och behövde bättre information.

Jag anser att människor, oavsett om de bor i Tibet eller i de nationer som ingår i EU, visst förstår vad de vill och önskar och att de ska få möjlighet att uttrycka det via sin röstsedel. Jag vet att jag blir lika tröttsam som Cato den äldre, men han blev ändå uppmärksammasad så småningom. Jag upprepar därför, vilket jag gör i varje anförande, att vi bör hålla en folkomröstning om Lissabonfördraget. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Skriftliga röstförklaringar

– Betänkande: Pia Elda Locatelli (A6-0067/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman! Italien har drabbats hårt av kompetensflykt. Denna massutvandring av forskare som sker varje år är på väg att bli en tydlig trend. Nobelpristagaren i medicin, Renato Dulbecco, har sagt att de som vill bedriva forskning lämnar landet nu precis som tidigare och av samma skäl. De lämnar landet för att det inte finns några karriärmöjligheter, hållbara löner eller resurser till forskning, och för att portarna till forskningscentrum är tillbommade, eftersom de inte bara saknar resurser utan även en organisation för att ta emot nya grupper och utveckla nya idéer.

Italienska forskare lämnar landet på grund av bristande infrastruktur, framför allt inom vetenskap och teknik, bristande resurser, löjligt låga löner och ett urvalssystem som innebär att de bästa kandidaterna avskräcks och rekommendationer lönar sig. Forskarna lämnar landet och de beklagar sig, eftersom den förberedande grunden för forskning på våra universitet är utmärkt. Allt annat brister dock.

Jag instämmer i att medlemsstaterna måste säkerställa en öppen, genomskådlig och konkurrensbaserad rekrytering av forskare på grundval av vetenskapliga meriter. Meriter ska bedömas efter vetenskaplig kvalitet och vetenskaplig produktion (publikationer). Andra viktiga aspekter bör emellertid också räknas som meriter i en forskarkarriär: innovationskapacitet, kunskaper i forskningsförvaltning, undervisnings- och handledarskicklighet, och samarbete med näringslivet.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta förslag till resolution eftersom jag instämmer i att Europa behöver fler forskare. Betänkandet är mycket viktigt, bland annat därför att medlemsstaterna uppmanas att utveckla de karriärmöjligheter som finns för unga forskare, till exempel genom ökad finansiering och befordran på grundval av andra prestationer än tjänsteår, såsom innovationskapacitet och praktik vid företag osv.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Ledamoten Pia Elda Locatellis betänkande ingår i översynen av Lissabonstrategin för att senast 2010 göra EU:s ekonomi till världens mest konkurrenskraftiga. Forskarnas ställning i EU är därför central. Fyra prioriterade områden där framsteg måste göras fastställdes, nämligen

- öppen rekrytering och överföring av bidrag,
- social trygghet och pensioner,
- attraktiva anställnings- och arbetsvillkor,
- forskarutbildning och forskarkompetens.

Områdena tangerar rörlighet, insyn, offentlighet och stöd till forskare och potentiella forskare. Att koppla utbildning, innovation och forskning till en sammanhängande stödpolitik är ett mycket viktigt inslag i en fungerande kunskapsekonomi. Våra insatser för att bekämpa kompetensflykt och skapa ett kompetensnätverk kommer att förbättras av våra förslag som går ut på att minimera byråkratiska hinder och öka den sociala tryggheten för forskare. I egenskap av föredragande för frågan om EU:s system för utsläppshandel är jag väl medveten om forskningens avgörande roll och behovet av att gynna tillgänglig begävnings- och kompetens för att lösa de stora klimatproblem vi står inför. Jag är glad över att kunna bekräfta inrättandet av en innovationsallians mellan universitetet i Dublin och Trinity College i Irland – ett bra exempel på att investera i forskare i början av deras karriär.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Trots att händelserna den senaste tiden tydligt visar att den nyliberala Lissabonstrategin är ett av de instrument som har gett upphov till den försämrade ekonomiska och sociala situationen i EU insisterar man i betänkandet på att strategin ska tillämpas, och detta håller vi inte med om.

Det finns emellertid positiva aspekter i betänkandet som vi samtycker till, särskilt i fråga om att tillgodose behovet av forskare, deras rättigheter beträffande arbetsvillkor och social trygghet, familjeåterförening, kvinnliga forskares rättigheter, tillträde för unga forskare och kravet på ökat stöd till forskning och medverkan av fler forskare.

Det framgår dock inte tydligt hur den föreslagna europeiska forskningsstrategin kommer att vara en garanti för lika rättigheter i alla medlemsstater och för forskares, särskilt unga forskares, allmänna tillgång till europeiska partnerskap för forskare, framför allt i länder som Portugal, som inte tillhör den beslutsfattande kärnan i ett EU som alltmer styrs av stormakterna. Av denna anledning lade vi ned våra röster i omröstningen om betänkandet.

Adam Gierak (PSE), skriftlig. – (PL) Herr talman! Är en akademisk karriär beroende av rörlighet? Till viss del, ja. Man skulle kunna säga att rörlighet, särskilt för unga forskare, kan ha avgörande betydelse för deras framtida prestationer. Detta eftersom rörlighet underlättar tillgången till ny information och ger dem andra möjligheter än deras utbildningsmiljö kan erbjuda. Rörlighet är dock inte allt. En akademisk karriär börjar tidigare än så, på högstadiet och gymnasiet, där ungdomarna bygger upp sin allmänna kunskapsgrund, framför allt inom matematik och vetenskap.

Nästa steg innefattar högre utbildning och forskar- och doktorandutbildning. Jag talar av egen erfarenhet när jag säger att det är i det inledande stadiet av en ung människas akademiska karriär som rörlighet, lättillgängliga forskningsmöjligheter och ett intressant och löftesrikt forskningsämne samt handledning av utomordentliga forskare är viktigast, snarare än den framtida ålderspensionen.

Den viktigaste åtgärden för att få mer personal till vetenskaplig forskning är alltså att skapa rätt förutsättningar för sådana studier, till exempel inom ramen för ett europeiskt tekniskt institut eller en europeisk forskningsinfrastruktur, inklusive stöd i form av doktorandstipendier som kan sökas av studenter i EU och tredjeländer och som utlyses på många håll. De förutsättningar som vi erbjuder i form av stabilitet i familje- och yrkeshänseende kommer att avgöra om unga människor går vidare till näringslivet eller akademiska institutioner när de väl har avslutat sina doktorandstudier, och om de beger sig tillbaka till sina hemländer eller flyttar vidare.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) När en student står inför en karriär som forskare måste geografisk rörlighet främjas, eftersom det är en studieerfarenhet som inte kan ersättas av virtuell rörlighet. Vi måste se till att de största begåvningarna får tillräckliga finansiella och mänskliga resurser som stöd. För vissa kan detta innebära tillgång till resurser utanför det egna landets gränser.

Vi måste främja och informera om de fördelar (exempelvis mervärde) som rörlighet för studenter, lektorer och forskare leder till. Administrativa och strukturella hinder måste avlägsnas. Stipendier och lån bör vara tillgängliga för studenter och forskare, vid sidan av andra incitament för både enskilda personer och institutioner.

Inom globaliseringspolitiken måste vi ta hänsyn till följande faktorer: den viktiga roll som forskare med internationell erfarenhet spelar, verkliga möjligheter i språkligt hänseende, god kvalitet, information om studie- och forskningsmöjligheter utomlands och behovet av att erbjuda alla studenter som ämnar bli morgondagens forskare möjligheten att läsa kurser i främmande språk, oavsett specialisering.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Betänkandet om ett europeiskt partnerskap för forskare syftar till att stärka EU:s konkurrenskraft gentemot andra imperialistiska centrum, begränsa "forskarflykten" och hitta sätt att locka till sig forskare från utvecklingsländer.

Det syftar också till att främja fri rörlighet för forskare mellan olika stater, offentliga och privata sektorer, företag, forskningscentrum och universitet, stärka samarbetet mellan privata och offentliga sektorer inom forskningen, bidra till att vetenskapen fullständigt anpassas efter marknadens aktuella tekniska behov, och gynna forskarnas inriktning på tillämpad forskning, där tidigare erfarenhet som företagsforskare erkänns som en formell merit.

Om vi dels inför "forskarformulär" för att göra det möjligt att välja forskare från en vetenskaplig institution eller ett universitet i en annan medlemsstat, dels garanterar rörlighet för forskare och höga företagschefer, kommer detta att hjälpa stora företag att välja de absolut bästa forskarna och anställa dem i företagen på villkor som kommer att öka deras vinster (flexibla anställningsvillkor, obetalt arbete, befrielse från försäkringskostnader osv.). Dessa system innefattar även doktorander, som drar det tyngsta lasset inom forskningen.

Vi röstade emot betänkandet eftersom forskare måste få arbeta under trygga anställningsvillkor, på institutioner som inte tävlar om "makt" utan som samarbetar för att utveckla vetenskapen och tjäna moderna grundläggande behov, inte plutokratien och de stora företagens vinstsyften.

Teresa Riera Madurell (PSE), skriftlig. – (ES) För att avhjälpa bristen på forskningspersonal är det nödvändigt att underlätta för europeiska vetenskapsmän som arbetar utanför EU att återvända hem och även underlätta för vetenskapsmän från tredjeländer som vill arbeta i EU att komma hit.

Kvinnor är fortfarande underrepresenterade på de flesta vetenskapliga och tekniska områden och i ansvarsställning. Därför anser jag att det är viktigt att medlemsstaterna uppmanas att skapa bättre balans mellan könen inom sådana organ som ansvarar för att anställa och befordra forskningspersonal. Det är mycket viktigt att förfarandena för urval och befordran är öppna och tillåter insyn.

För att åstadkomma en gemensam arbetsmarknad för forskare är det även av stor vikt att en gemensam europeisk karriärmodell skapas och införs inom forskningen, liksom att det införs ett integrerat informationssystem för lediga tjänster och praktikplatser på forskningsområdet i hela EU.

När det gäller att öka rörligheten vill jag poängtera att det är avgörande att en särskild, snabbare och mindre byråkratisk visumpolitik införs, för att underlätta utbytet av manliga och kvinnliga vetenskapsmän från tredjeländer, bland annat de länder som vi redan har ett varaktigt vetenskapligt samarbete med, till exempel vissa latinamerikanska länder.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Pia Elda Locatellis betänkande om ett europeiskt partnerskap för forskare. Som universitetslektor är jag medveten om att Europa behöver fler forskare för att kunna öka sin produktivitet och konkurrenskraft, särskilt med tanke på konkurrensen från andra stora ekonomier i världen, till exempel Förenta staterna och Japan, och från andra utvecklingsekonomier som Indien och Kina. Av denna anledning instämmer jag i föredragandens krav att medlemsstaterna ska säkerställa en öppen, genomskådlig och konkurrensbaserad rekrytering av forskare på grundval av vetenskapliga meriter.

– Betänkande: Toine Manders (A6-0051/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för det här betänkandet.

Den nya tekniken har förändrat våra liv och detta gäller även våra fritidsaktiviteter.

Bland unga människors fritidsaktiviteter i och utanför Europa ligger videospel nu i topp. Många videospel riktar sig till vuxna och innehåller ofta material som inte lämpar sig för barn.

Mot bakgrund av kommissionens meddelande av den 22 april 2008 om skydd av konsumenter, särskilt minderåriga, i samband med användning av videospel är det mycket viktigt att vi reglerar märkning och användning av videospel, till exempel via en "röd knapp" eller systemet PEGI Online, som ingår i programmet för ett säkrare Internet.

Det är även viktigt att medlemsstaterna fortsätter sitt nära samarbete för att bättre kunna skydda barn och hjälpa branschen att utveckla system som tjäna detta ändamål.

Vi får inte bortse från att vi även måste få tillverkarnas stöd och framför allt föräldrarnas, som har störst kontroll inom familjen, för att nå detta mål.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade ja till Mandersbetänkandet om skydd av konsumenter, särskilt minderåriga, i samband med användning av videospel. Jag gjorde det med viss tveksamhet. Faran är att en motiverad oro i vissa fall övergår i moralpanik, det vill säga något som inte med bästa vilja står i proportion till problemets omfattning. Jag är inte helt övertygad om att vi måste gå längre än vi redan har gjort.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Detta betänkande innehåller en rad krav på hur medlemsstaterna ska agera för att begränsa skadligt användande av videospel.

Skolorna ska informera barn och föräldrar om för- och nackdelarna med videospel, föräldrarna ska vidta åtgärder för att undvika negativa effekter då barnen spelar videospel, medlemsstaterna ska undersöka värdet av att införa en "röd knapp" att installera på spelenheter och datorer för att spärra tillgången till vissa spel, nationella informations- och upplysningskampanjer för konsumenter ska genomföras, Internetkaféägare ska hindra barn från att spela spel som är avsedda för vuxna, en särskild EU-övergripande uppförandekod för återförsäljare och producenter av videospel ska införas och medlemsstaterna ska införa civil- och straffrättslig lagstiftning om återförsäljning av våldsamma tv-, video och dataspel.

Videospel för minderåriga är förknippat med många oroande kulturella och sociala problem. Men just därför måste länderna söka sig fram till lösningar som passar deras egen kultur och värderingar, så att de kan förankras demokratiskt hos det egna folket. Pekpinnar från EU:s institutioner får närmast motsatt effekt.

Att länderna kan söka sig fram längs olika vägar i frågan är också viktigt för att bredda våra erfarenheter och vår kunskap på området.

Jag har av dessa skäl röstat nej i slutomröstningen om detta betänkande.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Mina damer och herrar! Jag vill tala om videospelsindustrin, som har årliga intäkter på nästan 7,3 miljarder euro. Eftersom videospel blir alltmer populära både hos barn och vuxna är det viktigt att ha en politisk debatt om den rättsliga ramen för dem. Det finns videospel som hjälper till att utveckla fingerfärdighet och förmedla kunskaper som är viktiga för ett liv i dagens samhälle. Jag vill dock påpeka att videospel med våldsamt innehåll, som är avsedda för vuxna, kan ha en negativ inverkan, särskilt på barn.

Det är därför vår skyldighet att skydda konsumenterna, särskilt barn. Barn bör inte kunna köpa videospel som inte är avsedda för deras åldersgrupp. Införandet av åldersklassificeringssystemet för spel (PEGI) har bidragit till att öka tydligheten vid köp av spel till barn, men återförsäljarna har fortfarande inte tillräckligt med information om den skadliga inverkan som videospel har på barn. I detta skede är det viktigt att öka

medvetenheten om denna negativa inverkan på barn och att tillverkare, återförsäljare, konsumentorganisationer, skolor och familjer samarbetar. Medlemsstaterna måste vidta åtgärder för att hindra barn från att köpa videospel som är avsedda för äldre åldersgrupper. Samtidigt välkomnar jag förslaget från kommissionen och rådet om bestämmelser för märkning av videospel och om att utarbeta en frivillig uppförandekod för interaktiva videospel som är avsedda för barn.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Toine Manders initiativbetänkande, i vilket man särskilt tar upp frågan om videospel.

Marknaden för videospel är en snabbt växande global marknad. Videospel riktas emellertid inte längre enbart till barn utan allt fler är avsedda särskilt för vuxna. Just av denna anledning är innehållet i många videospel olämpligt och rentav skadligt för barn.

Det stämmer att videospel kan användas i utbildningssyfte, men bara på villkoret att de används i enlighet med det avsedda ändamålet för varje åldersgrupp. Därför måste vi rikta särskild uppmärksamhet mot PEGI-systemet för klassificering av spel. Versionen PEGI Online ger föräldrar och minderåriga vägledning i form av både tips på hur man skyddar minderåriga och diverse information om onlinespel.

I betänkandet betonas också att medlemsstaterna måste se till att lämpliga kontrollåtgärder införs för köp av videospel via Internet, för att hindra minderåriga från att få tag på spel med innehåll som är olämpligt för deras ålder, spel som är avsedda för vuxna eller en annan åldersgrupp. Föredraganden föreslår även att man ska konstruera en "röd knapp" som gör att föräldrar kan se till att det inte går att spela ett visst spel med för barnets ålder olämpligt innehåll eller som begränsar minderårigas åtkomst under vissa tider.

Zuzana Roithová (PPE-DE), skriftlig. – (CS) Trots varningar från experter underskattar föräldrar den inverkan som videospel har på utvecklingen av deras barns personlighet. Samtidigt utsätts barn och ungdomar flera timmar i sträck för aggressivt eller sexuellt innehåll i videospel. Barn tar efter spelen, vilket kan få tragiska följder. Framtidens gatuvåld kommer bara att vara ett av resultaten av den inverkan som aggressiva spel har på beteende, psykologi och senare vanor.

Jag förordar därför att det skapas en etisk kod för återförsäljare och tillverkare av videospel.

I motsats till föredraganden anser jag naturligtvis att vi inte bara behöver frivilliga utan även bindande gemensamma EU-regler. Därför har jag röstat för betänkandet, med denna reservation.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Toine Manders betänkande om skydd av konsumenter, särskilt minderåriga, i samband med användning av videospel. Jag anser att videospel är mycket viktiga av utbildningsskäl. Icke desto mindre finns det en mycket stor mängd programvara som är avsedd för vuxna och som karakteriseras av ett nästan omotiverat bruk av våld. Vi måste därför skydda barnen på lämpligt sätt, bland annat genom att hindra dem från att få tag på material som kan vara skadligt för dem och som är avsett för en annan åldersgrupp. Slutligen anser jag att en standardiserad märkning av videospel kommer att leda till en bättre förståelse för märkningssystemen, samtidigt som man främjar en effektiv hantering på den inre marknaden.

– Betänkande: Luca Romagnoli (A6-0090/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för betänkandet.

Israel är en viktig partner för EU i Mellanöstern och inom den europeiska grannskapspolitiken.

Ett luftfartsavtal på gemenskapsnivå skulle skapa lika villkor för alla gemenskapens och Israels flygbolag, och också innebära att passagerare i de olika medlemsstaterna kan dra nytta av liknande villkor och en ökad konkurrens mellan flygbolag. Det kan leda till fler, förmånligare och bättre luftfartstjänster mellan EU och Israel.

EU bör se till att det finns gemensamma normer som överensstämmer med europeiska normer i de ekonomiska relationerna med partner i Medelhavet. Det kan endast uppnås genom ett omfattande luftfartsavtal som förhandlas fram på EU-nivå och som lägger grunden för rättsligt samarbete eller åtminstone ett ömsesidigt erkännande av luftfartsnormer och luftfartsförfaranden.

Jag anser därför att omfattande förhandlingar med Israel är ett viktigt steg mot ytterligare utveckling av förbindelserna mellan EU och Israel och utvidgning av det gemensamma luftrummet i hela Euromedområdet.

Om avtalet sluts kommer det att ge ökade möjligheter till ekonomisk och social utveckling för både flygbolag och passagerare.

Chris Davies (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag förstår inte hur ett parlament som har begärt att Israel ska häva sin ekonomiska blockad av Gaza i dag kan ha röstat för ett betänkande vars syfte är att öka vårt samarbete med detta land.

Förra tisdagen var en ganska typisk dag vid gränsövergångarna till Gaza. Israel släppte igenom en begränsad mängd mat, en del hygienprodukter, lite matolja och en del tungt dieselbränsle, sammanlagt 110 lastbilslaster – trots att UNRWA säger att Gazaremsan behöver 500 lastbilslaster med förnödenheter varje dag.

Inget skrivpapper till skolorna släpptes igenom, inga kläder, inga möbler, ingen elektrisk utrustning och inget material för återuppbyggnaden. Gaza har bombats sönder, och Israel tillåter inte att det återuppbyggs. Nöden fortsätter.

Vår talman, Javier Solana, nationella parlamentsledamöter, ledamöter av Europaparlamentet och till och med Tony Blair har besökt Gaza. Alla har krävt att det blir ett slut på lidandet, men Israel har inte ändrat på någonting.

Detta var inte rätt tidpunkt för oss att stödja betänkandet.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jag har röstat mot detta betänkande vars syfte är att utveckla ett gemensamt luftrum med Israel. Trots påståenden om motsatsen är detta inte rätt och slätt ett tekniskt betänkande. Genom att ingå ett avtal om ett gemensamt luftrum kommer EU, som är Israels främsta handelspartner, snarare att belöna Israel genom uppenbara handelsfördelar.

Under den senaste tiden har civila dödats brutalt och urskillningslöst, och Gazas infrastruktur har förstörts varigenom miljarder i utvecklingsbistånd från EU har gått till spillo. I december förra året beslutade Europaparlamentet att skjuta upp en intensifiering av EU:s förbindelser med Israel. Israel ignorerar fortfarande FN:s resolutioner och fortsätter att bygga ut bosättningarna på Västbanken och i Jerusalem. Vid mitt eget besök i Gaza nyligen såg jag på nära håll att Israel helt enkelt inte har hävt belägringen av Gaza så att det livsavgörande humanitära biståndet kan komma fram.

Mot denna bakgrund anser jag att det är synnerligen olämpligt att parlamentet godkänner detta avtal. Det särskilda handelsavtalet med Israel bör skjutas upp tills detta land respekterar normerna för mänskliga rättigheter och inleder konstruktiva och reella förhandlingar med sina grannar för att genomföra tvästatslösningen på konflikten.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag avstod från att delta i slutomröstningen om avtalet mellan EG och Israel om ett gemensamt luftrum för att markera att jag protesterar mot den pågående krisen i Palestina. Jag anser att det är olämpligt att intensifiera förbindelserna med Israel innan detta land gör samlade ansträngningar för att lindra palestiniernas lidande och inleder en konsekvent politisk dialog för att uppnå en tvästatslösning på problemen i regionen.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Vi anser att det är oacceptabelt att diskutera, och för Europaparlamentet att föreslå, ett avtal med Israel om att utveckla ett gemensamt luftrum mellan EU och Israel, samtidigt som slakten på det palestinska folket i det grymma krig som Israels regering inlett mot detta folk i Gazaremsan fortfarande pågår.

Förslaget till ett sådant avtal bekräftar EU:s brottsliga ansvar, när man genom att hycklande låta bli att ta ställning i praktiken gynnar och stöder Israel och det nya krig som landet har inlett. Detta krig har orsakat en humanitär katastrof bland det palestinska folket, dödat över 1 300 palestinier varav majoriteten civila, barn och kvinnor, skadat över 5 000 människor och totalt förstört infrastrukturen i Gaza, även skolor och FN-byggnader.

Förslaget stöder också Israels intentioner att jämna dussintals hus i östra Jerusalem med marken och göra över 1 000 palestinier hemlösa i ytterligare ett försök att driva ut det palestinska folket från Jerusalem och göra det ännu svårare att hitta en lösning för Mellanöstern.

Sådana åtgärder stöder rent generellt den imperialistiska politiken i området, som är en del av EU:s, Förenta staternas och Natos allmänna imperialiststrategi i Mellanöstern. Människors solidaritet och kampen för det palestinska folket växer dock, för en oberoende och territoriellt enad palestinsk stat inom 1967 års gränser, med Östra Jerusalem som huvudstad.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Herr talman! Jag röstade för mitt betänkande om att utveckla om ett gemensamt luftrum med Israel. Det vore överflödigt att här upprepa orsakerna till att jag röstade för betänkandet. Det säger sig självt att orsakerna står att finna i betänkandet.

- Förslag till förordning (C6-0081/2009)

Catherine Stihler (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade mot. På grund av beståndens osäkra situation anser jag att det bör införas ett förbud mot fiske av blåfenad tonfisk tills bestånden har återhämtat sig.

- Förslag till resolution (B6-0140/2009).

Proinsias De Rossa (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jag ger mitt fulla stöd till denna resolution i vilken det krävs ett omedelbart eldupphör av Sri Lankas armé och LTTE för att göra det möjligt för civilbefolkningen att lämna stridszonen. I resolutionen fördöms alla vålds- och skrämselfhandlingar som hindrar civilbefolkningen att lämna konfliktområdet. Vidare fördöms de angrepp på civilbefolkningen som har dokumenterats av den internationella krisgruppen. Båda sidor måste respektera internationell humanitär rätt och skydda och bistå civilbefolkningen både i stridszonen och i den säkra zonen. Europaparlamentet känner också oro över rapporterna om allvarig trängsel och usla förhållanden i de flyktingläger som inrättats av Sri Lankas regering. Vi har krävt att internationella och nationella humanitära organisationer och även journalister utan att hindras ska få fullt tillträde till stridszonen och till flyktinglägren, och vi uppmanar Sri Lankas regering att samarbeta med de länder och hjälporganisationer som är villiga och har möjlighet att evakuera civilbefolkningen.

Jean Lambert (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar dagens resolution om Sri Lanka. Det som sker i norra delen av landet är en tragedi som i stort sett är dold för världen eftersom humanitära organisationer och journalister inte har fått fritt tillträde för att kunna se vad som sker utan i stor utsträckning måste förlita sig på partisk information. Redan före regeringens militära aktion har det varit omöjligt att föra en öppen debatt i området på grund av övergrepp mot press och politiker.

Det kan inte finnas någon långsiktig militär lösning på konflikten utan endast en politisk lösning där alla öinwånarnas rättigheter erkänns. Det är nödvändigt med ett eldupphör på båda sidor för att lindra det enorma mänskliga lidandet. Om det tamilska folkets intressen kommer i första hand, vilket båda sidor hävdar, varför är då detta fortsatta lidande nödvändigt? Vad tjänar det till när det gäller att finna en långsiktig lösning? Fredssamtalen måste omfatta alla parter. Kanalerna kommer att vara öppna för dialog om detta är vad båda parter önskar. Men våldet och förtrycket måste upphöra, och instrument för mänskliga rättigheter och rättssäkerhet måste införas om människorna ska kunna lita på resultatet. Det internationella samfundet är berett att hjälpa, både för att lindra den direkta nöden och på lång sikt.

Erik Meijer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (NL) Den 9 september 2006, den 5 februari 2009 och i går kväll debatterade vi här i parlamentet den ständiga och hopplösa konflikten mellan tamiler och singaleser i Sri Lanka. Jag har deltagit i samtliga dessa debatter. Jag har då alltid uppmanat oss att inte ta ställning i konflikten utan att i stället göra vad vi kan för att få båda parter att enas om ett fredsfördrag. Under alla omständigheter måste ett sådant fördrag ge till resultat ett självstyrande tamilskt område i landets nordöstra del.

I går kväll argumenterade Charles Tannock och Geoffrey Van Orden för raka motsatsen. De hänvisar till ohyggliga gärningar utförda av den tamilska motståndsrörelsen och vill ge allt stöd som är möjligt till den singalesiska regeringen. Man glömmer bort att båda sidor använder sig av oacceptabelt våld, och att det var regeringen som avbröt den fredsprocess som Norge medlat fram.

Jag är glad att man i dag har antagit en resolution där de flesta ändringsförslag som lagts fram av Robert Evans finns med, och där man kräver humanitärt bistånd, medling och en fredlig lösning på konflikten.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), *skriftlig*. – (DE) Sri Lankas armé använder det mest brutala våld i kriget mot de tamilska befrielsestridarna (LTTE), utan någon som helst hänsyn till civilbefolkningen. Civila dödas eller skadas ständigt i arméns attacker. Hundratusentals människor är instängda och många har inte tillgång till humanitärt bistånd. Internationella rödakorskommittén har beskrivit situationen som en av de mest katastrofala man någonsin har varit med om.

Stridigheterna måste omedelbart upphöra från båda sidor, både från Sri Lankas armé och från LTTE. Detta krav bör ställas av alla internationella organisationer och alla regeringar.

I utskottet för utrikesfrågor fick den brittiske konservative ledamoten Charles Tannock, som företräder gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, acceptans för kravet på ett

"tillfälligt eldupphör". Detta skulle ha stött den brutala krigsstrategi som Sri Lankas regering använder och gett fritt spelrum för attacker mot civila.

Jag röstade för resolutionen eftersom, tack och lov, majoriteten av Europaparlamentet, inklusive PPE-DE-gruppen, i slutändan inte följde Charles Tannocks och de brittiska konservativas inhumana politik och röstade för kravet på omedelbart eldupphör.

Genom att placera LTTE på EU:s lista över terroristorganisationer tog EU ställning för den ena sidan och godkände i praktiken LTTE:s fortsatta attacker. De förhandlingar som inletts under norsk medling ointetgjordes och kunde endast med stora svårigheter återupptas utanför EU.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag instämmer i förslaget till resolution om försämringen av den humanitära situationen i Sri Lanka och röstade därför för förslaget. Med tanke på den akuta situationen för cirka 170 000 civila som har fastnat i stridszonen mellan Sri Lankas armé och de tamilska befrielsestridarnas (LTTE:s) styrkor utan tillgång till den mest grundläggande hjälp, anser jag att ett omedelbart, tillfälligt eldupphör från Sri Lankas armé och LTTE krävs för att låta de civila lämna stridszonen. Jag anser också att nationella och internationella humanitära organisationer ska beviljas tillträde till stridszonen.

- Betänkande: Vincenzo Aita (A6-0086/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för betänkandet. Som det gamla indianska talesättet säger: vi ärver inte jorden från våra föräldrar – vi lånar den av våra barn. Jordbruksmarkerna i södra Europa är ett varningstecken. Markerna utsätts för allt större miljömässiga påfrestningar som får negativa konsekvenser i form av t.ex. hydrogeologisk obalans, stigande havsyttnivåer och efterföljande saltanrikning i jorden, förlust av jordbruksmark, minskad biologisk mångfald och större sårbarhet för bränder och växt- och djursjukdomar.

Det är därför uppenbart att en av prioriteringarna för jordbruket måste vara att utarbeta en gemensam handlingsplan, huvudsakligen genom program för att förhindra markförstörelse och skydda jordbruksmark.

Metoderna för att bekämpa markförstörelsen måste omfatta en strategi för markskydd genom större fokus på underhåll av de bevattningssystem som används inom jordbruket och i beskogningsprogrammen. Odlingstekniker för torra områden, växelbruk, användning av lämpliga genotyper och styrning av avdunstningen är också av särskild vikt.

Vi måste även ge utbildning och fortbildning både till dem som arbetar inom sektorn och till allmänheten, med det dubbla syftet att finna lösningar på specifika problem och öka användarnas medvetenhet om behovet av en mer hållbar användning av naturresurser och mark.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Markförstörelse är ett problem som vi inte kan ignorera. Jag är därför nöjd med initiativet att ta fram ett förslag till betänkande som speciellt handlar om att bekämpa detta problem. Jordbruket har de bästa metoderna för att stoppa fenomenet så länge som man tar hänsyn till jord- och klimatfaktorer under processen.

Men som jag också har betonat i de ändringsförslag som lagts fram och godkänts av utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, anser jag att detta betänkande måste kunna tillämpas inom hela EU. Tyvärr är klimatförändring och markförstörelse inte längre isolerade fenomen, och vår strategi måste därför vara konsekvent över hela EU och baseras på solidaritetsprincipen.

Precis som föredraganden betonar måste vi inte bara vara medvetna om problemet med markförstörelse utan också avsätta nödvändiga ekonomiska resurser för att bekämpa dess negativa konsekvenser. Jag är glad över att 500 miljoner euro öronmärkts, via den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, för åtgärder som gäller anpassning till de nya problem klimatförändringen för med sig. Detta är dock kortsiktiga åtgärder. Jag anser att EU behöver en integrerad och finansiellt understödd åtgärdsstrategi för att förhindra och bekämpa konsekvenserna av klimatförändringen, särskilt markförstörelsen.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget till en parlamentsresolution om om problemet med försämrad jordbruksmark i Sydeuropa, eftersom jag anser att det i riktlinjerna för den gemensamma jordbrukspolitiken måste ingå instrument avsedda att bekämpa klimatförändringens konsekvenser och skydda jorden.

Jag måste betona vikten av att skapa ett europeiskt observationsorgan för torka och förstärka EU:s samordnade åtgärder vid bränder.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har haft som strategi att förkasta olika förslag i detta betänkande för att deras egna förslag, som vi förkastar, ska godkännas. Detta är beklagligt. Trots en del brister instämmer vi i mycket av det som sägs i betänkandet, särskilt att jordbruket är det bästa sättet att undvika markförstörelse, och att detta kräver en lämplig strategi för att upprätthållas. Vi anser också att jordbruksbefolkningen fyller en mycket viktig funktion för att bekämpa ökenspridningen, och producenter har en central roll när det gäller att upprätthålla växtligheten i de områden som drabbas av ihållande torka. Vi instämmer också i uttalandet om de negativa följderna av intensivt jordbruk, som till stor del understöds av agroindustrin, som innebär att jordarna utarmas och blir improduktiva.

Vi anser dock att betänkandet borde ha gått ännu längre genom att ge EU:s jordbrukspolitik och regeringar ett större ansvar, t.ex. i Portugal, eftersom det är sådan politik som har uppmuntrat till överexploatering av jord och vatten och orsakat miljöskador. Vi tror fortfarande att problemen kan övervinnas om man slutar med denna jordbrukspolitik. Vi stöder kopplingen mellan jordbruksstöd och produktion, som låter livsmedel från lantbruksproduktionen i länder som Portugal växa och landets viktigaste sektor att moderniseras.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Detta betänkande utanför lagstiftningsförfarandet förordar bland annat en EU-politik på skogsområdet, en särskild EU-fond för finansiering av förebyggande åtgärder i samband med klimatförändringen och ett EU-finansierat observatorium för torka med mera.

Vi anser att det miljömässiga ansvaret för jordbruksmark först och främst måste åligga medlemsländerna. Det finns ingen anledning att omyndigförklara medlemsländerna på detta sätt på detta område.

Som vanligt kan vi i Junilistan konstatera att det i detta läge är tur att inte Europaparlamentet har medbeslutande i EU:s jordbrukspolitik, ty då skulle unionen hamna i en fälla av protektionism och växande subventioner till olika särintressen inom jordbruksnäringen.

Jag har röstat nej till detta betänkande.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Klimatförändringen påskyndar markförstörelse och ökenspridning, särskilt i medlemsstaterna i sydöstra Europa, bland andra Rumänien. Därför måste man gripa sig an med dessa fenomen på ett samordnat sätt genom att hela tiden granska jordbrukspolitiken och utbyta erfarenheter och god praxis mellan medlemsstaterna, med kommissionen som samordnare.

Jag tror fullt och fast att det finns många exempel på hur man effektivt kan förvalta jord och vatten, och hur man kan använda resistentare grödor som kan berika jorden. Det finns särskilda forskningsinstitut som sysslar med detta, bland annat ett i den kommun i Rumänien där jag bor, Dolj. Om vi kan utbyta erfarenheter och utvidga tillämpningen till områden med ökenspridning kan skadad mark åter förvandlas till jordbruksmark och produktionen därmed öka. Det pilotprojekt som föreslagits för gemenskapsbudgeten 2009 innebär faktiskt en chans att göra detta. Jag stöder föredragandens förslag om att inrätta ett europeiskt centrum för övervakning av torka.

Jag uppmanar kommissionen att behandla frågan med största allvar eftersom den är en del av reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken, och att förse medlemsstaterna med effektiva finansiella instrument som hjälper dem bekämpa ökenspridningen för att garantera hållbart jordbruk och tryggad livsmedelsförsörjning för EU:s medborgare.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar detta betänkande från vår kollega, som tar upp ett ämne av yttersta vikt ur ett socialt och ekonomiskt perspektiv. Markförstörelsen påverkar inte bara de människor som bor i de berörda områdena utan också möjligheten till ekonomisk utveckling. De senaste åren har vi i Rumänien kunnat se vilka skador som kan orsakas av detta fenomen: förstörda hus och människor som lämnas utan grundläggande möjligheter till försörjning, sjunkande jordbruksproduktion med upp till 30 till 40 procent och risk för ökenspridning i den södra regionen.

De ekonomiska konsekvenserna av detta är odiskutabla: lägre inkomster för de medborgare som bor i de berörda områdena, och samtidigt högre livsmedelspriser. EU är därför enligt solidaritetsprincipen skyldigt att bidra till att bekämpa markförstörelsen och stödja dem som påverkas av den. Som jag också föreslog i den skriftliga förklaringen 0021/2009, som jag lade fram tillsammans med mina kolleger, behöver EU ha en särskild finansiell mekanism för att förhindra och bekämpa de negativa effekterna av klimatförändringen. Det måste vara en flexibel finansiell mekanism som gör att medel kan frigöras på kortast möjliga tid, understödd av en strategi på medellång och lång sikt samt handlingsplaner som tar hänsyn till klimatförändringens olika inverkan på olika områden inom EU.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag välkomnar Vincenzo Aitas betänkande om problemet med försämrad jordbruksmark i EU och lösningar genom EU:s jordbrukspolitiska instrument.

Jag instämmer verkligen i det man vill uppnå i betänkandet, nämligen att ge impulser, idéer och konkreta förslag att överväga för att kunna fastställa en gemensam strategi för återställande, bevarande och förbättring av jordbruksmark. Med tanke på dagens krissituation måste det framhållas att markskyddet är ett sätt att skydda våra politiskt och strategiskt viktiga produktionsmöjligheter, att upprätthålla balans mellan import och export och att garantera en viss grad av autonomi och förhandlingsutrymme i multilaterala sammanhang.

- Förslag till resolution (B6-0110/2009)

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) I denna tid av finansiell och ekonomisk kris är det viktigt att vi bibehåller och stärker arbetstagarnas rättigheter för att se till att kostnaderna för krisen inte faller på dem som har sämst möjligheter att bära dem. Detta skulle mycket lätt kunna inträffa om vi inte förhindrar att maktbalansen övergår till att gynna arbetsgivarna på arbetstagarnas bekostnad. Därför stöder jag resolutionen. Jag önskar bara att den vore starkare formulerad.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för förslaget till resolution om anställdas medverkan i företag som lyder under stadgan för Europabolag. Vi behöver även underlätta en konstruktiv dialog mellan institutioner och anställda med tanke på de senaste domarna i EG-domstolen. Jag instämmer dessutom i den punkt där man beskriver hur kommissionen måste utvärdera gränsöverskridande problem när det gäller företagsstyrning, skattelagstiftning och de anställdas ekonomiska medverkan i aktieägarprogram i samband med detta samråd.

- Förslag till resolution (B6-0112/2009)

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta förslag till resolution eftersom jag stöder initiativet som innebär att medlemsstaternas uppmannas att upprätta samarbetsmekanismer i syfte att motverka den nedbrytande inverkan på familjerna, särskilt barnen, av att bo åtskilda från sina föräldrar och långt ifrån varandra.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Denna text om migranternas barn som lämnats kvar i ursprungslandet beskriver den smärtsamma situation där barn lämnas att klara sig själva eller lämnas tillsammans med en mer eller mindre välmenande tredje part, och som riskerar att behandlas illa eller att få psykiska problem eller problem med skolgång, socialisering och så vidare.

Det här bevisar att invandring är ett mänskligt drama som skapar omänskliga situationer.

Vi måste göra allt vi kan för att åtgärda detta, och verka för att familjer kan vara tillsammans i sina välbekanta kulturella och sociala miljöer.

Det finns bara en lösning, och det är helt enkelt att vi måste göra allt för att vända migrationsflödena, övertyga dem som är frestade att lämna sitt hemland att inte göra det, främja utveckling och se till att familjer återförenas i sina ursprungsländer.

Så bör ni använda de resurser som är avsatta för att "importera" eller aklimatisera de människor i Europa som lockats hit av de illusioner ni beskriver.

Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Det är väl känt att Europa vill ta hand om allt och finnas överallt. Med denna resolution om migranternas barn som lämnats kvar i ursprungslandet har Europaparlamentet nått höjden av galenskap med förslag som inte bara är demagogiska, utan syftar till att medlemsstaterna ska framstå som den skyldiga parten.

Vi får veta att unionen inte har varit tillräcklig uppmärksam på fenomenet med barn som lämnas kvar i sina hemländer när föräldrarna flyttar. Medlemsstaterna ska genomföra åtgärder för att förbättra situationen för dessa barn som lämnats kvar och garantera dem en normal utveckling avseende utbildning och socialt liv. Man kan tro att man drömmer! Efter åtgärder som uppmuntrar till återförening av familjerna i de mottagande länderna och bosättningsrätt för dessa familjer, är det nu dags för åtgärder för de barn som inte migrerar.

Man löser inte invandringsproblemet på detta sätt. Logiken är felaktig. Det är inte de barn som blir kvar man ska hjälpa, det är familjerna och hela befolkningen i dessa länder som borde få hjälp och uppmuntras att stanna hemma.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – I takt med att gränshindren i EU försvinner har möjligheten att söka arbete i andra EU-länder än det egna blivit allt bättre. Detta är en mycket positiv utveckling, som ger människor möjlighet att på egen hand förbättra sin och sina familjers livssituation.

Föredraganden medger detta, men väljer trots det envist att koncentrera sig på de negativa aspekter som frånvaron av en förälder som söker sin inkomst utomlands kan medföra.

Jag finner det orimligt att Europaparlamentet, på det klåfingriga sätt som föreslås, ska dirigera de enskilda medlemsländernas social- och utbildningspolitik. Vi måste visa respekt och förtroende för medlemsländerna och deras demokratiskt valda församlingar att på egen hand sörja för sin befolkning och dess välbefinnande.

Jag har därför röstat nej till resolutionen.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för denna parlamentsresolution om att förbättra situationen för barn som lämnats kvar i ursprungslandet när föräldrarna rest till ett annat land för att arbeta.

Jag vill dock betona att ett sådant här åtagande inte räcker till. Vi behöver konkreta åtgärder för att säkra dessa barns normala utveckling när det gäller hälsa, utbildning och socialt liv, och garantera en lyckad integration i samhället och senare även på arbetsmarknaden.

Nationella myndigheter måste till exempel ta fram en rad utbildningsprogram för att hantera detta problem. Det är inte bara barnen som bör få nytta av dessa program utan även deras utflyttade föräldrar. De senare måste också involveras i program för information och delaktighet där de informeras om de skadliga effekterna för familjen av att resa till ett annat land för att arbeta, speciellt för barnen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Efter Jan Anderssons muntliga fråga kommer jag att rösta för förslaget till resolution om migranternas barn. Arbetskraftsmigrationen har verkligen stadigt ökat under de senaste årtiondena, och de flesta av världens migranter – 64 miljoner – lever i Europa. Jag tror också att migrationen kan ha en positiv inverkan på hushållen i ursprungslandet eftersom den genom penningförsändelser och via andra kanaler minskar fattigdomen och ökar investeringarna i humankapital. Jag instämmer därför i att vi måste uppmana medlemsstaterna att vidta åtgärder för att förbättra villkoren för barn som lämnas kvar av sina föräldrar i ursprungslandet, och garantera deras normala utveckling med avseende på utbildning och socialt liv.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för förslaget till en parlamentsresolution om migranternas barn som lämnats kvar i ursprungslandet eftersom jag anser att dessa barns situation måste förbättras avsevärt. Alla barn har rätt till en fullständig familj och till utbildning så att de kan utvecklas på ett harmoniskt sätt. Jag anser att vi måste stödja dessa barn eftersom de representerar Europas och EU:s framtid.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Vi måste göra allt vi kan för att hjälpa invandrarnas barn att utnyttja sin begåvning och finna sig väl till rätta i sin nya miljö.

- Förslag till resolution (B6-0104/2009)

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan ställer sig mycket positiv till framtida utvidgningar av Europeiska unionen. Det är emellertid av allra största vikt att kandidatländerna de facto uppfyller de krav som ställs och därmed är fullgoda demokratiska rättsstater vid inträdet. Köpenhamnskriterierna måste vara uppfyllda, den lagstiftning som vi kommer överens om måste inte bara införas utan också de facto upprätthållas och rättssäkerheten måste vara garanterad.

De tre länder vi har behandlat idag har säkerligen potential att bli medlemsstater framgent, men det är viktigt att vi inte tar lätt på dessa krav. Erfarenheten pekar på att framstegen är snabbast innan medlemskapsförhandlingar har inletts och går långsammare under pågående förhandlingar, särskilt om dessa uppfattas gå mot framgångsrik fullbordan.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag röstade för resolutionen om Kroatens framstegsrapport 2008 och jag är glad att resolutionen har antagits i parlamentet med stor majoritet.

I resolutionen lovordar man de goda resultat Kroatien uppnått 2008 genom att anta lagar och genomföra de reformer som behövs för ett EU-medlemskap. Resultaten måste hela tiden bekräftas genom antagande och genomförande av reformer.

Jag tror att gränsvisten mellan Slovenien och Kroatien kommer att lösas så att båda sidor blir nöjda tack vare kommissionsledamot Olli Rehns personliga engagemang. Därmed kan snabba framsteg göras i

anslutningsförhandlingarna. För att nå en lyckad lösning är det naturligtvis nödvändigt att uppnå samförstånd, och speciellt viktigt är att Sloveniens och Kroatiens regeringar visar sin goda vilja att finna en nöjaktig och hållbar lösning.

Det räcker inte att bara tänka på Kroatien i den här resolutionen. Vi får inte glömma bort Sloveniens banbrytande roll, det land som till stora delar inledde den proeuropeiska processen på Balkan. Slovenien var det första Balkanland som gick med i EU och Schengenområdet, landet har blivit medlem i euroområdet och utgör ett exempel och en inspiration för andra Balkanländer.

Jag tror att anslutningsförhandlingarna med Kroatien kommer att avslutas under 2009.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag instämmer inte i resolutionsförslaget om Kroatiens framsteg, och har därför röstat emot detta. Jag har många gånger tidigare här i parlamentet sagt att jag inte tycker att Kroatien har gjort tillräckliga framsteg. Låt dem ge tillbaka vad de stulit från våra flyktingar från Istrien och Dalmatien från 1947 och framåt. Inte förrän då kan vi diskutera Kroatiens inträde i EU. Tvisten om egendomar tillhörande dem som blev utvisade från Istrien, Rijeka och Dalmatien kommer, så länge den inte är definitivt avgjord, att göra en dialog mellan de två folken omöjlig.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jag uppskattar alla ansträngningar, såväl från Kroatiens som från EU:s sida, att stärka de befintliga banden mellan de två parterna. Jag vill uppmana till vidare samarbete och en gemensam lösning på de problem som finns, särskilt med tanke på att Kroatiens regering vill åtgärda både de interna och bilaterala problem man i dag står inför. I en europeisk anda av solidaritet och utan meningsskiljaktigheter eller barriärer bör vi hjälpa dem i denna strävan.

- Förslag till resolution (B6-0105/2009)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget till parlamentets resolution om 2008 års framstegsrapport om Turkiet. Med tanke på avmattningen i Turkiets reformprocesser måste den turkiska regeringen visa sin politiska vilja att fortsätta med de reformer som man åtog sig 2005, mot ett mer demokratiskt och pluralistiskt samhälle.

Jens Holm och Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vi stöder Turkiets anslutning till Europeiska unionen under förutsättning att landet uppfyller Köpenhamnskriterierna och att anslutningen stöds av Turkiets befolkning. Vi beklagar dock att vi inte kunde rösta för framstegsrapporten om Turkiet i dag. Resolutionen innehåller tyvärr såväl allvarliga brister som missriktade krav. I punkt 20 ställs till exempel orimliga krav på ett demokratiskt parti. I punkt 29 uppmanas Turkiet att samarbeta nära med IMF, och i punkt 31 sägs det att landet måste sluta frihandelsavtal med tredjeländer. Resolutionen nämner inte tillräckligt mycket om kränkningar av de mänskliga rättigheterna eller om den kritiska situationen för de nationella minoriteterna, i synnerhet kurderna. Folkmordet på armenierna nämns inte alls, och därigenom skiljer sig denna rapport från Europaparlamentets tidigare resolutioner.

Marine Le Pen (NI), skriftlig. – (FR) Ännu en gång har parlamentet, i totalt hyckleri, antagit en resolution där man uppmanar den turkiska regeringen att visa sin goda vilja att fortsätta med sina reformer.

Sanningen är att ni till varje pris och mot de europeiska folkens önskan vill fortsätta förhandla om Turkiets anslutning till EU, trots Turkiets fortsatta vägran att erkänna Cypern och trots att de demokratiska reformerna har stagnerat.

Ni borde ha erbjudit Turkiet privilegierat partnerskap, men i så fall hade ni varit tvungna att erkänna att Turkiet inte är ett europeiskt land och alltså inte kan var med i Europeiska unionen.

Det är hög tid att respektera vad Europas folk anser. De flesta är starkt emot detta ödesdigra projekt, och ni bör avbryta anslutningsförhandlingarna med Turkiet en gång för alla.

Jag vill allvarligt påminna om att det, i en tid när Europas länder bekämpar fundamentalistiska nätverk och när vår sekulariserade kultur i Frankrike utmanas av den militanta islamismens framväxande, är särskilt farligt att fortsätta anslutningsförhandlingarna med en nation som visserligen utan tvekan är respektabel men vars regering försvarar radikal islam.

Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Precis som i tidigare betänkanden om Turkiet ifrågasätts inte i denna resolution av Ria Oomen-Ruijten Bryssels dogm att "Turkiet måste gå med i EU". Nicolas Sarkozy svek återigen sina vallöften och gick igenom två kapitel av anslutningsförhandlingarna när han var ordförande över EU:s institutioner.

Våra folk motsätter sig anslutningen av detta asiatiska land med en befolkning som, efter folkmordet i Armenien och efter att andra kristna samfund har försvunnit, till 99 procent består av muslimer. Landet styrs av ett islamistparti och dess armé ockuperar Cypern, ett medlemsland i EU. Folken i Europa minns också att Turkiet under århundraden har utgjort det största hotet mot Europa. Inte förrän på 1800-talet kastade greker, rumäner, bulgarer och serber av sig det ottomanska oket.

Den envishet med vilken eurokraterna försöker få med Turkiet i EU, och den envishet med vilken de genomför Lissabonfördraget, visar hur antidemokratiskt och antieuropeiskt Bryssel är. Den 7 juni får Europas folk chansen att uttrycka sin vilja att bygga ett nytt Europa – ett Europa som består av fria och självständiga europeiska länder.

Kartika Tamara Liotard och Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Här i parlamentet finns det tre olika ståndpunkter när det gäller Turkiets framtida anslutning till EU.

Den första, som förespråkas av USA:s före president George W. Bush, är att anslutningen är mycket önskvärd eftersom Turkiet kan förse Europa med massor av billig arbetskraft och soldater och är en lojal Natomedlem.

Den andra ståndpunkten är att Turkiets anslutning alltid kommer att vara icke-önskvärd eftersom landet betraktas som asiatiskt, islamiskt, för stort och för farligt.

Vi och vår grupp har alltid stöttat en tredje ståndpunkt, nämligen att Turkiet måste kunna gå med i EU om det finns en önskan att göra det. Detta är viktigt för de många européer som har turkiskt ursprung.

Innan vi kommer till det stadiet måste landet vara en fullständig demokrati, inte ha några politiska fångar, inga förbjudna medier och inga föreskrivna politiska partier. Det kurdiska språket måste ha samma rättigheter inom administration, utbildning och medier, den höga tröskeln på 10 procent för att komma in i parlamentet måste avskaffas, och de kurdiska områdena i sydöst måste bli självständiga i en decentraliserad stat. Det armeniska folkmordet 1915 får inte förnekas, lika lite som det kan godtas att tyskarna förnekar judeförintelsen mellan 1938 och 1945. Ria Oomen-Ruijts betänkande är alltför vagt när det gäller detta. Vi anser därför att vi tyvärr måste rösta nej.

Jules Maaten (ALDE), skriftlig. – (NL) Enligt punkt 45 i Ria Oomen-Ruijts resolution bör EU:s anslutningsförhandlingar med Turkiet utvidgas. Det nederländska Folkpartiet för frihet och demokrati (VVD) invänder kraftigt mot detta. Enligt VVD har Turkiet gjort alltför få framsteg de senaste åren och det finns därför ingen anledning att snabba på förhandlingarna.

VVD anser att Turkiet först måste fullgöra ett antal bestämda åtaganden. Om Turkiet inte uppfyller dessa i slutet av innevarande år anser VVD att anslutningsförhandlingarna ska avbrytas. Vi tycker inte att detta är rätt tid att skicka positiva signaler till Turkiet. I stället är det tid för Turkiet att skicka positiva signaler till EU.

Trots vårt stora motstånd mot punkt 45 har VVD:s delegation beslutat att rösta för resolutionen som helhet, under förutsättning att vi instämmer med resten av texten.

Yiannakis Matsis (PPE-DE), skriftlig. – (EL) Jag röstade ja till Ria Oomen-Ruijts betänkande som helhet. Men jag skulle uttryckligen vilja framhålla att jag inte samtycker till och inte är bunden av, och därför röstade nej till, ändringsförslag 9 till textens punkt 40, som ursprungligen lades fram av gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och kompletterades av föredraganden. Ändringsförslaget lyder "med undantag för tillfälliga övergångsbestämmelser om undantag" (vilket avser tillfälliga övergångsbestämmelser om undantag från EU:s fyra grundläggande friheter) och ingår i den slutliga texten. I min röstförklaring skulle jag vilja klargöra att det inte på något sätt är bindande för mig och därför stöder jag inte heller ändringsförslaget i fråga, eftersom jag anser att det stör processen att hitta en demokratisk och europeisk lösning på Cypernproblemet.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag stöder detta betänkande, där Turkiets förbindelser med EU och den process som krävs för att uppnå EU-medlemskap beskrivs ingående.

Både jag och de jag företräder stöder helhjärtat Turkiets EU-kandidatur, inte bara på grund av de goda förbindelserna mellan våra båda länder. Vi tror uppriktigt att EU har en enorm potential för att åstadkomma förändring. Som medborgarna i de östeuropeiska medlemsstaterna kan bekräfta innebär det en radikal förändring att få ett definitivt europeiskt perspektiv, både i den interna offentliga debatten och för ett lands utrikespolitiska alternativ.

Jag är djupt övertygad om att när Turkiets medlemskapsstatus väl blir en fråga om "när" snarare än "om", kan det bli enklare att råda bot på de spänningar som ger näring åt den nuvarande sociala polariseringen.

Just därför måste EU ge Turkiet en tydlig signal om att dess anslutningsprocess kommer att slutföras inom en rimlig tidsram, vilket kommer att ge den stimulans som behövs för reformprocessen och för samarbete i frågor av gemensamt intresse.

Å andra sidan innebär dessa förhållanden ingen förändring av det faktum att EU fram till dess förväntar sig att de turkiska myndigheterna löpande och utan tveksamhet tar på sig rollen som partner och framtida EU-medlem, vilket även omfattar förbindelserna med berörda aktörer i Mellanöstern och Eurasien.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Som socialdemokrat röstade jag ja till betänkandet för att stödja Turkiet i anslutningsprocessen. Jag uppmanar starkt Europeiska kommissionen och rådet att påskynda förhandlingsprocessen, inklusive inrättandet av ett energikapitel, särskilt med tanke på dagens ekonomiska krisklimat och den roll som Turkiet kan spela genom sitt bidrag till EU:s energitrygghet.

Jag välkomnar också det turkiska parlamentets antagande av paketet med sysselsättningsåtgärder i maj 2008, inriktat på att främja sysselsättningsmöjligheter för kvinnor, ungdomar och funktionshindrade. Jag skulle dock vilja uttrycka min oro över det ogynnsamma tillståndet på arbetsmarknaden, som erbjuder jobb för endast 43 procent av den arbetsföra befolkningen, samt i synnerhet över minskningen i kvinnornas generella sysselsättningsgrad.

Jag stöder uppmaningarna till den turkiska regeringen att fortsätta genomföra konkreta åtgärder inriktade på att befästa kvinnornas roll inom de politiska, ekonomiska och finansiella sektorerna, till exempel genom att med hjälp av tillfälliga åtgärder säkerställa deras aktiva delaktighet i politiken.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade emot 2008 års framstegsrapport om Turkiet. Faktum kvarstår att alltför många frågor fortfarande är olösta för att vi skulle kunna hävda att det har gjorts betydande framsteg i anslutningsförhandlingarna, som inleddes för nästan fyra år sedan. Jag avser den kurdiska befolkningens situation, dödsstraffet, som fortfarande är i bruk i Turkiet, och de kulturella och religiösa frågor som behöver åtgärdas. På inga villkor får dessa behandlas på ett ytligt eller tanklöst sätt.

Renate Sommer (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag välkomnar att en tydlig majoritet är för resolutionen om Turkiet. Vi måste göra klart för den turkiska regeringen att det medför konsekvenser att den reformprocess som har varat i fyra år har avstannat.

I synnerhet yttrandefriheten och pressfriheten har drabbats av allvarliga bakslag. Detta är särskilt tydligt i den turkiska regeringens nuvarande politik gentemot Doğan Media Group. De ruinerande böter som krävs med hänvisning till påstådd skatteflykt är oproportionerliga och liktydiga med medicensur.

Det har inte gjorts några framsteg när det gäller religiös frihet, trots den nya lagen om stiftelser. Religiösa minoriteter diskrimineras och trakasseras fortfarande. Jag är glad över att mitt förslag, där Turkiet uppmanas att dra tillbaka sina planer på expropriering av det syrisk-ortodoxa klostret Sankt Gabriel i Tur Abdin, har införlivats i resolutionsförslaget.

Vi kräver också att Turkiet följer EU:s ekologiska normer och miljönormer och respekterar rättigheterna för de människor som påverkas av dammbyggena i samband med projektet i sydöstra Anatolien.

I stället för att vara på väg att uppfylla Köpenhamnskriterierna rör sig Turkiet allt längre bort från våra grundläggande värderingar. Vill den turkiska regeringen verkligen lägga en ny demokratisk grund för landet? Domstolsprocessen mot AK-partiet och det mystiska Ergenekon-målet ger en bild av ett djupt delat samhälle som varken vill eller kan leva upp till de utmaningar som Europeiska unionen ställer landet inför. Det är därför på tiden att vi äntligen börjar diskutera ett privilegierat partnerskap mellan EU och Turkiet i konkreta termer.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag stöder huvudinriktningen i rapporten, men jag motsätter mig bristen på balans i den speciella Cypernfrågan. Jag motsätter mig kraftfullt ändringsförslagen 14 och 15 som uteslutande är riktade mot Turkiet i flera frågor, däribland uppfyllandet av internationella åtaganden, samtidigt som det inte ställs några motsvarande krav på insatser eller förpliktelser från de grekiska eller grekcypriotiska myndigheternas sida. Under behandlingen i utskottet lade jag fram ett ändringsförslag som innebär att jag avvisar tanken på att en lösning på Cypernfrågan ska kunna åstadkommas genom unilaterala insatser från Turkiets sida, men detta ändringsförslag godtog inte. Jag uppmanade rådet att – som ett första steg – i praktiken fullgöra sitt åtagande av den 26 april 2004 om att få isoleringen av den grekcypriotiska befolkningsgruppen att upphöra. Trots att jag vidhåller mina förbehåll röstade jag för rapporten.

– Förslag till resolution (B6-0106/2009)

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Greklands kommunistparti röstade nej till förslaget till resolution om f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Det har upprepade gånger röstat nej till en integration av f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och andra länder i EU, av samma skäl som det är emot Greklands integration.

I resolutionsförslaget vill man att EU-integrationen av f.d. jugoslaviska republiken Makedonien påskyndas så att republiken kan omvandlas från ett USA/Nato-protectorat till ett EU/USA/Nato-protectorat och snabbt införlivas med EU. Partierna Ny demokrati, Pasok, Syriza och Laos instämmer i denna generella strategi men inriktar sina "meningsskiljaktigheter" på frågan om republikens namn, och har på grundval av detta röstat mot betänkandet, som verkligen är negativt ur grekisk synvinkel eftersom man där uppmanas att inte hindra integrationen av f.d. jugoslaviska republiken Makedonien i EU.

Greklands kommunistparti har röstat nej till samtliga betänkanden i frågan, eftersom det anser att namnfrågan är underordnad de mer allmänna imperialistiska interventionerna på Balkan och maktkampen mellan de imperialistiska stormakterna. Av det skälet har partiet tagit ställning för gränsernas okränkbarhet och menar att det inte finns några utestående eller andra fordringar. Det finns ingen makedonisk etnisk minoritet. Ordet Makedonien är ett geografiskt begrepp. Partierna Ny demokrati, Pasok, Syriza och Laos, som ansluter sig till filosofin om EU:s enkelriktade väg, döljer EU:s politiska opportunism för befolkningen på Balkan. EU hanterar nämligen minoriteterna som ett medel för sina egna intressen.

Greklands kommunistparti stöder Balkans befolknings enade, anti-imperialistiska kamp och dess motstånd mot USA/Nato/EU-politiken.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade mot förslaget till resolution om de framsteg som gjorts av f.d. jugoslaviska republiken Makedonien under 2008. Vi har nått den punkt då vi måste bestämma oss för om vi ska inrätta en stor gemensam marknad, för vilken vi naturligtvis måste slå fast tydliga regler, eller om vi vill skapa ett EU som är ett uttryck för en enad, stark och självständig identitet. Av det skälet, på grundval av de punkter som tas upp i resolutionsförslaget och som jag anser vara otillräckliga, motsätter jag mig betänkandet.

– Betänkande: Neyts-Uyttebroeck (A6-0112/2009)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag anser att EU-institutionerna måste fortsätta stödja Internationella krigsförbrytartribunalen i Haag. Tribunalen har ställt många krigsförbrytare inför rätta, men samtidigt måste vi komma ihåg den större betydelsen av dess beslut, exempelvis dess bidrag till försoningsprocessen mellan folken på västra Balkan.

Jag skulle vilja fästa er uppmärksamhet på att vissa av Internationella krigsförbrytartribunalens åtal eller utslag har betraktats som kontroversiella i olika regioner på västra Balkan. Man kan dra lärdom av dessa reaktioner, som utgör en del av arvet efter tribunalen. Dessa reaktioner framhäver på samma gång behovet av en appellationsdomstol och av uppsökande verksamhet.

Låt oss dock inte glömma bort att många andra krigsförbrytare ännu inte har åtalats. EU-institutionerna måste stödja utredningarna på nationell nivå i staterna på västra Balkan. Europeiska unionens råd måste slå fast tydliga normer för utvärdering av domstolarnas verksamhet i länderna i regionen, när Internationella krigsförbrytartribunalens mandattid har nått sitt slut.

De ansvariga måste ställas inför rätta individuellt och straffas på grundval av sina gärningar.

Rättvisan måste tillämpas på samma sätt för alla.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande, som kommer att ge garantier för att ingen av dem som begick krigsförbrytelser i f.d. Jugoslavien kommer att undgå rättvisan. Jag stöder betänkandet därför att det innebär en förlängning med två år av det tillfälliga Icty som lagför dem som begått krigsförbrytelser i f.d. Jugoslavien, varigenom det kommer att finnas tillräckligt med tid för att slutföra de pågående rättegångarna.

– Förslag till resolution (B6-0113/2009)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade ja till Europaparlamentets resolution om vatten mot bakgrund av det femte världsforumet om vatten, eftersom jag anser att vi skyndsamt behöver utarbeta globala strategier

för vattenförsörjning och vattenförvaltning, för att uppnå millennieutvecklingsmålen. De går ut på att andelen människor som saknar tillgång till säkert dricksvatten ska halveras senast 2015.

Den globala finanskrisen innebär dock att medlemsstaterna behöver öka stödet till de minst utvecklade länderna genom offentligt utvecklingsbistånd och samarbete, för att de ska kunna anpassa sig till och mildra klimatförändringens effekter.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Inte ens vatten kan undgå privatiserings- och liberaliseringsglöden hos en majoritet i Europaparlamentet. Det stämmer som det står i resolutionen, även om det gäller på vissa villkor, att "vatten är en gemensam tillgång för mänskligheten, som bör vara en grundläggande och allmän rättighet" och att "vatten betraktas som en kollektiv nyttighet som bör stå under offentlig tillsyn". Men det som följer är allvarligt och oacceptabelt. Det fastslås att även om vattnet bör stå under offentlig tillsyn kan förvaltningen av det "delvis eller helt" överlämnas till den privata sektorn. Detta innebär att det offentliga ska ta på sig rollen att investera i infrastruktur för utvinning och försörjning, medan den privata sektorn ges den vinstgivande rollen, nämligen debiteringen av konsumenterna. Sådana experiment har redan genomförts i flera länder, särskilt i Latinamerika, där priserna har stigit exponentiellt i takt med att kvaliteten har försämrats.

Vi håller inte heller med om att jordbruket ska behöva ta på sig bördan genom att jordbruksindustrin och småbönderna behandlas lika, vilket leder till att de senare drabbas av höga vattenpriser. I takt med att den kapitalistiska krisen växer framstår vattnet som en lockande tillgång som kan generera den vinst som kapitalet så desperat behöver. Vi håller fortfarande fast vid att vatten uteslutande måste vara en kollektiv nyttighet, både när det gäller utvinning och försörjning.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Jag röstade ja till Thijs Bermans resolution om det femte världsforumet för vatten. Världsforumet för vatten anordnas vart tredje år och äger rum i Istanbul nästa vecka. Det är ett tillfälle att diskutera globala politiska lösningar för förvaltning av vatten och vattentillgångar samt bereda väg för dem.

För två år sedan lade jag själv fram ett förslag till betänkande om förvaltningen av vatten i utvecklingsländerna för den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen. Som även framgår av Thijs Bermans betänkande är dålig förvaltning det främsta skälet till att världens vattensituation är dålig. Det behövs stöd, främst för att öka det regionala beslutsfattandet och samarbetet.

Det står också klart att den offentliga sektorn inte på egen hand kan uppbringa Världsbankens uppskattade 49 miljarder US-dollar om året (fram till 2015) för att utveckla infrastrukturer för vatten. En lösning för att avhjälpa problemen med vattenförsörjningen skulle kunna vara att inrätta fonder med hjälp av ett partnerskapsavtal mellan den offentliga och den privata sektorn, särskilt med tanke på att de statliga bolagen har knappa medel och det inte finns någon möjlighet till privatisering.

Inte heller bör man underskatta forskningens betydelse för att hitta en lösning på vattenproblemen. Tillräcklig kartläggning av och investering i underjordiska vattentillgångar är också nödvändig. Liksom energin blir vattnet alltmer en politisk fråga, och vi kommer att få bevittna en väldig kamp om tillgången till det. Det finns ett uppenbart behov av att göra det till en politisk prioritering innan det är för sent.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Jag röstade i slutomröstningen nej till resolutionen. Jag gjorde det inte för att betänkandet på det hela taget inte är bra, utan därför att en del av det i mina ögon var så viktigt att jag helt enkelt inte kunde tvinga mig själv att rösta ja. Vatten är ingen handelsvara. Det är en grundläggande livsnödvändighet och något som alla har rätt till.

Människor kan inte välja om de ska använda vatten. Det är nödvändigt för att kunna leva, och bara av det skälet är det inte lämpligt att betrakta som en kommersiell eller ekonomisk handelsvara. Vattenförsörjningen måste vara och förbli i offentliga händer. Genom Europaparlamentets tidigare ståndpunkter har det redan klargjorts att vatten är en rättighet, och formuleringarna i detta betänkande skulle försvaga den hållningen.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vatten är en förutsättning för allt liv på jorden. Ansvar för att trygga tillgången till denna förnödenhet vilar dock inte på EU:s axlar. Det är genom internationell samverkan inom ramen för FN-samarbetet som världens länder ska söka lösningar för hur vattentillgången ska förbättras.

Eftersom föredragandens förslag leder i en helt annan riktning har jag valt att rösta nej till resolutionen

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Man kan inte föreställa sig en hållbar utveckling utan skydd och fullgod förvaltning av den livsviktiga tillgången VATTEN. Jag stöder till fullo betänkandets punkter 15 och 16,

inriktade på att hjälpa lokala offentliga myndigheter att genomföra en demokratisk vattenförvaltningspolitik som är ändamålsenlig, öppen, reglerad och i samklang med målen för hållbar utveckling, i syfte att tillgodose befolkningens behov.

Jag skulle vilja ansluta mig till de uppmaningar som riktats till kommissionen och rådet om att de ska erkänna den grundläggande roll som spelas av lokala myndigheter för skyddet och förvaltningen av vatten, i syfte att göra dem ansvariga för förvaltningen av vattensektorn. Jag beklagar att de lokala myndigheternas befogenheter inte utnyttjas i större utsträckning av EU:s samfinansieringsprogram.

I fråga om Rumänien, som har beviljats en övergångsperiod på detta område fram till 2018, är det avgörande att man ökar investeringstakten, särskilt nu när den fattiga delen av befolkningen är som mest utsatt för klimatförändringarna, samtidigt som de är sämst skickade att anpassa sig till dem.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade ja till resolutionsförslaget om det femte världsforumet för vatten, som ska hållas i Istanbul. Jag är fast övertygad om att vatten utgör en av mänsklighetens gemensamma tillgångar och att det bör betraktas som en grundläggande och allmän rättighet. Dessutom vill jag göra gällande att vattnet bör betraktas som allmän egendom och ställas under offentlig tillsyn, oavsett om det delvis eller helt förvaltas av den privata sektorn. Slutligen hoppas jag att systemen med globala subventioner av vattenförsörjningen avskaffas eftersom de undergräver incitamenten att förvalta vatten på ett effektivt sätt och bidrar till en överdriven förbrukning, och att dessa medel i stället anslås till målinriktade subventioner, framför allt till fattig landsbygdsbefolkning, så att alla får tillgång till vatten till ett överkomligt pris.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Vatten är en dyrbar resurs, och tillgång till rent dricksvatten runtom i världen måste vara en nyckelprioritet. År 2009 är det alltför många människor i utvecklingsländerna som inte har tillgång till rent dricksvatten. Vi måste inrikta våra ansträngningar på att hjälpa länder och befolkningsgrupper i de fattigaste delarna av världen att få tillgång till denna resurs.

Gary Titley (PSE), skriftlig. – (EN) Historien är fylld av krig som har gällt tillgång till land och olja, men jag är rädd att dessa krig kommer att blekna i jämförelse med sannolika framtida konflikter som gäller tillgång till vatten.

Vatten är den mest livsavgörande av alla resurser: liv är omöjligt utan vatten. Ändå ser vi även i de utvecklade länderna exempel på allvarlig vattenbrist. Följderna för de mindre utvecklade länderna är katastrofala.

Det internationella samfundet måste ta tillgången till vatten på mycket större allvar innan det är för sent. Som vi har sett i Köpenhamn under den här veckan accelererar klimatförändringarna med en oroväckande hastighet, vilket kommer att göra bristen på vatten ännu mer akut. Tillgång till rent vatten är en grundläggande mänsklig rättighet. Låt oss därför bedriva en omfattande kampanj för detta.

– Förslag till resolution (B6-0114/2009)

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder denna resolution som innehåller specifika rekommendationer till Europeiska kommissionen att öka sitt stöd till hälso- och sjukvårdstjänsterna i Afrika söder om Sahara och att göra en översyn av inriktningen på Europeiska gemenskapens bistånd i syfte att prioritera hälso- och sjukvårdssystemet.

Hälften av befolkningen i Afrika söder om Sahara lever fortfarande i fattigdom. Afrika är i själva verket den enda kontinent som inte gör några framsteg i riktning mot millennieutvecklingsmålen, i synnerhet de tre hälsorelaterade målen – gällande spädbarnsdödlighet, mödradödlighet och kampen mot hiv/aids, tuberkulos och malaria – mål som är av avgörande betydelse för att bekämpa fattigdomen men som med nuvarande framstegstakt knappast kommer att kunna nås till 2015. Den grundläggande infrastrukturen på hälso- och sjukvårdsområdet behöver ett stabilt, långsiktigt stöd om de hälsorelaterade millennieutvecklingsmålen ska kunna förverkligas. Detta måste i själva verket även omfatta tillgång till hälso- och sjukvårdstjänster med anknytning till sexualliv och reproduktion.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för att anta resolutionen om en strategi för hälso- och sjukvård i Afrika söder om Sahara. Denna del av Afrika kommer inte att kunna utvecklas utan en verklig förbättring av befolkningens hälsa. Listan över hot mot hälsan i denna region är ytterst lång och välkänd, och att dessa hot är verkliga bekräftas högst eftertryckligt av befolkningens medellivslängd. Ofta är medellivslängden i enskilda länder ungefär densamma som i det medeltida Europa. Detta faktum är smärtsamt, beklagligt och frustrerande, men det bör även motivera utvecklade och rika länder att ge mer intensivt och

ändamålsenligt bistånd. Det är bra att medverka i projekt inriktade på att rädda liv. Det finns inget mer humant och samtidigt europeiskt. Låt oss rädda dem vars liv står på spel. Det är det minsta vi kan göra.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Föredragandens skildring av mänskligt lidande runtom i södra Afrika är en förfärande påminnelse om hur viktigt det är att fortsätta och intensifiera kampen mot fattigdomen.

De förslag som föredraganden presenterar bygger emellertid helt på att EU ska ha en ledande roll i medlemsländernas biståndspolitik. Detta motsätter vi oss i Junilistan. EU ska inte bedriva biståndsverksamhet och inte heller försöka påverka de medlemsländernas verksamhet på området.

Bistånd är ett område där erfarenheterna tyvärr är ganska deprimerande. Det är därför viktigt att experiment med nya former kan göras. Vårt eget land, Sverige, söker just nu nya, intressanta vägar. Att i detta historiska läge successivt ta ifrån medlemsländerna möjligheten att tänka nytt och reformera biståndspolitikerna är helt fel. Ansvar för bistånd är och ska förbli en angelägenhet för medlemsländerna.

Internationellt samarbete i syfte att finna lösningar för att förbättra hälso- och sjukvård i Afrika söder om Sahara bör i första hand sökas inom ramen för FN, inte EU.

Jag har därför röstat nej till resolutionen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade jag till förslaget till resolution om EG:s utvecklingsbistånd till hälso- och sjukvård i Afrika söder om Sahara. EG:s anslag till hälso- och sjukvårdssektorn har inte ökat sedan 2000 som andel av EG:s totala utvecklingsbistånd, trots kommissionens åtagande inom ramen för millennieutvecklingsmålen och hälsokrisen i Afrika söder om Sahara. Av detta skäl anser jag att det är rätt och nödvändigt att göra ett gemensamt åtagande för att nå bättre resultat i fråga om hälsa och uppfylla de hälsoutvecklingsmål som man har enats om på internationell nivå.

– Förslag till resolution (B6-0111/2009)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade ja till förslaget till resolution om genomförandet av det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa). Jag anser att det är ytterst viktigt att stödja upprättandet av Sepa, där effektiv konkurrens råder och där det inte görs någon åtskillnad mellan gränsöverskridande och nationella betalningar i euro. Slutligen anser jag att kommissionen i enlighet med förslaget bör uppmanas att fastställa ett klart, ändamålsenligt och bindande slutdatum, som inte får vara senare än den 31 december 2012, för övergången till Sepaprodukter. Efter detta datum skulle man vara tvungen att göra alla eurobetalningar enligt Sepas normer.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) EPLP vill att det gemensamma europeiska betalningsområdet ska bli en framgång. Därför kan vi inte stödja de ändringsförslag till betänkandet som går ut på att förlänga giltighetstiden för den multilaterala förmedlingsavgiften (MIF). Denna avgift motverkar konkurrensen och leder till ökade kostnader för konsumenterna. Detta skulle underminera betänkandets huvudsyfte som är att se till att hindren undanröjs och kostnaderna minskas genom den gemensamma marknaden. Vi kunde inte stödja resolutionen vid slutomröstningen eftersom dessa ändringsförslag godtagits.

– Betänkande: Koppa (A6-0062/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade ja. Jag stöder Maria Eleni Koppas betänkande om betydelsen av det strategiska partnerskapet mellan Europeiska unionen och Brasilien, eftersom parterna genom sina historiska, kulturella och ekonomiska förbindelser delar samma världsåskådning. Tillsammans kan de gynna förändring och lösningar på global nivå, till exempel genom att samarbeta nära för att främja och genomföra millennieutvecklingsmålen i syfte att bekämpa fattigdom och ekonomiska och sociala orättvisor på global nivå. Parterna bör förbättra samarbetet på området för utvecklingsbistånd, inbegripet trepartssamarbete, och även samarbeta i kampen mot internationell terrorism, narkotikahandel och brottslighet.

Med beaktande av Brasiliens centrala roll i den latinamerikanska integrationsprocessen och EU:s intresse av att stärka dialogen med den regionen, och eftersom EU välkomnar de initiativ som Brasilien tagit för att främja politisk och ekonomisk integration mellan de latinamerikanska länderna, instämmer vi i att man måste ge erkännande åt den centrala roll som Brasilien spelat som en av huvudaktörerna i den nyligen inrättade Sydamerikanska nationernas union (Unasur).

Vi måste också notera att Brasilien har varit en framgångsrik medlare vid lösning av regionala konflikter i Latinamerika och Västindien med utgångspunkt i respekt för principer om nationell suveränitet, icke-ingripande och neutralitet, vilket fått positiva effekter på den politiska stabiliteten i regionen.

Vasco Graça Moura (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jag röstade ja till betänkandet. Brasilien var det sista Brik-land som deltagit i ett toppmöte med EU, vilket ägde rum i juli 2007 under det portugisiska ordförandeskapet. Det var därför en naturlig spegling av de relationer som Portugal alltid har upprätthållit med Brasilien. Som nämndes i kammaren i september 2007 är Brasilien ett land vars 200 miljoner invånare talar ett av de vanligaste europeiska språken i världen, nämligen portugisiska, och vars historiska, civiliserande och kulturella traditioner är nära förknippade med de europeiska traditionerna. Detta bevisas av de olika politiska avtalen i det förflutna och ända fram till i dag. Denna relation kommer att bidra till att upprätta andra förbindelser med Latinamerika.

Med tanke på Brasiliens erkända potential och nuvarande ekonomiska och politiska insatser på regional och global nivå, får detta strategiska partnerskap inte betraktas som ett framtida hinder för andra partnerskap med Mercosur. Det bör tvärtom hyllas som ett exempel där EU har nått nödvändigt samförstånd om de gemensamma kommersiella och politiska intressena. Det bör noteras att båda sidor betraktar multilaterala åtgärder som väsentliga, på grundval av FN-systemet och inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO).

Slutligen måste jag säga att jag är tämligen nyfiken på det framtida tillämpningsområdet för samarbetsprotokollen om utbildning och kultur.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade ja till Maria Eleni Koppas betänkande om det strategiska partnerskapet mellan Europeiska unionen och Brasilien. Partnerskapet spelar en mycket viktig roll. Det strategiska partnerskapet bidrar med nya impulser när det gäller att ingå associeringsavtalet mellan EU och Mercosur, vilket i sig är ett strategiskt EU-mål för att fördjupa de ekonomiska och handelsmässiga förbindelserna, och när det gäller att utvidga den politiska dialogen och det politiska samarbetet mellan de två regionerna. Dessutom bör det strategiska partnerskapet fungera som ett verktyg för att främja demokrati och mänskliga rättigheter, rättsstatsprincipen och goda styrelseformer globalt.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade ja till förslaget till Europaparlamentets rekommendation till rådet om det strategiska partnerskapet mellan Europeiska unionen och Brasilien, eftersom jag anser att det är fördelaktigt för båda sidor och kan bidra till att man utvecklar förbindelser mellan dessa båda politiska enheter, inriktade på att främja det allmänna bästa i båda områdena och i hela världen.

– Betänkande: Salafranca Sánchez-Neyra (A6-0028/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade ja. Med tanke på att Mexiko och EU har upprätthållit samarbetsförbindelser ända sedan 1970-talet delar jag förhoppningen att detta strategiska partnerskap kommer att bli ett instrument som förstärker samarbetet mellan de båda parterna i internationella forum såsom Världsbanken, Internationella valutafonden, OECD, G20 och G8+G5, i sökandet efter lösningar på den globala finanskrisen och utarbetandet av gemensamma insatser för att återupprätta förtroendet för finansinstituten, i linje med förklaringen från San Salvador.

Mexikos geografiska läge ger landet en strategisk position som "bro" mellan Nord- och Sydamerika, och även mellan Karibiska havet och Stilla havet. Förhoppningen är att man genom det strategiska partnerskapet kan institutionalisera årliga toppmöten mellan EU och Mexiko och ge nya incitament på olika politiska områden inom det övergripande avtalet mellan EU och Mexiko, inklusive mänskliga rättigheter, säkerhetsfrågor, kampen mot narkotikahandeln, miljöfrågor och det tekniska och kulturella samarbetet.

Med tanke på rådets resolution av den 11 oktober 2007 om mord på kvinnor (kvinnomord) i Mexiko och Centralamerika samt Europeiska unionens roll i kampen mot denna företeelse, hoppas vi på mer dialog, samarbete och ömsesidigt utbyte av god praxis.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag välkomnar betänkandet av José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra om ett strategiskt partnerskap mellan EU och Mexiko. Det är verkligen avgörande att detta strategiska partnerskap innebär en kvalitetshöjning i förbindelserna mellan Mexiko och Europeiska unionen på multilateral nivå i frågor av global betydelse och att det stärker utvecklingen av de bilaterala relationerna.

Av detta skäl är jag fullkomligt övertygad om att avtalet kommer att leda till stärkt samordning av positionerna i krissituationer och frågor av global betydelse, på basis av parternas ömsesidiga intresse och engagemang.

Slutligen hoppas jag att det kommer att betraktas som en möjlighet att diskutera hur klausulen om mänskliga rättigheter och demokrati – grundläggande värden för båda parter i alla avtal – ska göras mer operativ, och att utvärdera hur klausulen efterlevs, bland annat genom att dess positiva dimension utvecklas.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) EU måste ägna större uppmärksamhet åt det ökande våldet i Mexiko på grund av narkotikakrig. Fördubblingen av antalet narkotikarelaterade mord är en oroväckande situation.

– Förslag till resolution (RC-B6-0135/2009)

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) De aktningsvärda tankar som läggs fram av olika politiska grupper, med det betydande undantaget av kommunisterna (och av goda skäl), är bara ett eko av de politiskt korrekta uttalanden som hippier inom den internationella nöjesbranschen hasplar ur sig. Tibets sak, den verkliga befrielsekampen, har kvävts genom ett strypgrepp av trendiga européer på jakt efter andlighet. Det är ett paradexempel på vad man inte ska göra inom intern och internationell politik.

Ledamöterna vill ytterst artigt fördöma de kinesiska kommunisternas krav, samtidigt som de förklarar att de stöder självstyre för en region som inte är det historiska Tibet. Genom tanken om självstyre för Tibet, "rädda Tibet"-vägen, viftar man bara med ett koppel framför en maktlös elit och ett folk som har slaktats både andligen och kroppsligen.

Fallet Tibet visar, liksom andra förtryckta nationer, vad som händer när en kommunistisk diktatur upprättas och omfattande invandring används som ett vapen för att förhindra ett återvändande, vare sig det är på politisk, etnisk, kulturell eller andlig nivå.

Tibet har utan tvivel missat chansen att återerövra sin självständighet, genom att landet inte fortsatte den väpnade kampen efter ledarens landsflykt. Den väg som måste följas nu är självständighetskampens, för ett "fritt Tibet", och inte den som innebär ett evigt slaveri under sken av ett teoretiskt "självstyre".

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag stöder helhjärtat resolutionsförslaget om den femtionde årsdagen av det tibetanska upproret och dialogen mellan Dalai lama och Kinas regering. Maktmissbruk måste fördömas var det än äger rum. Å andra sidan måste det konstateras att den kinesiska regeringen har en moralisk skyldighet att bland annat omedelbart och villkorslöst frige alla som frihetsberövats enbart på grund av att de deltagit i fredliga protestaktioner, och att upprätta en förteckning över alla de personer som dödats eller saknas och alla som frihetsberövats, med uppgifter om vilka anklagelser som riktas mot dem.

11. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.20 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGARPOULOU

Vice talman

12. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

Talmannen. – Gårdagens protokoll har delats ut.

Finns det några synpunkter?

*
* *

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (FR) Fru talman! Jag ber ledamöterna att låta mig ta upp några minuter av deras tid.

Jag skulle vilja ta upp ämnet Kina. Ett resolutionsförslag om Kina var inplanerat för i dag, om fallet med Gao Zhisheng, en välkänd advokat som sitter i häkte. Det finns farhågor för att han kommer att torteras. Hans familj har precis fått resa in i Förenta staterna, och man fruktar för hans liv.

Eftersom endast tre ämnen dock får tas upp till behandling kunde olyckligtvis inte resolutionsförslaget om Gao Zhisheng tas med. Vi hade tänkt flytta det till sammanträdesperioden mars II. Nu har vi upplysts om att

man inte kommer att ta upp några brådskande frågor under mars II, eftersom reglerna säger att när man har två sammanträdesperioder under samma månad kan inga brådskande ärenden tas upp under den andra.

Jag ifrågasätter denna tolkning. Tolkningen avser i själva verket de dubbla sammanträdesperioderna i september och dessförinnan i oktober, då budgeten diskuterades. Att det finns två sammanträdesperioder i mars beror på valet. Det är helt och hållet ett undantagsfall. Det skulle innebära att vi först i slutet av april kommer att kunna behandla människorätsfrågor, vilket är för sent.

Jag uppmanar därför ordförandeskapet att för det första granska denna fråga och för det andra uttrycka vår oerhörda oro över fallet för den kinesiska ambassaden – jag kan förse er med detaljer om Gao Zhishengs fall i detta syfte – eftersom ingen riktigt vet var han är och man fruktar att han kan vara torterad och hotad till livet.

(Protokollet justerades.)

13. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (debatt)

13.1. Guinea-Bissau

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om sex resolutionsförslag om situationen i Guinea-Bissau.⁽²⁾

José Ribeiro e Castro, författare. – (PT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Än en gång diskuterar vi i kammaren situationen i Guinea-Bissau, som är verkligt smärtsam. Det är ett land som under många år har lidit av kronisk instabilitet och som i början av 1990-talet försökte slå in på en väg mot demokrati. Inget gick som det skulle – en statskupp genomfördes och ett mindre inbördeskrig utbröt, och landet har sedan dess befunnit sig i ett tillstånd av allvarig politisk och militär instabilitet, spänning och djup rivalitet. Nyligen har det även blivit alltmer uppenbart för samtliga observatörer att det förekommer en oroväckande narkotikahandel.

Vi fördömer starkt de nyligen begångna våldsdåden: bombdådet som dödade försvarsstabschefen general Tagme Na Waie och även det synnerligen barbariska, rent av omänskliga, mordet på president Nino Vieira. Oavsett deras förflutna uttrycker vi vår solidaritet med deras familjer och med Guinea-Bissaus folk, och vi beklagar och fördömer i starka ordalag dessa våldsdåd.

Vi vill se att man återvänder till ett normaltillstånd. Det jag har lärt mig och det jag ville betona i resolutionen är att straffrihet inte är en lösning. Hur kunde vi i det förflutna, i fråga om morderna på Ansumane Mané och general Veríssimo Seabra, ha blundat för att gärningsmännen aldrig greps och ställdes inför rätta? Det är uppenbart att detta inte utgör någon lösning. Vi måste därför inskräpa hos Guinea-Bissaus regering att de ansvariga måste spåras upp. De skyldiga måste ställas inför rätta, och vi måste bidra med all den hjälp som krävs.

Slutligen skulle jag även vilja understryka vår oro över narkotikahandeln i hela regionen, risken detta även innebär för Europeiska unionen samt att narkotikahandel försiggår i Guinea-Bissau på ett upprörande och uppenbart sätt. Jag skulle i detta sammanhang även vilja efterlysa ett närmare samarbete med Kap Verde. Vi har upprättat ett särskilt partnerskap med Kap Verde, som har väldigt nära förbindelser med och omfattande kunskaper om Guinea-Bissau, men som även är mycket sårbart. Detta är därför också viktigt för EU:s egen säkerhet. Följaktligen är en intensifiering av detta särskilda partnerskap med Kap Verde också väldigt viktigt i detta sammanhang.

Justas Vincas Paleckis, författare. – (LT) Morden i Guinea-Bissau innebär ett allvarligt bakslag inte bara för demokratin i en stat som utarmats genom narkotikahandel, utan för hela regionen Västafrika. Morden på presidenten och försvarsstabschefen har fört landet allt längre ut på ett gungfly av sviktande institutioner, allt bräckligare demokrati, växande korruption och personkult. Statens invånare lever i kaos och det råder brist på vatten, läkemedel och skolor. Narkotikahandeln känner inga hämningar eller gränser och håller på att bli ett hot mot hela regionen, till och med mot EU:s medlemsstater.

⁽²⁾ Se protokollet.

Även om de militära befälhavarna hittills har hållit sitt löfte att inte ingripa i landets inre angelägenheter kan de nyligen inträffade händelserna fullständigt krossa det som återstår av demokratin i Guinea-Bissau. Den nya regeringen måste respektera den konstitutionella ordningen, hantera konflikter på fredlig väg och ingående utreda morden. Med stöd av Europeiska unionens säkerhets- och försvarsuppdrag måste vi nå en vändpunkt i landets utveckling och erbjuda stabilitet och anständiga levnadsvillkor. Vi måste hoppas att ett presidentval kommer att äga rum inom några månader och att det kommer att uppfylla internationella normer för anordnande av val. Vi uppmanar Europeiska unionens stater och hela det internationella samfundet att ge Guinea-Bissau nödvändigt finansiellt och sakkunnigt bistånd för att kunna organisera demokratiska val. De politiska motståndarlägren i Guinea-Bissau bör i denna svåra tid för landet försöka hitta en gemensam plattform och söka efter kompromisser, och skyndsamt anta beslut om landets säkerhet, valförfaranden och offentliga förvaltning. Vi uppmanar dem att på ett effektivare sätt bekämpa korruptionen och samråda med det civila samhället och andra organisationer om den inre försoningsprocessen i staten.

Ewa Tomaszewska, författare. – (PL) Fru talman! Den 2 mars i år sköts presidenten i Guinea-Bissau, João Bernardo Vieira, ihjäl under ett anfall av soldater som var lojala med försvarstabschefen. Dagen innan avled försvarstabschefen general Batista Tagme Na Waie efter att ha sårats vid en explosion. Båda dödsfallen är kopplade till den politiska konflikten i Guinea-Bissau, som har fortgått under många år och lett till en tragedi och avsaknad av stabilitet i landet. Även om valet som hölls 2008 var fredligt ägde ett första mordförsök rum kort därpå. Presidenten överlevde. Den tidigare portugisiska kolonin Guinea-Bissau är ett av de fattigaste länderna i världen. Dessutom leder en väg för kokainsmuggling genom landet.

Vi fördömer försök att lösa konflikter genom statskupp. Vi efterlyser presidentval i Guinea-Bissau inom två månader, och vi kräver att detta val uppfyller demokratiska normer samt att den konstitutionella ordningen återställs.

Ilda Figueiredo, författare. – (PT) När den politiska situationen i Guinea-Bissau utvärderas får vi inte glömma bort att folket i detta unga afrikanska land varit offer för portugisisk kolonialism, mot vilken de faktiskt fört en väldigt modig kamp. När det gäller det som sker i landet, vilket vi beklagar, särskilt morden på presidenten och försvarstabschefen, får vi inte glömma att detta är resultatet av alla de svårigheter och all splittring som har funnits i årtal och som fortfarande finns, och som härstammar från landets koloniala förflutna. Vi bör även hålla i minnet att det fortfarande är ett av de fattigaste länderna i Afrika, vilket innebär att Europeiska unionen måste ägna större uppmärksamhet åt samarbete när det gäller folkhälsa och utbildning, för att förbättra befolkningens levnadsvillkor och övervinna de svårigheter som en stor del av Guinea-Bissaus befolkning fortfarande står inför, särskilt kvinnor, mödrar och barn.

Det är viktigt att Europeiska unionen stärker sitt välmenande stöd till dessa människor. Vi behöver också stödja utbildning, en säker dricksvattenförsörjning, och i vissa fall till och med jordbruksproduktion för att se till att hela befolkningen har tillgång till livsmedel. Detta stöd måste dock tillhandahållas utan yttre inblandning och med fullständig respekt för folkets självständighet och fria val.

Marios Matsakis, författare. – (EN) Fru talman! Denna fattiga före detta koloni har genomlidit flera decennier av politisk instabilitet och kris, vilket har lett till ett svårt och långvarigt lidande för landets invånare.

Sedan valet till en lagstiftande församling 2008 genomförts på ett till synes rättvist och fredligt sätt föreföll det finnas utsikter till en övergång till demokratiskt styre och bättre tider för landets befolkning. Men splittring, hat och våld lade sig återigen som ett mörkt moln över landet sedan president Vieira blivit skjuten av avhoppade soldater den 2 mars, dagen efter det att arméchefen hade dödats. Vi fördömer båda dessa mord, och vi kan bara hoppas att de rivaliserande partierna i Guinea-Bissau kommer att finna den vilja och förmåga som krävs för att de ska kunna lösa sina tvister genom dialog vid förhandlingsbordet för landets medborgares skull. Dessutom har Guinea-Bissau under de senaste åren utvecklats till ett viktigt land för narkotikahandel, och därför uppmanar vi inte bara landets myndigheter utan också det internationella samfundet att göra sitt yttersta för att bekämpa detta dödliga gissel.

Marie Anne Isler Béguin, författare. – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen fördömer i starka ordalag mordet på Guinea-Bissaus president João Bernardo Vieira och chefen för de väpnade styrkorna general Tagme Na Waie, den 1 och 2 mars 2009.

Vi kräver att morden ingående utreds och gärningsmännen åtalas, vilket även gäller för dem som 2000 och 2004 mördade generalerna Mané och Correia och som ännu inte har utpekats.

Guinea-Bissau, ett av de fattigaste länderna i världen och känt för sin låga medellivslängd, måste i dag brottas med narkotikahandel. Som brohuvud för sydamerikanska narkotikasmugglare har Guinea-Bissau blivit ett

transitland för narkotika avsedd för Europa, där vi representerar den största konsumenten. Vi känner också alltför väl till att detta påverkar hela underregionen – till exempel i Mauretanien har stora mängder narkotika upptäckts, till och med på flygplatsen.

Europeiska unionen måste hjälpa landet att vända ryggen åt narkotikahandeln genom att bekämpa den både här och där och genom att främja en utveckling med utgångspunkt i landets egna tillgångar.

Det senaste valet välkomnades av det internationella samfundet, och Europeiska unionen har visat sitt stöd för lärandet om och upprättandet av demokrati i Guinea-Bissau. De händelser som landet nyligen har genomgått kan endast förstärka denna inriktning på bistånd och hjälp.

Armén, som inte ingrep under valprocessen, måste också som utlovat fortsätta att strikt iaktta den konstitutionella ordningen.

De västafrikanska grannländerna har efter årtal av problem och kaos återfunnit vägen till demokrati, respekt för institutioner och mänskliga rättigheter, och Guinea-Bissau får därför inte hamna i en politisk återvändsgränd. Europeiska unionen måste närvara och använda sitt inflytande och sitt föredöme för att hjälpa landet att hålla sig på vägen mot demokrati.

Laima Liucija Andrikiienė, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Förutom vad som redan har sagts i dag om situationen i Guinea-Bissau vill jag kommentera två frågor.

För det första bör mordet på Guinea-Bissaus president João Bernardo Vieira och chefen för de väpnade styrkorna Tagme Na Waie undersökas noggrant och de ansvariga bör ställas inför rätta.

För det andra uttrycker vi i dagens resolution vår förhoppning att presidentval kommer att hållas i landet inom 60 dagar. Vi bör i dag uppmana EU-medlemsstaterna och det internationella samfundet att se till att Guinea-Bissau får det ekonomiska och tekniska stöd som är nödvändigt för att tillförlitliga val ska kunna hållas.

Leopold Józef Rutowicz, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Det är mycket lätt att fattiga afrikanska länder som Guinea-Bissau destabiliseras, vilket får tragiska konsekvenser. Mordet på president João Bernardo Vieira och försvarsstabschefen Tagme Na Waie i mars i år var utan tvivel en del av ett försök att destabilisera landet som narkotikamaffian förmodligen låg bakom. Avsaknaden av en effektiv säkerhetsstyrka i landet har inneburit att olika slags mord praktiskt taget får passera ostraffade. Vi måste ge regeringen i detta land allt det viktiga bistånd den behöver, och detta är en fråga som behandlas i resolutionen.

För att förhindra händelser av detta slag måste vi dessutom förklara ett skoningslöst krig mot narkotikahandeln. Den är en destabiliserande kraft i många fattiga länder i Afrika, Asien och Sydamerika, den stöder terrorismen och leder till att hundratals miljoner människor runtom i världen får sina liv förstörda genom narkotikamissbruk. Om vi inte kan komma till rätta med detta problem kommer vi att få betala ett allt högre pris för vår hjälplöshet.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Låt mig först av allt på Europeiska kommissionens vägnar säga att vi djupt beklagar mordet på hans excellens João Bernardo Vieira, republiken Guinea-Bissaus president. Vi fördömer detta mord i starkast tänkbara ordalag och även de attacker som ledde till att försvarsstabschefen general Batista Tagme Na Waie och andra soldater dog. Jag vill också uttrycka mitt deltagande med deras familjer.

Förekomsten av narkotikahandlare och så stor brottslighet är synnerligen oroväckande. Genom det åttonde EUF och andra instrument men också genom att anslå 2 miljoner euro till UNODC har kommissionen satsat på en mycket ambitiös plan för att bekämpa narkotika. Vi anser att detta verkligen är mycket viktigt, vilket det som har inträffat också har visat.

Vi uppmanar kraftfullt till lugn och besinning, och vi kräver att de nationella myndigheterna i Guinea-Bissau ska undersöka dessa händelser grundligt och ställa de ansvariga inför rätta. Det får inte finnas någon straffrihet. Tyvärr har dessa våldshandlingar ägt rum efter det framgångsrika parlamentsval som banade väg för ökat EU-stöd och internationellt stöd till landets fredsanstängningar. Dessa attacker kommer också vid en tidpunkt med ökat internationellt engagemang som syftar till att bygga upp ett demokratiskt och stabilt Guinea-Bissau.

Under dessa extremt svåra omständigheter är kommissionen helt inställd på att fortsätta sitt kraftfulla stöd till de nationella myndigheterna i syfte att åter skapa stabilitet men också att stödja utvecklingen. Jag tänker på utbildning, de fattigaste bland de fattiga, nödvändigheten att tillgodose grundläggande behov och

grundläggande tjänster och även den ekonomiska tillväxten i landet. Vi börjar nu tillämpa hela det spektrum av instrument som står oss till buds, och vårt syfte är att hjälpa Guinea-Bissau att uppnå en hållbar fred och, förhoppningsvis, att konsolidera sin demokratiska process.

Förra året godkändes ett ambitiöst landstrategidokument omfattande 100 miljoner euro som täcker perioden 2008–2013. Dokumentet kommer att vara inriktat på en reformering av säkerhetssektorn – inbegripet den kamp mot narkotika som jag nämnde tidigare – och ett stärkande av landets statliga institutioner.

Förra året beslutade rådet också att inrätta ett EU-uppdrag för att stödja reformeringen av säkerhetssektorn inom ramen för EU:s säkerhets- och försvarspolitik. Det förestående presidentvalet – som nu förväntas hållas 60 dagar efter nomineringen av den nya presidenten – kommer troligen att genomföras redan före sommaruppehållet. Med tanke på detta synnerligen pressade tidsschema överväger kommissionen noga möjligheten att sända en valobservatörsgrupp. Men våra främsta prioriteringar är fortfarande bland annat att hjälpa till efter valet för att stödja de nödvändiga reformerna av valsystemet, enligt de rekommendationer som formulerades av EU och FN 2008, och att stödja de regionala organisationernas övervakning av det kommande valet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum efter debatterna.

13.2. Filippinerna

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om sex resolutionsförslag om situationen på Filippinerna.⁽³⁾

Bernd Posselt, författare. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag har följt situation på Filippina sedan det olycksaliga paret Marcos styrde landet. Sedan dess har denna stora örepublik fått uppleva många med- och motgångar, växlingar mellan diktatur och försök att utvecklas mot frihet, mellan ekonomiska kriser och utveckling mot marknadsekonomi, och ideligen har framstegen kvävts i en sörja av korruption, vanstyre och tyvärr ständiga diktatoriska utspel.

Om vi tittar på kartan ser vi att denna örepublik har oerhört stor strategisk betydelse. Liksom Indonesien kontrollerar landet vissa farleder till havs som är centrala och viktiga för vår ekonomi men också för Asiens. Stabiliteten i regionen är följaktligen mycket betydelsefull, och vi måste därför klargöra för de styrande att det endast är genom dialog, rättsstatsprincipen och stärkande av demokrati, infrastruktur och små och medelstora företag som detta land slutligen kommer att uppnå långsiktig stabilitet. Annars kommer det ständigt att hotas av sammanbrott, och separatiströrelser, rörelser inom enskilda ögrupper och religiösa och kulturella rörelser som ligger i konflikt med varandra kommer att hota landets enhet. Detta är därför en mycket viktig fråga för EU.

Erik Meijer, författare. – (NL) Fru talman! Många stater i andra delar av världen har kommit till genom europeiskt ingripande. De är efterföljare till de kolonier som tillhörde de europeiska länderna, områden som erövrades under tidigare århundraden för att man skulle få tag på billiga råvaror. Huvudsyftet var att bryta metaller och skörda tropiska växter även om människor också såldes som slavar i vissa fall. Människor med ett helt annat språk och en annan kultur slog sig alltså ner i dessa kolonier där de levde åtskilda från dem som de hade mycket mer gemensamt med både språkligt och kulturellt.

År 1898 erövrades Filippinerna från Spanien av Förenta Staterna, som sedan fortsatte att styra landet som sin egen koloni fram till 1946. Som självständig stat har landet därefter fått rykte om att ha dåligt styre. Frågan är om det är en slump. Stater som denna är inte ett resultat av folkviljan. De har inte bildats nedifrån och upp. De har byggts uppifrån och ned och med hjälp av yttre påverkan.

Stater som denna är inte den bästa grogrunden för en demokratisk stat som styrs enligt rättsstatsprincipen eller för en fredlig lösning av samhällskonflikter. De hålls ofta samman med våld och armén har stor makt. Det finns ofta stort utrymme för inblandning från utländska företag som sedan exploaterar och behandlar miljön och sina anställda så illa att de förstörs. De styrande i dessa länder ser mellan fingrarna med missförhållandena eftersom företagen förser dem med privilegier och rikedomar.

⁽³⁾ Se protokollet.

Missförhållanden av detta slag leder till att motståndsrörelser bildas. Om staten inte betraktar sådana rörelser som en laglig opposition som kan utvecklas fredligt till att ta del i landets styrelse, talar allting för att dessa rörelser kommer att tillgripa våld av ren självbevarelsesdrift. Regeringen kommer då att reagera med mer våld från statens sida, kanske utan att ens erkänna att det är staten som ligger bakom våldet.

Sedan 2001 har hundratal aktivister, fackföreningsmedlemmar, journalister och religiösa ledare dödat eller kidnappats. Oppositionsmedlemmar som frigetts genom ett domstolsbeslut arresteras trots detta på nytt av staten. De som är skyldiga till morderna och kidnappningarna blir varken gripna eller straffade. Utländska försök till medling har tillbakavisats och till slut upphört.

I resolutionen krävs med rätta större ansträngningar när det gäller medling, kompromisser och fredliga lösningar. Om inte motståndsrörelserna införlivas i den demokratiska staten enligt rättsstatsprincipen kommer Filippinerna att förbli en kaotisk stat där man inte kan leva något bra liv.

Marios Matsakis, författare. – (EN) Fru talman! Situationen i Mindanao är allvarlig med hundratusentals internflyktingar som lever under fruktansvärda villkor. En faktor i denna sorgliga situation är det sedan länge pågående upproret, men en annan viktig faktor är också att en följd av filippinska regeringar inte har varit särskilt demokratiska. Internationella organ som till exempel FN:s råd för mänskliga rättigheter anser i stor utsträckning att dessa regeringar bör ställas till ansvar för att de på ett anmärkningsvärt sätt visat overseende med mord och tvångsflyttningar av hundratal filippinska medborgare vars verksamhet har ansetts stå i strid med den officiella regeringspolitiken.

Det måste bli ett slut på ett sådant overseende med brottslig verksamhet. Dessutom måste Filippinernas regering skyndsamt återuppta fredsförhandlingarna med MILF, och båda sidor måste avstå från våld och lösa sina tvister vid förhandlingsbordet.

Leopold Józef Rutowicz, författare. – (PL) Fru talman! Filippinerna är ett land med en rik men olycklig historia. Landet erövrades 1521 av spanjorerna sedan de med våld hade slagit ner det starka motståndet från lokalbefolkningen. Efter ett uppror mot det spanska styret 1916 tog Förenta staterna makten över Filippinerna. Efter en period av tillfällig japansk ockupation blev landet helt självständigt 1946 och styrdes som en diktatur av president Marcos under många år. År 1983 mördades Benigno Aquino, ledare för den demokratiska oppositionen. Såväl Moros islamiska befrielsefront som kommunistiska partisaner är aktiva på Filippinerna. Abu Sayyafs dödspatruller vill att den södra delen av öarna ska skiljas från resten av Filippinerna. Landet plågas av korruption. Mängder av människor dör, dödsstraff tillämpas i stor utsträckning och personer som anses obekväma av vissa grupper mördas i lönnmord. Försök att införa och upprätthålla mänskliga rättigheter och demokratiska principer stöter på allvarligt motstånd i detta land. Filippinernas ekonomiska utveckling och medlemskapet i Sydasiatiska nationers förbund är emellertid positiva tecken.

Resolutionen, som jag stöder, är EU:s bidrag till att specifika åtgärder vidtas för att få slut på den inre konflikten på Filippinerna och återinföra rättsstatsprinciperna.

Raül Romeva i Rueda, författare. – (ES) Fru talman! Fallet Filippinerna visar verkligen att den fredsskapande processen ibland kräver att vi inte bara vänder oss åt ett håll.

Just nu arbetar vi på många områden på Filippinerna, och vi måste ta itu med vart och ett av dem specifikt i deras respektive sammanhang. Det är därför viktigt att förstå mångfalden av reaktioner. Det finns en humanitär dimension när det gäller Filippinerna, men det finns också en tydlig politisk dimension, och båda är väsentliga om vi vill uppnå framsteg i de låsta fredssamtalen. Jag säger att de är låsta därför att det som tycktes vara en bra väg framåt i somras stoppades av flera händelser, och i synnerhet eftersom Högsta domstolen ansåg att samförståndsavtalet var tydligt författningsstridigt.

Detta satte i hög grad stopp för hela förhandlingsprocessen, och jag insisterar på att det krävs en reaktion på två plan från det internationella samfundet.

För det första handlar det om det humanitära planet. Jag anser att det är uppenbart att situationen inte bara för de 300 000 flyktingarna utan i grund och botten också för de nu oräkneliga offren för försvinnande, tortyr och till och med seriemord först måste utredas och därefter få ett politiskt svar från regeringen på det internationella samfundets begäran.

För det andra krävs det emellertid också en politisk reaktion. Norge har under en tid förhandlat och inrättat olika ramar för att kunna uppnå överenskommelser för att lösa situationen. Det är ett slags parallell diplomati eller tyst diplomati. Det är inte det slags diplomati vi är vana vid som tjänstemän på hög nivå, men den är nödvändig.

Det är ibland absolut nödvändigt att det finns aktörer som spelar den roll som Norge gör. Jag anser att EU inte bara ska utveckla denna typ av verksamhet, utan också på det hela taget stödja alla initiativ som kan uppmuntra dialog och bidra till att lösa meningsskiljaktigheterna mellan de olika grupper som just nu är inblandade i tvisterna på Filippinerna.

Ewa Tomaszewska, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Konflikten mellan Filippinernas regering och Moros islamiska befrielsefront från Mindanao har pågått i decennier. Den har åtföljts av såväl terroristattacker, som genomförts av organisationen Abu Sayyaf, som kidnappningar och mord. År 2004 dog så många som 116 personer vid ett anfall mot en färja i Manilabukten. Enligt regeringen i Manila samarbetar Abu Sayyaf med al-Qaida. Kidnappningarna fortsätter. Fredssamtalen ställdes in i augusti förra året. Under tiden har separatistkonflikten redan krävt över 120 000 offer. Mänskliga rättigheter kränks regelbundet. Vi uppmanar alla parter i konflikten att inleda förhandlingar för att uppnå en överenskommelse om ekonomiska, sociala och politiska frågor. Vi stöder alla insatser som syftar till att uppnå en rättvis och varaktig fred.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Filippinerna står som många ledamöter just har hävdat fortfarande inför mycket stora utmaningar. Å ena sidan frågan om minoriteterna i Mindanao och å andra sidan de många utomrättsliga avrättningarna. Det är vi mycket medvetna om.

Men Filippinerna har gjort ansevärda framsteg i sina internationella åtaganden om att säkerställa och skydda de mänskliga rättigheterna. Landet har ratificerat tolv internationella fördrag om mänskliga rättigheter och har avskaffat dödsstraffet, i hög grad med stöd av Europaparlamentet, kommissionen och medlemsstaterna. Bilden är alltså inte helt entydig, men vi måste se både de positiva och de negativa sidorna.

Situationen för de mänskliga rättigheterna är däremot fortfarande mycket svår och vi passar på att ta upp dessa frågor under våra regelbundna möten mellan tjänstemän på hög nivå. Mänskliga rättigheter förtjänar särskild uppmärksamhet i våra förbindelser med Filippinerna, även under upptakten till presidentvalet 2010, och vi arbetar redan i den riktningen.

Jag vill därför lägga fokus på den fleråriga frågan om utomrättsliga avrättningar som jag nämnde tidigare. Antalet lönnmord på journalister och på människorätts- och landrättsaktivister har helt klart minskat avsevärt de senaste två åren. Men ibland blossar de upp igen och ett sådant plötsligt uppblossande ägde rum nyligen. Mest oroande är att majoriteten av förövarna fortfarande är på fri fot. Det har blivit en mycket känslig politisk fråga, och den har urholkat förtroendet för regeringen.

Vi håller på att lansera ett uppdrag för rättsligt bistånd mellan EU och Filippinerna under stabilitetsinstrumentet. Syftet är att skapa kapacitet för de filippinska rättsliga myndigheterna, däribland polis och militär personal, för att ge dem möjlighet att utreda fall av utomrättsliga avrättningar och väcka åtal mot dem som gjort sig skyldiga till mord.

Vi arbetar även med projekt på lokal nivå för att främja respekt för de mänskliga rättigheterna. Dessa projekt finansieras av det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter. Projekten omfattar övervakning av genomförandet av internationella åtaganden på området för mänskliga rättigheter, åtgärder för att främja ratificeringen av Romstadgan för den internationella brottmålsdomstolen samt utbildning av väljarna.

Vi granskar för närvarande samarbetet med alla våra partnerländer inom ramen för halvtidsöversynen, och det finns goda skäl för oss att intensifiera våra insatser på området för god samhällsstyrning, rättvisa och rättsstatsprincipen i Filippinerna.

När det gäller fredsprocessen i Mindanao verkar regeringen vara redo att återuppta samtalen, och vi stöder ett snabbt återupptagande av förhandlingarna mellan parterna och förstår varje försiktig medling som kan förekomma där. Under tiden har civilbefolkningen än en gång hamnat i skottgluggen för den långvariga konflikten, och generaldirektoratet för humanitärt bistånd (Echo) har tillhandahållit avsevärt bistånd.

Slutligen omfattar de nuvarande prioriteringarna för våra förbindelser med Filippinerna även förhandlingarna om partnerskaps- och samarbetsavtalet, som inleddes förra månaden i Manila. Även i det sammanhanget strävar vi efter en gemensam grund för de mänskliga rättigheterna.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum efter debatterna.

13.3. Utvisning av icke-statliga organisationer ur Darfur

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om sex resolutionsförslag om utvisning av icke-statliga organisationer ur Darfur.⁽⁴⁾

Charles Tannock, författare. – (EN) Fru talman! Det var inte svårt att förutse att Sudans president Omar Al-Bashir skulle besvara åtalet från den internationella brottmålsdomstolen med en politisk gest. Men genom att förvisa icke-statliga organisationer och biståndsorgan från sitt land har han förstärkt den allmänna bilden av en brutal despot, utan att bry sig om den svåra situation som det tålmodiga folk han formellt härskar över befinner sig i.

Några få personer hävdar fortfarande att det som hände i Darfur inte var ett folkmord. Ytterligare några få stöder Omar Al-Bashir öppet, även om Kina – tyvärr – har varit ensamt i sitt försvar av honom på grund av landets omfattande engagemang i Sudans utvinningsindustri.

Precis som de flesta ledamöter välkomnar jag den internationella brottmålsdomstolens åtal mot president Omar Al-Bashir och frågan om en internationell arresteringsorder. Det är inte säkert att det lyckas, men det är viktigt att visa världens avsky mot de ohyggligheter han utan samvetsqual har gjort sig skyldig till i Darfur.

Jag tror även att åtalet stärker den internationella brottmålsdomstolens anseende. Domstolen har hittills undvikits av vissa, även av stormakter som USA, av rädsla för politiska åtal. Det är verkligen fascinerande att Förenta staterna, som inte har skrivit under Romstadgan, ändå har utnyttjat sin position i FN:s säkerhetsråd för att underlätta den internationella brottmålsdomstolens åtal mot Omar Al-Bashir.

En möjlig väg ut ur det dödläge som nu råder är att säkerhetsrådet avvisar åtalet, som det har rätt att göra enligt Romstadgan. Villkoret skulle vara att Omar Al-Bashir landsförvisas och att mordet och förtrycket upphör. Det skulle även fungera som ett delvist erkännande av att Sudan aldrig har skrivit under Romstadgan.

Vissa kan uppfatta detta som en orättvis reaktion på mordet i Darfur, och det innebär i själva verket att presidenten beviljas något slags partiell immunitet. Men huvudpersonen skulle försvinna, det tålmodiga folket i Darfur skulle slippa ytterligare blodsutgjutelse och Sudan kunde därmed gå vidare som land. Om Omar Al-Bashir vägrar skulle han givetvis åtalas med den internationella rättens fulla kraft. Afrikanska unionen, Arabförbundet och Kina bör klargöra detta för president Omar Al-Bashir innan det är för sent för honom och hans brutala regim.

Catherine Stihler, författare. – (EN) Fru talman! Situationen i Darfur är desperat. Kan ni föreställa er människornas lidande bakom FN:s statistik? Enligt FN behöver uppemot 4,7 miljoner människor hjälp, däribland 2,7 miljoner tvångsflyttade inom landet.

Vi kan inte tillåta att situationen förvärras ytterligare och jag kräver att den sudanesiska regeringen tar tillbaka sitt beslut om att förvisa 13 ledande icke-statliga organisationer från Darfur. Biståndsorganen i Darfur leder världens största humanitära operation. Om jag är korrekt informerad har vi så sent som i dag fått veta att tre personer som arbetar för Läkare utan gränser saknas. Frånvaron av icke-statliga organisationer kan leda till ännu fler dödsfall när läkarvården upphör och smittsamma sjukdomar som diarré och luftvägsinfektioner bryter ut. Barnen är särskilt utsatta.

FN har hävdat att över en miljon människors liv äventyras när de humanitära organisationerna förvisas från landet. Jag betonar att det råder ett allt överskuggande humanitärt behov av att tillåta organisationerna att fortsätta rädda liv. Det är – precis som president Barack Obama sagt – inte godtagbart att sätta så många människoliv på spel. Vi måste få tillbaka de humanitära organisationerna på fältet. Jag uppmanar mina kolleger att stödja den här resolutionen.

Erik Meijer, författare. – (NL) Fru talman! Sudan har nu i många år styrts av regimer som bygger på en kombination av militär makt, arabisk nationalstolthet och en konservativ tolkning av islam. Det främsta målet för dessa regimer var och är att hålla samman territoriet i denna väldiga stat som befolkas av en rad helt olika folkslag. Dessa olika folkslag tvingas på alla tänkbara sätt att underkasta sig huvudstaden Khartoums överhöghet.

⁽⁴⁾ Se protokollet.

Därför har det i många år varit konflikter med separatiströrelsen i södra delen av landet, den region som huvudsakligen är icke-arabisk och icke-muslimsk. Det är fortfarande mycket långt ifrån säkert om den södra delen kommer att få friheten att faktiskt utnyttja den rätt till utträde som överenskommits för 2011.

I den västra regionen Darfur försöker regeringen på alla sätt förhindra ett sådant utträde. I den regionen har det alltid rått en intressekonflikt mellan nomadiska herdar och bofasta jordbrukare. Regeringen har nu fattat intresse för denna konflikt. Att avfolka regionen genom att fördriva de bofasta jordbrukarna till grannlandet Tchad är en viktig metod för att behålla kontrollen i området. För att utföra detta smutsiga arbete klarar regeringen sig fint utan utländska observatörer, biståndsarbetare och medlare.

Europaparlamentets utskott för utrikesfrågor krävde ett militärt ingripande från EU för några år sedan. Uttalanden som detta är populära inom vissa grupper av den inhemska allmänna opinionen och ger intryck av att ett rikt och mäktigt EU kan tvinga på övriga världen sina lösningar. I praktiken är detta inte en lösning som går att genomföra. Dessutom är det oklart vad syftet med ett sådant ingripande skulle vara.

Skulle syftet vara att ge tillfälligt humanitärt bistånd eller inrätta en självständig stat i Darfur? Oavsett vilket skulle man i Afrika se det som en ny uppvisning i kolonial makt från Europas sida, främst av europeiskt egenintresse. En mindre uppseendeväckande men förmodligen mer effektiv strategi är att utfärda en internationell arresteringsorder mot president al-Bashir och avslöja krigsförbrytelser. Utifrån måste man alltid erbjuda sig att bidra med humanitärt bistånd och få till stånd fredliga lösningar. De drabbade befolkningsgrupperna, som i stor utsträckning har flytt, förtjänar vårt stöd i sin kamp för att överleva.

Marios Matsakis, författare. – (EN) Fru talman! Parlamentet är mycket bekymrat över den sudanesiska regeringens beslut att förvisa humanitära organisationer från Darfur, ett utspel som kan få katastrofala följder för hundratusentals oskyldiga civila. Vi är medvetna om att kommissionsledamot Louis Michel, EU:s ordförandeskap, FN:s katastrofhjälpsamordnare, president Barack Obama och många fler har engagerat sig för att försöka påverka presidenten att upphäva beslutet.

Eftersom detta är en mycket känslig fråga som kräver en ytterst taktfull behandling anser vi att försöken måste ges en chans att lyckas innan parlamentet antar någon resolution. Därför kommer vi att rösta mot resolutionen. Men vi gör det inte för att vi motsätter oss innehållet i resolutionen, utan för att vi anser att vi måste invänta effekterna av de insatser som jag nämnde tidigare. Det är enligt vår uppfattning det mest förnuftiga och kloka vi kan göra just nu och under de nuvarande omständigheterna.

Ewa Tomaszewska, författare. – (PL) Fru talman! Till följd av brutala etniska rensningar i Darfur har omkring 300 000 människor dött och 2,5 miljoner blivit flyktingar. 4,7 miljoner människor är i behov av humanitärt bistånd. Över 10 000 människor har flytt till Tchad, där fredsuppdraget omfattar en kontingent från den polska armén. Befolkningen har drabbats av en av de allvarligaste humanitära kriserna i världen. Representanter från organisationer för mänskliga rättigheter och humanitärt bistånd, t.ex. *Polska Akcja Humanitarna* eller Läkare utan gränser, har utvisats från Darfur. Internationella brottmålsdomstolen i Haag har anklagat den sudanesiske presidenten Omar al-Bashir, som är ansvarig för denna situation, för krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten och har utfärdat en arresteringsorder mot honom. Domstolen anklagar honom för att tillåta folkmord, mord och tvångsflyttningar och för att tolerera tortyr och våldtäkt. Jag stöder till fullo Internationella brottmålsdomstolens beslut. Vi kräver att humanitära organisationer ska få återvända till Darfur så att de kan bistå befolkningen.

Raül Romeva i Rueda, författare. – (ES) Fru talman! Jag anser att denna resolution har kommit vid ett avgörande tillfälle av två skäl. Det första – vilket redan har nämnts, och jag instämmer i gratulationerna och firandet – är att åtalet mot president al-Bashir visar hur viktigt det är att få slut på denna situation, särskilt i Darfur, även om det gäller hela Sudan. Det visar också att det internationella samfundet kan och måste agera när sådana situationer går till sådana ytterligheter som i Sudan.

Det idealiska vore naturligtvis att president al-Bashir tvingades avgå och överlämnades direkt till Internationella brottmålsdomstolen. Det är osannolikt att detta inträffar, men det internationella samfundets reaktion måste vara tydlig i linje med detta och det får inte finnas några betänkligheter om ett sådant tillvägagångssätt.

För det andra kräver den humanitära situationen också att vi intar en klar ståndpunkt beträffande vad vi just har fått veta i dag, nämligen att tre personer som arbetar för Läkare utan gränser har kidnappats, att vi just nu inte vet var de är eller i vilket skick de befinner sig, och att 13 icke-statliga organisationer, som nyligen har gett grundläggande bistånd och bland annat inriktat sig på livsviktiga behov, har utvisats.

Utvisningen avslöjar att regeringens reaktion är raka motsatsen till det slags reaktion som är nödvändig, önskvärd och godtagbar för EU och framför allt för det internationella samfundet.

Reaktionen är inte bara oacceptabel, utan den kräver en motreaktion. Vi måste reagera på denna situation. Därför anser jag att denna resolution är mycket viktig, och det är absolut avgörande att vi antar den i dag med största möjliga majoritet. Jag uppmanar också mina kolleger i parlamentet att anta den så att vi inte blir åsidosatta i frågor av det här slaget.

Slutligen vill jag komma med en mycket specifik begäran till FN:s kontor för mänskliga rättigheter: undersökningar bör påbörjas för att ta reda på om utvisningen av de icke-statliga organisationerna kan föras upp på den långa lista över krigsförbrytelser som de sudanesiska myndigheterna naturligtvis måste ställas till svars för.

Bernd Posselt, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Vi befinner oss i en mycket komplicerad situation. Det som händer i Sudan är varken så obegripligt eller så förvånande att vi måste vänta för att se vad som händer. I decennier har det pågått ett krig mot folket i södra Sudan. Detta är en humanitär katastrof som orsakats av president al-Bashirs folkmordspolitik. Miljontals människor har tvångsförflyttats och kämpar för att överleva, och de har befunnit sig i denna situation inte i veckor utan i månader och år. Detta är den ena sidan av myntet.

Å andra sidan står vi faktiskt inför en situation där vi inte får äventyra de humanitära organisationernas arbete. Vi måste ta deras oro och behov på allvar. Vilken väg ska vi då välja? Vi måste vägledas av de faktiska förhållandena. Faktum är att president al-Bashir helt medvetet utövar dessa påtryckningar på de humanitära organisationerna. Alla som har sett hans provokativa uppträdande, hans hänfulla agerande i detta ingripande mot de humanitära organisationerna och i hans utspel förstår att han helt avsiktligt är provocerande.

Vi får inte låta oss provoceras. Vi får emellertid inte heller helt enkelt hålla tyst som många kolleger bland ledamöterna skulle vilja. Det skulle inte heller göra intryck på diktatorn. Därför föreslår jag att vi stryker punkterna två, fem och sex från resolutionen och antar resten enligt förslaget.

Józef Pinior, för PSE-gruppen. – (PL) Fru talman! Jag har här ett brev till Afrikanska unionen och Arabförbundet från 28 kvinnor från Darfur som lyckats fly från konfliktzonen. I brevet, som är daterat den 4 mars 2009, uttrycker kvinnorna från Darfur sitt stöd för den arresteringsorder mot den sudanesiske ledaren Omar al-Bashir som utfärdats av Internationella brottmålsdomstolen. För första gången under de sju år som domstolen har varit verksam har en arresteringsorder utfärdats mot ett sittande statsöverhuvud. I brevet beskriver kvinnorna de fasansfulla vålds- och våldtäktsscener som är en del av det dagliga livet i provinsen, där våldtäkt avsiktligt utnyttjas som ett vapen både för att orsaka kvinnorna lidande och stigmatisera dem och för att förstöra sammanhållningen och demoralisera hela samhället.

Omar al-Bashir reagerade på den internationella arresteringsordern genom att utvisa 13 utländska välgörenhetsorganisationer från Sudan. Det innebär att över en miljon människor som bor i flyktingläger i Sudan under de kommande veckorna inte kommer att ha tillgång till grundläggande bistånd, t.ex. rent vatten, mat eller sjukvård. Bristen på rent vatten, som kommer att börja märkas under de närmaste dagarna, kommer att främja spridningen av smittsamma sjukdomar, framför allt i västra Darfur. Ögonvittnen har rapporterat om fall av diarré i Zam-Zam-lägret och fall av hjärnhinneinflammation i Kalma-lägret. De första och främsta offren för den sudanesiska regeringens beslut kommer att vara barnen. Omar al-Bashirs beslut att utvisa välgörenhetsorganisationer från Darfur kommer att leda till ytterligare brott.

I Europaparlamentets resolution uppmanas FN och Internationella brottmålsdomstolen att undersöka om den sudanesiske presidentens senaste beslut utgör en krigsförbrytelse enligt internationell lagstiftning. Omar al-Bashirs regering garanterar inte de sudanesiska invånarnas rätt till skydd och måste ställas till svars av det internationella samfundet för att man bryter mot denna rätt.

Leopold Józef Rutowicz, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! En av de största mänskliga tragedierna i modern tid utspelas i Darfur. Upphovsmannen är Sudans president Omar Hassan al-Bashir. Nästan fem miljoner människor är i behov av humanitär katastrofhjälp. Under tiden har den sudanesiska regeringen beslutat att utvisa 13 av de ledande icke-statliga organisationerna från Darfur. Den sjukdomsspridning som kommer att bli följden av att den medicinska hjälpen och livsmedelshjälpen har stoppats kommer att leda till folkmord i stor skala – på 2000-talet. Resolutionen, som jag stöder, går inte tillräckligt långt, eftersom vi i detta fall borde tvinga Afrikanska unionen och FN att tillåta ett militärt ingripande för att stoppa folkmordet.

Urszula Krupa, för IND/DEM-gruppen. – (PL) Fru talman! Konflikten i Sudan som har sin grund i rasmässiga, religiösa och ekonomiska faktorer har pågått i över 50 år. Den har redan krävt över 3 miljoner offer och tvingat över 4,7 miljoner människor i regionen att lämna sina hem. Trots försök att nå en överenskommelse och trots FN:s fredsoppgifter har konflikten mellan arabiska och icke-arabiska invånare i Darfur trappats upp på sista tiden.

Det senaste skedet i den allvarligaste humanitära krisen i världen, som ännu en gång har kommit till Europaparlamentets kännedom, har innefattat beslutet av den sudanesiska regeringen, ledd av president al-Bashir, att utvisa 13 humanitära organisationer som ger välbehövligt bistånd i form av livsmedel, mediciner och sjukvård. De foton och filmer som har kommit från Darfur och har berört tv-tittare runt om i världen kan inte till fullo avspejla den kris som människor i denna region befinner sig i och försöker fly från, både till grannlandet Tchad och till andra länder och kontinenter, däribland Egypten, Israel, Förenta staterna, Kanada och Europa.

Det är emellertid inte bara Sudans president – som har anklagats för krigsförbrytelser – som bär ansvaret för att kränkningar av mänskliga rättigheter, däribland massvåldtäkter, kidnappningar, tvångsförflyttningar, svält, epidemier och tortyr, får förekomma. De stora världsmakterna och deras ledare, som försöker lägga skulden för vapenleveranser och exploatering på varandra, är också skyldiga. Ingripandet av den allmänna åklagaren vid Internationella brottsmålsdomstolen, som ville väcka åtal mot den sudanesiske presidenten och utfärda en arresteringsorder mot honom, ska till och med firas som en markering av Internationella brottsmålsdomstolens 10-årsjubileum. Enligt vissa människor skulle detta ingripande kunna innebära en katastrof för Darfur och sätta stopp för FN:s uppdrag där.

Det är inte första gången vi har protesterat och uttryckt vår upprördhet över de kränkningar av mänskliga rättigheter som äger rum i denna region. Den föregående omfattande resolutionen från Europaparlamentet, där internationella organ uppmanades att tillgripa sanktioner och stoppa den ekonomiska verksamhet som underblåsar konflikten, gav emellertid inget resultat. Jag är övertygad om att de ansvariga genom att underblåsa konflikten har för avsikt att ena folket i Darfur före folkomröstningen om utträdet ur Sudan, som ska äga rum 2011.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Uppriktigt sagt visste vi att förvisningen av de icke-statliga organisationerna skulle komma, och därför vill jag än en gång understryka att jag förespråkar en fast och tydlig linje som samtidigt är pragmatisk. Det är mycket lätt att spela hjälten på kaffet när man sitter på andra sidan jordklotet.

Vi som i juli 2007 reste till Darfur för att besöka al-Geneina, al-Fashir, Nyala och Kapkabia samt de många interna flyktinglägren utanför dessa städer är fullt medvetna om människornas lidande i Darfur och om vilken enorm insats de icke-statliga organisationerna gör där. Det är därför helt avgörande att vi skyddar de återstående icke-statliga organisationerna och till varje pris gör det möjligt för dem att stanna. Vi måste också stödja dem som vill fortsätta, även religiösa välgörenhetsorganisationer.

Jag stöder även frågan om att utöva mer påtryckningar på Kina, som å ena sidan inte utövar de påtryckningar som krävs på myndigheterna i Khartoum och å andra sidan förhåller sig eller förhindrar effektivare åtgärder på FN-nivå.

Jag stöder även Charles Tannocks uppfattning om att "vilken utväg som helst är en bra utväg". Det skulle vara en enorm befrielse och hjälp för människorna i Darfur och Sudan om president Omar Al-Bashir försvann och hans regim undanröjdes. Det är inte straffrihet – straffrihet är att fortsätta som i dag under många år framöver.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Fru talman! Enligt en mängd olika uppgifter har kriget i Darfur redan krävt över 200 000 offer. Det har ofta kallats för den största humanitära krisen i historien och har jämförts med det folkmord som ägde rum i Rwanda 1994. Enligt FN behöver nästan 5 miljoner sudaneser akut hjälp just nu.

Internationella brottsmålsdomstolen har utfärdat en arresteringsorder mot den nuvarande presidenten Omar Hassan al-Bashir för påstådda krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten. Den sudanesiska regeringen har reagerat med att utvisa 13 av de största icke-statliga organisationer som är engagerade i den största humanitära biståndsinsatsen i historien. Detta beslut kan få katastrofala följder för folket i Darfur, som kommer att lämnas utan tillgång till välbehövlig medicinsk hjälp. Den okontrollerade spridningen av smittsamma sjukdomar kan leda till massepandemier som kommer att bidra till att dödligheten ökar, framför

allt bland barnen, som kommer att lämnas utan tillgång till medicinsk behandling eller livsmedelshjälp och därmed förlora allt hopp om att överleva under dessa exceptionellt svåra förhållanden.

Med hänsyn till den rådande situationen bör vi entydigt fördöma det beslut som fattats av den sudanesiske regeringen om att utvisa icke-statliga organisationer från landet, och kräva att detta beslut dras tillbaka. Samtidigt bör vi uppmana kommissionen och rådet att påbörja förhandlingar med Afrikanska unionen, Arabförbundet och Kina för att övertyga den sudanesiske regeringen om de katastrofala följder som dess agerande kan leda till. Dessutom bör vi starkt stödja såväl Internationella brottsmålsdomstolens ingripande och dess obestridda bidrag till att främja rättvisa och humanitär rätt på internationell nivå som dess insatser för att sätta stopp för laglösheten.

Vi bör därför upplysa de sudaneser som samarbetar med president al-Bashir om att en fällande dom för krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten nu är oundviklig. Vi bör också tvinga den sudanesiske regeringen att själv upphöra att diskriminera de människorättsaktivister som stödde domstolens beslut att arrestera president al-Bashir. Denna åtgärd bör vidtas så snart som möjligt för att förhindra ännu en humanitär kris, som ofrånkomligen hotar Darfur.

Jürgen Schröder (PPE-DE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag har själv varit i Darfur och jag har också varit i grannlandet Tchad tillsammans med José Ribeiro e Castro och kan därför till fullo stödja det han har sagt.

Det är en katastrof, och denna katastrof förvärras av att bara omkring 60 procent av det humanitära biståndet når fram på grund av utvisningen av de icke-statliga organisationerna. Denna katastrof kan förvärras. Tre miljoner människor är beroende av vår hjälp. Därför anser jag att punkt 4 i resolutionen, där vi uppmanar den enda stora världsmakt som kan påverka denna region, Kina, att förmå den sudanesiske regeringen att ta tillbaka utvisningen av icke-statliga organisationer, är särskilt viktig.

Filip Kaczmarek (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Vi bevittnar allvarliga händelser på den internationella politikens område. Den sudanesiske presidenten, mot vilken en arresteringsorder har utfärdats, försöker hämnas på det internationella samfundet genom att utvisa politiskt neutrala organisationer som försöker ge humanitärt bistånd till de nödlidande i Darfur. Den internationella opinionen kan naturligtvis inte ignorera att Sudans president har förbjudit den verksamhet som bedrivs av icke-statliga organisationer, till exempel *Polska Akcja Humanitarna*, som under de senaste fem åren har engagerat sig i vattenprojekt i Darfurregionen för att hjälpa det sudanesiske folket. Som vi nämnde i går här i kammaren kan kanske det femte världsvattenforumet vara ett utmärkt tillfälle att reagera på den sudanesiske presidentens agerande. Jag hoppas att frågan om utvisningen av icke-statliga organisationer verksamma i Darfur kommer att tas upp i ett politiskt sammanhang i Istanbul. Ironiskt nog är syftet med forumet att ta itu med det problem med bristande tillgång till vatten som miljarder människor över hela världen upplever. I Darfur utvisar president al-Bashir samtidigt organisationer som försöker lösa denna viktiga fråga. Vi måste reagera på ett sådant utspel.

Vittorio Prodi (ALDE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Mycket snabbt utsätts vi för utpressning av en diktator som har tagit miljontals människor i Darfur som gisslan och försöker utnyttja denna gisslan för att undkomma internationella sanktioner. Vi får därför inte ge efter för hans utpressning.

Det är tydligt att vi behöver en internationell koalition för att utöva påtryckningar på president al-Bashir så att han överger denna ståndpunkt. Vi får emellertid inte blunda för att det som verkligen ligger bakom, den verkliga orsaken till dessa händelser är fixeringen vid naturtillgångar. Det är ingen slump att de största brotten mot mänskliga rättigheter sker i länder där det finns stora naturtillgångar och särskilt i Kina, som driver på denna efterfrågan på naturtillgångar. Därför måste vi överväga hur vi ska ta itu med roten till detta problem. Vad vi måste göra är alltså att garantera en rättvis tillgång till naturtillgångar för alla i världen.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle helt kort vilja säga att vi djupt beklagar alla ohälsor i Darfur. Vi kräver alla att allt ska göras för att se till att de sammanslutningar och icke-statliga organisationer som spelar en viktig roll under dessa förhållanden kan fortsätta sitt arbete och inte utvisas. Jag skulle emellertid vilja ställa en fråga till kommissionsledamoten.

Jag skulle vilja veta vad ni förväntar er, vad EU förväntar sig, av Afrikanska unionen. Vi har hört en parlamentsledamot kräva ett väpnat ingripande. I vår resolution uppmanar vi kommissionen och rådet att intensifiera sina ansträngningar att påverka regeringen genom Afrikanska unionen. När det gäller andra

länder överlämnar vi lösningen av konflikter till Afrikanska unionen. Vi känner till Afrikanska unionens ståndpunkt i fallet al-Bashir. Det tycks finnas en dubbelmoral här.

Vilken strategi kommer kommissionen att tillämpa i förhållande till Afrikanska unionen, eftersom vi talar om den afrikanska kontinenten? Är det så också i detta fall att vi vill överlämna arbetet och lösningen av denna konflikt till Afrikanska unionen?

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Europeiska kommissionen är – precis som ni – djupt bekymrad över det sudanesiska beslutet att förvisa 13 internationella och avstänga tre nationella, humanitära icke-statliga organisationer och två nationella människorättsorganisationer efter den internationella brottmålsdomstolens åtal mot president Omar Al-Bashir. Sex av dessa internationella icke-statliga organisationer finansieras med humanitärt bistånd från EU på totalt 10 miljoner euro.

Organisationerna förser miljontals sudaneser i Darfur och i andra områden i Sudan med livsviktig hjälp. Att deras verksamhet upphör är därför inte bara ytterst beklagligt utan kommer även – som många av er redan har påpekat – att allvarligt påverka den humanitära situationen. I ett uttalande har kommissionsledamot Louis Michel redan uttryckt vår djupaste oro och har uppmanat regeringen i Sudan att överväga innebörden av sitt beslut och att snabbt återställa dessa icke-statliga organisationer till full driftstatus.

Konsekvenserna av det sudanesiska beslutet analyseras alltjämt, men det är uppenbart att hundratusentals människor riskerar att mista livet i Darfur. Lämpliga åtgärder måste vidtas snabbt, eftersom den annalkande regnperioden och den årliga hungersnöden snart kommer att förvärra den humanitära sårbarheten för de 4,7 miljoner människor som är direkt berörda av konflikten.

Vi vet att regeringen inte kommer att upphäva sitt beslut trots ytterligare internationella påtryckningar som ifrågasätter beslutet att förvisa de aktuella icke-statliga organisationerna. Om vi inte kan övertala regeringen att upphäva utvisningsbesluten måste vi ta upp kampen med de sudanesiska myndigheterna för att få till stånd lämpliga utlämningsmekanismer. I detta hänseende måste bestämt hålla den sudanesiska regeringen fullt ansvarig för sin försäkran om att ansvara för leveranser av humanitär hjälp.

Det är också vår skyldighet att vidta nödvändiga katastrofåtgärder med hänsyn till vårt bistånd. Sudan är kommissionens största humanitära operation: 110 miljoner euro 2009. Kommissionen tillsammans med andra bidragsgivare, såsom FN och icke-statliga organisationer och andra humanitära partner, undersöker för närvarande hur vi bäst omkonstruerar det humanitära gensvaret för att undvika dramatiska konsekvenser. Det är ingen lätt uppgift, för de förvisade icke-statliga organisationerna tillhörde de organisationer som var i stånd att arbeta i sådana svåra och avlägsna områden.

Dessa katastrofåtgärder kommer säkert att kräva samarbete och överenskommelser med de sudanesiska myndigheterna. I detta hänseende är det nödvändigt att vi strikt skiljer den humanitära verksamheten från den politiska dagordningen.

På den politiska fronten måste vi upprätthålla största möjliga diplomatiska påtryckningar både på de sudanesiska myndigheterna och på rebellrörelserna för att kunna uppnå fred i Darfur. Vi måste även se till att det övergripande fredsavtalet mellan nord och syd genomförs i sin helhet. Riskerna är stora och det är vårt ansvar att se till att Sudan inte uppslukas av ett mardrömsscenario med landsomfattande instabilitet.

EU som helhet kommer att respektera den internationella brottmålsdomstolens anvisningar om att enbart upprätthålla nödvändiga kontakter med den sudanesiske presidenten Omar Al-Bashir. Men – och här är det som jag påpekat tidigare viktigt att vi upprätthåller dialogen med Khartoum – vi måste se till att regeringens reaktion på den internationella brottmålsdomstolens åtal blir så återhållsamt som möjligt. Om vi avbryter alla förbindelser kan de kompromisslösa personerna i regeringen kanske komma att hämnas på civilbefolkningen, på de humanitära biståndsarbetarna och på Unmis-personalen. Beslutet nyligen om att förvisa flera icke-statliga organisationer är enligt vår uppfattning bara det första steget. Det kan komma att följas av många fler situationer som den nuvarande, och det är något vi måste övervaka noga. Vi måste undvika det värsta tänkbara scenariot där genomförandet av det övergripande fredsavtalet stoppas och regeringen i stället försöker finna en militär lösning på Darfurkrisen.

I fråga om Afrikanska unionen kan jag bara berätta att vi upprätthåller kontakten med dem, men mer kan jag inte säga i det här läget.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

14. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

14.1. Guinea-Bissau (omröstning)

14.2. Filippinerna (omröstning)

– Före omröstningen om punkt 4:

Raül Romeva i Rueda, författare. – (EN) Fru talman! Jag har två muntliga ändringsförslag. Det första gäller skäl B och det andra finns i punkt 4.

Ändringsförslaget för punkt 4 består av två delar. Det första handlar om att byta ut "Utrecht" mot "Oslo" – det är en teknisk detalj men den är viktig – och det andra handlar om att lägga till orden "för GMC" efter "bilateral avtal". Det är små detaljer som gör att vi alla bättre kan förstå och samtycka till innehållet.

(Parlamentet godkände det muntliga ändringsförslaget.)

– Före omröstningen om skäl B:

Raül Romeva i Rueda, författare. – (EN) Fru talman! Det andra muntliga ändringsförslaget är också mycket enkelt. Det handlar helt enkelt om att ta bort ordet "kommunistiska" före "upprorsmän" och att ersätta "1 20 000 liv" med "40 000 liv".

(Parlamentet godkände det muntliga ändringsförslaget.)

14.3. Utvisning av icke-statliga organisationer ur Darfur (omröstning)

– Före omröstningen om punkt 1:

Martine Roure, för PSE-gruppen. – (FR) Fru talman! Jag föreslår ett muntligt ändringsförslag som ska införas efter punkt 1: "Europaparlamentet kräver att alla biståndsarbetare knutna till den belgiska avdelningen av Läkare utan gränser som kidnappades i går ur organisationens lokaler i Saraf-Umra, 200 km väster om El-Fasher, huvudstaden i norra Darfur, omedelbart och villkorslöst ska släppas fria."

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (FR) Fru talman! Ordet "i går" bör strykas eftersom resolutionen måste gälla mer än en dag.

Martine Roure (PSE). – (FR) Fru talman! Ursäkta mig, men jag förstår inte varför det ska finnas en tidsbegränsning. Det finns ingen tidsbegränsning.

Jag upprepar: "Europaparlamentet kräver att alla biståndsarbetare omedelbart och villkorslöst ska släppas fria." Är det ordet "omedelbart" som stör er?

Talmannen. – Det är ordet "i går", fru Roure. Ni sa "i går".

Martine Roure (PSE). – (FR) Fru talman! Jag instämmer. Ursäkta mig. Stryk ordet "i går". Ni har helt rätt.

(Parlamentet godkände det muntliga ändringsförslaget)

– Före omröstningen om punkt 2:

Charles Tannock, författare. – (EN) Fru talman! Min grupp förslår att vi tar bort punkterna 2 och 6. Det handlar inte om att vi inte stöder innehållet, utan om att vi anser att det inte är nödvändigt i denna resolution och att det i denna känsliga situation kan hjälpa Omar Al-Bashir att upphäva sitt beslut och tillåta de icke-statliga organisationerna att återvända. Vi kräver därför att punkterna 2 och 6 stryks. Jag vet att den socialdemokratiska gruppen kommer att begära en liknande strykning och att de även kommer att begära att vi stryker punkt 5, och det stöder vi av samma skäl.

(Parlamentet godkände det muntliga ändringsförslaget.)

- Före omröstningen om punkt 5:

Martine Roure, för PSE-gruppen. – (FR) Jag bekräftar vad Charles Tannock just sagt och av samma skäl begär vi att punkt 5 stryks.

(Parlamentet godkände det muntliga ändringsförslaget.)

*

* *

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jag har ett önskemål. Eftersom vi har val den 7 juni och just nu har en mycket stor tillströmning av besökare, undrar jag om vi skulle kunna undersöka om vi under sammanträdesperioderna i april och maj här i Strasbourg skulle kunna ha alla rum, inklusive plenisalen, öppna för besökare fram till midnatt, så att vi kan ta hand om alla besökare ordentligt.

Talmanen. – Jag förklarar Europaparlamentets session avbruten.

15. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

16. Beslut om vissa dokument: se protokollet

17. Översändande av texter som antagits under sammanträdesperioden: se protokollet

18. Skriftliga förklaringar införda i registret (artikel 116 i arbetsordningen): se protokollet

19. Datum för nästa sammanträdesperiod: se protokollet

20. Avbrytande av sessionen

(Sammanträdet avslutades kl. 16.20.)

BILAGA (Skriftliga svar)

FRÅGOR TILL RÅDET (Europeiska unionens tjänstgörande rådsordförandeskap är ensamt ansvarigt för dessa svar.)

Fråga nr 6 från Seán Ó Neachtain (H-0052/09)

Angående: Ekonomisk kris

Vilka initiativ kommer det tjeckiska ordförandeskapet att ta för att Europeiska unionen ska stå enad inför den ekonomiska krisen?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Tjeckien tog över ordförandeskapet i EU i en tid då den europeiska och den globala ekonomin befann sig i en mycket svår situation. Till följd av den globala finanskrisen och den sjunkande ekonomiska tillväxten står vi nu inför helt nya ekonomiska utmaningar som kräver ett snabbt, adekvat och samordnat agerande. I och med den rådande situationen kommer EU:s ekonomiska och politiska integration att sättas på prov. Vi är fast beslutna att se till att EU går starkare och mer enat ut krisen.

Ordförandeskapet anser att samordning och ett gediget genomförande av redan överenskomna åtgärder alltför utgör de viktigaste faktorerna i det fortsatta arbetet. En snabb ekonomisk och finansiell utveckling innebär nya utmaningar, och ett samordnat agerande möjliggör då omedelbart informationsutbyte och gemensamma åtgärder. Det tjeckiska ordförandeskapet fokuserar på att tillämpa och noggrant övervaka de politiska beslut som tagits av tidigare ordförandeskap – allt för att åstadkomma konkreta resultat.

Under det tjeckiska ordförandeskapets ledning har rådet tagit flera samordningsinitiativ för att hantera nya utmaningar.

*
* *

Fråga nr 7 från Eoin Ryan (H-0054/09)

Angående: Volontärverksamhet inom idrotten

Det tjeckiska ordförandeskapet betonade i sitt arbetsprogram vikten av idrott. Vilka konkreta åtgärder vidtar eller kommer rådet att vidta för att stödja och uppmuntra volontärverksamhet inom idrotten, och för att se till att man stöder idrottsverksamheter som drivs och upprätthålls med hjälp av insatser från volontärer?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Rådet inser till fullo vikten av volontärverksamhet inom idrotten, men vill uppmärksamma ledamoten på att EG-fördragets bestämmelser inte ger EU någon särskild behörighet på idrottsområdet. Rådet har därför inte befogenhet att vidta konkreta åtgärder avseende de frågor som ledamoten tar upp.

Presidentskapet å sin sida ämnar fortsätta det regelbundna informella samarbetet mellan medlemsstaterna på detta område. Ett informellt möte mellan idrottschefer kommer att äga rum i Tjeckien i april 2009. Volontärverksamhet inom idrotten, särskilt vad gäller dagliga idrottsaktiviteter, kommer att tas upp som en av mötets viktigaste frågor.

Synen på och innebörden av volontärverksamhet inom idrotten varierar stort mellan olika medlemsstater. I många av länderna fungerar volontärer som informatörer och arrangörer av viktiga idrottsevenemang, som exempelvis EM i fotboll, VM eller OS. I andra länder arbetar volontärer regelbundet som tränare i ideella idrottsföreningar, som ledare för fysiska aktiviteter för barn, unga, vuxna eller äldre, osv. Syftet med det informella mötet är att täcka all volontärverksamhet och att kartlägga verksamheten i respektive medlemsstat.

För att uppnå det målet kommer vi att dela ut ett kortare frågeformulär och sedan presentera resultaten i april. Frågeformuläret har utarbetats i samarbete med ENGSO (European Non-Governmental Sports Organization) och Europeiska kommissionen. Vi planerar att vid samma tillfälle presentera exempel på bästa metoder på nationell nivå, däribland Storbritanniens utbildning av volontärer inför OS i London år 2012.

Vårt mål är att stödja volontärerna i deras arbete, att främja samhällets erkännande av arbetet och att föreslå förbättringar på lagstiftningsområdet. Allt detta ligger i linje med målet att utnämna år 2011 till europeiska året för volontärarbete, ett arbete vi stöder till fullo.

*
* *

Fråga nr 8 från Jim Higgins (H-0056/09)

Angående: Finansiering av den politiska gruppen Libertas

Vad anser rådet om det politiska partiet Libertas beslut att finansiera kandidater i alla medlemsstater, och anser rådet att Libertas bör beviljas EU-finansiering?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Ledamoten uppmärksammas på att finansieringen av partier och kandidater i valet till Europaparlamentet regleras på nationell nivå och därför är varje enskild medlemsstats angelägenhet. Det är därför inte lämpligt för rådet att ha synpunkter på Libertas beslut att sponsra kandidater till valet till Europaparlamentet i olika medlemsstater.

Rådet vill dock påpeka att Europaparlamentet och rådet i enlighet med artikel 191 i EG-fördraget har antagit förordning (EG) nr 2004/2003 som omfattar finansiering av politiska partier och politiska stiftelser på europeisk nivå och som ändrades i december 2007.

Genom förordningen fastställs möjligheten till EU-finansiering av politiska partier och stiftelser som i sin verksamhet följer de principer som EU bygger på – principerna om frihet, demokrati, respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt rättsstatsprincipen – och som företräds av ledamöter på en viss nivå i minst en fjärdedel av medlemsländerna.

I sammanhanget vill jag påminna om följande: enligt nämnda förordning måste ett politiskt parti på europeisk nivå för att motta finansiering från EU:s allmänna budget lämna in en ansökan till Europaparlamentet, och det är sedan parlamentet som avgör om man godkänner finansiering eller inte.

*
* *

Fråga nr 9 från Avril Doyle (H-0058/09)

Angående: Framsteg vid det tionde globala miljöministerforumet

Det tionde globala miljöministerforumet ska enligt planerna hållas i Nairobi i Kenya den 16–25 februari 2009. Kan det tjeckiska ordförandeskapet redogöra för framstegen vid detta möte, framför allt när det gäller klimatförändringsagendan?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Det 25:e mötet i styrelsen för FN:s miljöprogram/Det tionde globala miljöministerforumet ägde rum på Uneps huvudkontor i Nairobi (Kenya) den 16–20 februari 2009 och präglades av dels den globala ekonomiska och finansiella krisen, dels av den nya amerikanska administrationen.

Under mötet framhöll ledarna för miljöarbetet behovet av att börja tänka på ekonomin i miljötermer, vilket kommer till uttryck i Uneps slogan inför mötet: "Green is the new big deal." (grönt är den stora nya given).

Det viktigaste beslut som fattades var överenskommelsen om att tillsätta en mellanstatlig förhandlingskommitté med uppgift att förbereda ett globalt rättsligt bindande instrument i syfte att kontrollera användningen av kvicksilver. Kommitténs arbete inleds år 2010 och beräknas vara klart senast 2013. Med detta instrument vill man minska kvicksilvertillgången, användningen av kvicksilver i produkter och processer samt kvicksilverutsläppen.

Ett annat prioriterat tema på mötet resulterade i beslutet att utse en mindre grupp ministrar och höga representanter med uppgift att hitta vägar att förbättra den övergripande strukturen för internationell miljöförvaltning och att återuppta diskussionen på en politisk nivå, snarare än på en teknisk eller diplomatisk sådan. Det bör i sammanhanget påpekas att EU regelbundet verkar för att stärka den internationella miljöförvaltningen.

Ett annat beslut som bör framhållas är det som fattades om att fortsätta processen med att hitta mekanismer för att förbättra samspelet mellan vetenskap och politik vad gäller biologisk mångfald och ekosystemtjänster, ett samspel som innebär en möjlighet för forskarsamhället att arbeta närmare tillsammans i syfte att kunna erbjuda bättre alternativ för framtida internationellt miljösamarbete.

Särskilt när det gäller klimatförändringar bör man komma ihåg att frågan inte fanns på dagordningen inför det här 25:e mötet. Det är dock viktigt att notera antagandet av beslut om utvecklingssamarbete och särskilt beslutet om bistånd till Afrika i olika miljöfrågor. Samtliga beslut stöddes aktivt av EU.

Stödet för ett närmare miljösamarbete märktes också bland europeiska och afrikanska ministrar under det miljömöte som anordnades av ordförandeskapet i anslutning till det 25:e mötet i styrelsen för FN:s miljöprogram. Där diskuterades också klimatförändringarna eftersom Afrika är en särskilt utsatt kontinent i sammanhanget.

*
* *

Fråga nr 10 från Bernd Posselt (H-0060/09)

Angående: EU-flaggan och Europahymnen

Vad gör rådet för att EU-flaggan och Europahymnen ska bli mer kända och populära i medlemsstaterna? Hur ser ordförandeskapet på idén att ge denna hymn – som redan 1926 utropades till Europahymn av den tjeckoslovakiske medborgaren Richard Graf Coudenhove-Kalergi – en text?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Som ledamoten säkert känner till antogs emblemet med en cirkel av gyllene stjärnor mot blå bakgrund ursprungligen av Europarådet i december 1955. Senare, den 29 maj 1986, började gemenskapens institutioner använda emblemet i enlighet med ett initiativ från stats- och regeringscheferna i Europeiska rådet i juni 1985.

Detsamma gäller inledningen till Beethovens "Hymn till glädjen", som Europarådet år 1972 antog som sin egen hymn. Senare, i enlighet med ovannämnda initiativ från juni 1985, antogs den som de europeiska institutionernas hymn.

Låt mig poängtera att ansvaret för frågan om hur flaggan och hymnen ska bli mer kända och populära i medlemsstaterna helt ligger hos de respektive medlemsstaterna och att rådet inte har vidtagit några särskilda åtgärder för att agera i frågan. Rådet använder dock emblemet och hymnen när så är lämpligt.

Avslutningsvis har frågan om att förse Europa-hymnen med en text aldrig tagits upp till diskussion i rådet.

*
* *

Fråga nr 11 från Marie Panayotopoulos-Cassiotou (H-0062/09)**Angående: Familjevänlig politik**

I sin programförklaring framhåller det tjeckiska ordförandeskapet att en människa inte bara är en del av arbetskraften och på så vis bidrar till samhällets ekonomiska välbefinnande utan även i sin egenskap av förälder lägger ner tid, energi och pengar på att sköta och uppfostra barn, framtidens humankapital.

Med vilka åtgärder tänker rådet främja en familjevänlig politik av hög kvalitet och stärka europeernas rätt att fritt och självständigt välja hur deras barn ska uppfostras och utbildas?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Ledamoten tar upp en mycket viktig fråga. Vi känner alla igen svårigheterna med att försöka hitta en balans mellan våra åtaganden i yrkesliv respektive privatliv, samt vårt ansvar för familjen.

Inledningsvis vill jag påminna om att möjligheten att förena yrkes- och familjeliv är en fråga som rådet har tagit upp vid ett antal tillfällen. Det tjeckiska ordförandeskapet utgör inget undantag. Under det informella mötet mellan ministrarna med ansvar för familjefrågor (Prag, 4–5 februari 2009) inledde vi diskussioner om Barcelonamålen avseende barnomsorg före den obligatoriska skolåldern, mål som år 2002 endast fastslogs kvantitativt. Det tjeckiska ordförandeskapet betonar de kvalitativa aspekterna på barnomsorg, liksom genomförandet av de hittills åsidosatta principerna om barnets bästa och familjens rätt att självständigt välja hur man vill förena yrkes-, privat- och familjeliv. Det tjeckiska ordförandeskapet betonar också att föräldrarna är outhärliga när det gäller barnomsorgen för de allra yngsta.

Rådet har redan antagit bestämmelser för att underlätta för människor att kombinera yrkes- och familjeliv. I rådets direktiv 92/85/EEG om barnledighet garanteras kvinnliga arbetstagare minst fjorton veckors barnledighet. Parlamentet och rådet arbetar nu tillsammans som medlagstiftare av ett nytt kommissionsförslag som ska uppdatera direktivet om barnledighet eftersom kommissionen har föreslagit en utökning av minsta antalet barnledighetsveckor från fjorton till arton veckor. Syftet är att hjälpa arbetstagaren att återhämta sig från de direkta följderna av förlossningen, men också att underlätta för henne att återgå till arbetsmarknaden efter barnledighetens slut. Det tjeckiska ordförandeskapet anser att detta lagstiftningsförslag bör prioriteras och hoppas nå fram till ett samförstånd med medlemsstaterna i rådet inom några månader.

Rådet ser också fram emot att tillsammans med Europaparlamentet arbeta för kommissionens förslag till ett nytt direktiv som ska ersätta rådets direktiv 86/613/EEG om likabehandling av kvinnor och män som är egenföretagare. I sin rapport om genomförandet av direktiv 86/613/EEG konstaterade kommissionen att de praktiska resultaten av genomförandet av direktivet inte var helt tillfredsställande i förhållande till direktivets huvudsyfte, som var en generell förbättring av medhjälpande makars ställning.

Kommissionen har därför föreslagit att de s.k. medhjälpande makarna, om de så önskar, ska kunna åtnjuta samma nivå på det sociala skyddet som egenföretagarna gör i dagsläget. Kommissionen har dessutom föreslagit att egenföretagare ska kunna få samma rätt till mammaledighet som anställda, vilket sätter fokus på rätten att självständigt få besluta hur man vill förena familjeliv och yrkesliv.

Våra barn är vår framtid, precis som ledamoten sade. Att förena yrkesliv och familjeliv är en av de riktigt tuffa utmaningarna för arbetande familjer inom EU i dag. Rådet är fast beslutet att göra sitt bästa för att hjälpa medborgarna att kunna göra självständiga val för att förena familjeliv och yrkesliv.

*
* *

Fråga nr 12 från Gay Mitchell (H-0064/09)**Angående: Gaza och Västbanken**

Vilka planer har rådet för att etablera fred på och säkra humanitärt stöd till Gaza och Västbanken?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Rådet tar den humanitära situationen både i Gaza och i Västbanken på största allvar. Gynnsamma levnadsvillkor är avgörande för stabiliteten på palestinskt territorium. Rådet beslutade därför den 26 januari 2009 att EU ska inrikta sitt stöd och bistånd på följande områden: omedelbar humanitär hjälp till befolkningen i Gaza, förhindrande av olaglig handel med vapen och ammunition, varaktigt återöppnande av gränsövergångsställena på grundval av 2005 års avtal om rörlighet och tillträde, rehabilitering och återuppbyggnad samt återupptagande av fredsprocessen.

Själva leveransen av EU:s humanitära stöd ankommer på kommissionen, som kan bistå med detaljerad information om sin och sina partners verksamhet, särskilt FN:s hjälporganisation för palestinska flyktingar (UNRWA) och andra FN-organ samt Internationella rödakorskommittén (ICRC). EU har vid ett antal tillfällen uppmanat Israel att inte hindra leveranser av humanitärt bistånd till Gaza. I sina slutsatser av den 26 januari 2009 framhåller rådet att EU är beredd att återuppta Europeiska unionens gränsövervakningsuppdrag (EU BAM Rafah) så snart som omständigheterna tillåter, samt att undersöka möjligheten till att utvidga sitt bistånd till andra gränsövergångsställen som en del av EU:s samlade engagemang. EU stödde och bidrog dessutom aktivt till den internationella konferensen om återuppbyggnaden av Gaza som hölls i Egypten den 2 mars 2009, då världssamfundet utlovade över 35 miljarder kronor, med EU som en av de största givarna. Även här betonades huvudvillkoren för en framgångsrik och hållbar återuppbyggnad av Gaza av både det tjeckiska ordförandeskapet, som talade å de 27 medlemsstaternas vägnar, och Javier Solana, EU:s höge representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp). Finansieringsmekanismen Pegase, som presenterades vid givarkonferensen av kommissionens Benita Ferrero-Waldner, är ett särskilt EU-initiativ för kanalisering av riktat stöd till Gaza under övervakning av den palestinska myndigheten.

När det gäller Västbanken så återupptog EU relationerna med den palestinska myndighetens institutioner i mitten av 2007. EU är den främsta givaren av direkt finansiellt och tekniskt stöd till den palestinska regeringen. Europeiska unionens polisuppdrag för de palestinska territorierna (Eupol Copps) är främst inriktat på rådgivning och utbildning i säkerhetsfrågor och reformering av rättsväsendet. Den palestinska myndigheten har visat sig vara en pålitlig och effektiv partner som förhindrade att situationen ytterligare förvärrades på Västbanken under kriget i Gaza.

Rådet uppmuntrar starkt till en försoning mellan palestinier bakom president Mahmud Abbas, vilket är centralt för fred, stabilitet och utveckling, samt stöder Egyptens och Arabförbundets medlingsinsatser i detta sammanhang.

Rådet är dessutom övertygat om att fred i området endast kan åstadkommas genom ett slutförande av fredsprocessen, vilket skulle leda till en oberoende, demokratisk, sammanhängande och livskraftig palestinsk stat i Västbanken och Gaza, som skulle leva sida vid sida med Israel i fred och säkerhet. I syfte att uppnå målet uppmanar rådet åter båda parter att iaktta sina skyldigheter i enlighet med färdplanen från Annapolis. Eftersom EU anser att det arabiska fredsinitiativet erbjuder en solid och lämplig grund för att lösa den israelisk-arabiska konflikten åtar man sig att arbeta tillsammans med kvartetten, den nya administrationen i USA och de arabiska partnererna för att nå målet. Rådet välkomnar den skyndsamma utnämningen av USA:s nya särskilda sändebud till Mellanöstern, George Mitchell, och är redo för ett nära samarbete med honom.

*
* *

Fråga nr 13 från Dimitrios Papadimoulis (H-0066/09)**Angående: Politiska, diplomatiska och ekonomiska åtgärder mot Israel**

FN:s generalsekreterare sade sig vara chockad över förlusten av människoliv och bombattacken mot huvudkontoret för FN:s hjälporganisation för palestinier i Gaza. Amnesty International har redan begärt en utredning av den israeliska attacken mot FN-byggnaden och av de upprepade, riktade attackerna mot civilbefolkningen. Enligt organisationen rör det sig om krigsförbrytelser. Det har även uttryckts oro över Israels bruk av bomber med vit fosfor, ett giftigt ämne som orsakar svåra brännskador och vars användning mot civilbefolkningar är förbjuden enligt protokollet till Genèvekonventionen om konventionella vapen.

Vilka initiativ tänker rådet ta för att dra Israel inför Internationella domstolen i Haag för krigsförbrytelser mot palestinierna, trots att landet nekar till detta? Vilka politiska, diplomatiska och ekonomiska åtgärder tänker rådet vidta mot Israel för att få ett slut på folkmordspolitiken mot palestinierna och kräva skadestånd för förstörelse av infrastruktur som EU finansierat i de palestinska områdena?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Ända sedan konflikten i Gaza inleddes har rådets ordförandeskap djupt beklagat de civila offren och fördömt attackerna på FN-byggnader.

Ledamoten uppmärksammas på följande slutsatser som antogs av rådet den 26–27 januari 2009: "Europeiska unionen beklagar djupt förlusten av människoliv under konflikten, särskilt de civila dödsfallen. Rådet påminner alla parter i konflikten om att fullt ut respektera mänskliga rättigheter och följa sina skyldigheter enligt internationell humanitär rätt samt kommer att nära följa undersökningarna av de påstådda kränkningarna av internationell humanitär rätt. I detta sammanhang uppmärksammar rådet noga uttalandet från FN:s generalsekreterare Ban Ki-moon till säkerhetsrådet den 21 januari."

Rådet fortsätter att med stort allvar lyfta fram människorättsfrågorna med Israel i samband med alla möten på hög nivå, nu senast då EU:s utrikesministrar åt middag tillsammans med Israels utrikesminister Tzipi Livni den 21 januari 2009. Dessutom har rådets ordförandeskap tillsammans med Europeiska kommissionen och den höge representanten för Gusp vid flera tillfällen gemensamt uppmanat Israel att underlätta tillgången till och leveranserna av humanitärt bistånd och återuppbyggnadsstöd till Gaza.

Generellt anser rådet att det är mycket viktigt att hålla alla vägar för diplomatisk och politisk kontakt öppna, och menar att positiv övertalning och dialog är de effektivaste medlen för att förmedla EU:s budskap.

*
* *

Fråga nr 14 från Silvia-Adriana Țicău (H-0067/09)

Angående: Främjande av energieffektivitet och förnybara energikällor

Stats- och regeringscheferna i Europeiska rådet fastställde vid sitt vårmöte 2008 att direktivet om energibeskattnings skulle ses över i syfte att främja att allt mer av den totala energi som förbrukas härrör från förnybara energikällor.

Att öka energieffektiviteten är en av de snabbaste, säkraste och mest prisvärda lösningarna för att minska EU:s beroende av energikällor från tredjeländer i syfte att minska energiförbrukningen, koldioxidutsläppen och kostnaderna för EU-medborgarnas energifakturor.

Det är således nödvändigt att öka energieffektiviteten. Ämnar rådet se till att agendan för Europeiska rådets vårmöte 2009 inbegriper en översyn av direktivet om energibeskattnings, av EU:s momsregelverk och av EU:s strukturfondsbestämmelser, i syfte att främja energieffektivitet och förnybara energikällor?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Vid Europeiska rådets vårmöte 2009 kommer stats- och regeringscheferna att uppmanas att godkänna ett antal konkreta riktlinjer som syftar till att förbättra unionens energitrygghet på medellång och lång sikt. Här ingår insatser för att främja energieffektiviteten inom ramen för den andra strategiska energiöversynen. På det här stadiet har dock inte rådet för avsikt att behandla specifika frågor såsom översynen av direktivet om energibeskattnings, av EU:s momsregelverk och av EU:s strukturfondsbestämmelser.

Kommissionen har uppgett att man när det gäller översynen av direktivet om energibeskattnings kommer att presentera ett meddelande och lägga fram förslag om "gröna" momssatser i början av april 2009, efter Europeiska rådets vårmöte. Rådets behöriga organ kommer att börja granskningen av meddelandet så snart detta mottagits av rådet.

När det gäller EU:s momsregelverk så enades i går rådet om lägre momssatser som ska tillämpas på arbetsintensiva tjänster. Frågan kommer att diskuteras vidare vid Europeiska rådets vårmöte den 19–20 mars.

Slutligen några ord om EU:s strukturfondsbestämmelser. Rådet har godkänt ett förslag från kommissionen om Europeiska regionala utvecklingsfonden i syfte att göra fler energieffektiva produkter stödberättigade. Ökad energieffektivitet är det mest kostnadseffektiva sättet att minska energikonsumtionen och bibehålla vår nivå av ekonomisk aktivitet.

Det är i detta sammanhang absolut nödvändigt att intensifiera ansträngningarna för att förbättra energieffektiviteten i byggnader och energiinfrastrukturen, att främja gröna produkter och att stödja bilindustrins insatser för att marknadsföra mer miljövänliga fordon.

*
* *

Fråga nr 15 från Bogusław Sonik (H-0071/09)

Angående: Harmonisering av promillehalterna för förare av motorfordon inom Europeiska unionen

Redan 1988 föreslog kommissionen ändringar för de maximala promillehalterna av alkohol i blodet för förare av motorfordon, men dessa antogs inte under de följande åren. I flera EU-länder, till exempel i Storbritannien, Italien, Irland och Luxemburg är maximigränsen för alkoholhalten i blodet 0,8 mg/l. I Slovakien och Ungern, där det är förbjudet att köra motorfordon till och med efter ett minimalt alkoholintag, är körning under påverkan av en sådan kvantitet ett allvarligt brott. I Polen regleras detta i trafiklagen av den 20 juni 1997 (Polens officiella tidning, 108/2005, post 908, med senare ändringar) där det fastställs att den tillåtna promillehalten för alkohol i blodet är 0,2 mg/l.

Har rådet mot bakgrund av tendenserna till harmonisering av trafikbestämmelser i EU avsikt att vidta åtgärder för att harmonisera promillegränserna för förare på EU-medlemsstaternas territorium?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Ett av huvudmålen med den gemensamma transportpolitiken är att på ett effektivt sätt bidra till en minskning av antalet trafikolyckor och de dödsfall de medför, och att förbättra trafikförhållandena. I sin resolution av den 26 juni 2000 betonade rådet vikten av att göra framsteg när det gäller vissa trafiksäkerhetsåtgärder, bland annat de som har samband med problematiken med trafikonykterhet. I april 2001 antog rådet slutsatserna om kommissionens rekommendation av den 17 januari 2001 om högsta tillåtna blodalkoholkoncentration (BAK) för förare av motorfordon. I dessa slutsatser uppmuntrades medlemsstaterna att noga överväga åtgärderna i kommissionens rekommendation, bl.a. fastställandet av den tillåtna promillehalten för alkohol i blodet till 0,2 mg/ml för förare som har en mycket högre olycksrisk på grund av bristande erfarenhet av bilkörning i trafik. Samtidigt noterade rådet i ovannämnda slutsatser av april 2001 att vissa medlemsstater ansåg att den högsta tillåtna blodalkoholkoncentrationen omfattas av subsidiaritetsprincipen och att den därför bör regleras på nationell nivå.

I sina slutsatser av den 8–9 juni 2006 enades rådet om behovet av att stärka trafiksäkerhetsåtgärder och initiativ på gemenskaps- eller medlemsstatsnivå för att bekämpa ratt- och drogfylleri, bland annat genom metoder för gränsöverskridande uppföljning av förseelser. I detta sammanhang ansåg rådet att åtgärder för att bekämpa ratt- och drogfylleri var särskilt relevanta.

*
* *

Fråga nr 16 från Zita Pleštinská (H-0077/09)

Angående: Harmonisering av intyg om funktionshinder inom EU

Mottot för det tjeckiska ordförandeskapet är "Ett Europa utan barriärer". För närvarande råder det dock fortfarande olika regler inom EU när det gäller erkännande av intyg för personer med allvarliga funktionshinder. Systemet för ömsesidigt erkännande fungerar inte på detta område. Många medborgare

med funktionshinder stöter på problem utomlands, till exempel att de inte får parkera på parkeringsplatser avsedda för funktionshindrade.

Överväger ordförandeskapet möjligheten att harmonisera intyg om allvarliga funktionshinder inom EU, på motsvarande sätt som gjorts för det europeiska sjukförsäkringskortet?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Ledamoten har tagit upp en mycket viktig fråga. Våra medborgares rörlighet är av central betydelse för det europeiska projektet och rådet är medvetet om de särskilda behov som personer med funktionshinder har.

När det gäller harmoniseringen av identitetskort som också kan visa att innehavaren har ett funktionshinder bör man påminna sig om att frågan om allmänna identitetskort fortfarande är varje medlemsstats ansvar och att vissa stater inte utfärdar sådana kort över huvud taget.

Medicinska uppgifter och information om innehavarens funktionshinder finns inte tillgängliga på det europeiska sjukförsäkringskortet heller eftersom kortet har införts i syfte att förenkla förfaranden utan att inkräkta på områden som omfattas av den nationella behörigheten avseende organisationen av hälsovård och socialförsäkring.

Ledamoten kanske minns att rådet redan för tio år sedan vidtog åtgärder för att underlätta för personer med funktionshinder att röra sig över EU:s gränser. I enlighet med kommissionens förslag antog då rådet en rekommendation om ett enhetligt parkeringstillstånd som gäller inom hela EU. Rådet ändrade rekommendationen förra året för att anpassa den till 2004 och 2007 års utvidgningar av EU.

Rådets målsättning har varit att se till att innehavaren av det enhetliga parkeringstillståndet för personer med funktionshinder ska kunna utnyttja parkeringsplatser avsedda för funktionshindrade i alla medlemsstater.

*
* *

Fråga nr 17, från Justas Vincas Paleckis (H-0080/09)

Angående: Lärdomar av den ekonomiska krisen

Europeiska unionens framtid är i stor utsträckning beroende av prioriteringarna i den nya budgetplanen för perioden 2013–2019 som för närvarande utarbetas.

Vilken är rådets ståndpunkt avseende följande frågor som är viktiga för Europeiska unionen och dess medlemsstater: på vilka sätt återspeglas lärdomarna av den pågående livsmedels-, energi- och finanskrisen i budgetplanen? Hur bör budgetplanen utarbetas för att man ska kunna minska och i framtiden helt eliminera riskerna för en sådan kris?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Ledamotens påpekande om nödvändigheten av att EU drar lärdomar av livsmedels-, energi- och finanskrisen är naturligtvis befogat.

Arbetet med nästa budgetplan beräknas dock inte påbörjas förrän år 2011. Det är därför för tidigt för att rådet ska kunna besluta exakt hur man bör förhålla sig till dessa lärdomar.

Man bör också minnas att kommissionen i år kommer att utarbeta en översyn av den nuvarande budgetplanen och att det är mycket troligt att man i den efterföljande debatten kommer att beröra dessa frågor.

I nära samarbete med Europaparlamentet har rådet under tiden aktivt försökt vidta lämpliga åtgärder för att handskas med den nuvarande krisen och för att förhindra framtida kriser.

I vissa fall har dessa åtgärder inneburit budgetstöd från unionen. Bland annat ställer vi ytterligare medel till förfogande för att främja investeringar i energi- och bredbandinfrastrukturer för att motverka finans- och energikrisen. Vi har också, till följd av förra årets livsmedelskris, infört en livsmedelsmekanism i syfte att hjälpa utvecklingsländerna att öka sin produktivitet inom jordbruket.

Men unionens insatser för att motverka krisen går inte bara ut på ekonomiskt stöd – ett sådant stöd har naturligtvis sin begränsning.

Faktum är att en stor del av våra åtgärder för att förhindra framtida finansiella kriser är av reglerande karaktär. Solvens II-direktivet, det reviderade kapitalkravsdirektivet och fondföretagsdirektivet, till exempel, kommer att bidra till en stärkt reglering av tillsynen av finansinstituten. Ett annat exempel på våra lagstiftningsinitiativ, som en reaktion på energikrisen i det här fallet, är den kommande revideringen av direktivet om en tryggad naturgasförsörjning, som kommer att förbättra unionens förmåga att återhämta sig efter avbrott i gasförsörjningen.

Andra gånger har unionens roll för att motverka krisen främst varit att främja en samarbetsram mellan de 27 medlemsstaterna, men också i ett vidare globalt perspektiv. EU har när det gäller såväl den finansiella krisen och energikrisen som livsmedelskrisen sökt nära samarbete med världssamfundet i syfte att finna en global lösning.

*
* *

Fråga nr 18 från Marianne Mikko (H-0083/09)

Angående: Förklaring om en europeisk minnesdag den 23 augusti för att hedra minnet av stalinismens och nazismens offer

I sommar är det 70 år sedan den ökända Molotov-Ribbentrop-pakten ingicks. Molotov-Ribbentrop-pakten, som ingicks mellan Sovjetunionen och Tyskland den 23 augusti 1939, delade upp Europa i två intressesfärer med hjälp av hemliga tilläggsprotokoll. 409 ledamöter från samtliga politiska grupper i Europaparlamentet har uttryckt sitt stöd för förklaringen om en minnesdag för att hedra minnet av paktens offer (skriftlig förklaring 0044/2008). Förklaringen tillkännagavs av Europaparlamentets talman den 22 september och vidarebefordrades tillsammans med namnen på undertecknarna till medlemsstaternas parlament. De konsekvenser som den sovjetiska ockupationen hade för medborgarna i de postsovetjetiska staterna är föga kända i Europa.

Den 18 september 2008 antog Bulgariens parlament en resolution i vilken den 23 augusti utsågs till minnesdag för stalinismens och nazismens offer. Vilka åtgärder har ordförandeskapet tagit för att uppmuntra andra medlemsstater att hedra minnet av denna dystra dag?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i mars i Strasbourg.

Rådet och dess ordförandeskap känner till Europaparlamentets förklaring i vilken man föreslår att den 23 augusti utses till en europeisk minnesdag för att hedra minnet av stalinismens och nazismens offer. Som ledamoten själv uppger så sändes förklaringen till medlemsstaternas parlament. Förutom de av ledamoten lämnade uppgifterna om Bulgariens parlament har rådet inte någon information om hur övriga medlemsstaters parlament kan ha reagerat på förslaget. Frågan har inte heller tagits upp i rådet.

Det tjeckiska ordförandeskapet är mycket engagerat i frågan – stödet för att utse en minnesdag för att hedra minnet av stalinismens och nazismens offer ligger i linje med ordförandeskapets långsiktiga strategi för att stärka den europeiska dimensionen av bevarandet av minnet av vårt totalitära förflutna. Ordförandeskapet anordnar en offentlig utfrågning i Europaparlamentet om det europeiska samvetet och den totalitära kommunismens brott ("European Conscience and Crimes of Totalitarian Communism: 20 Years After") som kommer att hållas i Bryssel den 18 mars. Erfarenheter av totalitärt styre kommer att diskuteras av både experter från EU:s medlemsstater och höga representanter för ordförandeskapet och EU:s institutioner.

Tjugoårsjubileet av järnridåns fall är nära kopplat till ordförandeskapets motto "Europa utan barriärer". Ordförandeskapet har därför tagit initiativ till att detta tema ska bli ett av EU:s prioriterade kommunikationsområden år 2009. Ordförandeskapet anser att man inte bara bör hedra minnet av de tjugo

åren som en viktig milstolpe i Europas historia, utan också använda denna historiska erfarenhet i utbildningen i och främjandet av mänskliga rättigheter, grundläggande friheter, rättsstatsprincipen och andra värderingar som ligger till grund för EU.

Det är det tjeckiska ordförandeskapets ambition att stärka den europeiska dimensionen som erinrar om Europas totalitära förflutna före år 1989 genom att också förstärka Insats 4 – Aktivt europeiskt ihågkommande inom programmet Ett Europa för medborgarna, som eftersträvar att bevara minnet av stalinismens och nazismens offer.

Det långsiktiga målet är att på EU-nivå skapa en plattform för Europas minne och samvete med uppgift att förena befintlig nationell verksamhet och främja gemensamma projekt och utbyte av information och erfarenheter, helst med EU-stöd. År 2009, då tjugårsjubileet av järnridåns fall infaller och Tjeckien innehar ordförandeskapet i Europeiska rådet, är ett utmärkt tillfälle för lanseringen av ett sådant initiativ. Det blir dock sannolikt en långsiktig process som kommer att sträcka sig bortom det tjeckiska ordförandeskapet.

*
* *

Fråga nr 19 från Jens Holm (H-0089/09)

Angående: Acta

Handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Anti-Counterfeiting Trade Agreement, Acta) kommer att innefatta ett nytt internationellt riktmarke för genomdrivandet av de så kallade "immateriella rättigheterna". Avtalet fungerar i själva verket som lagstiftning. En talesman för Förenta staternas regering har sagt att innehållet i avtalet inte kommer att göras tillgängligt för allmänheten förrän parterna gett sitt bifall till den nuvarande avtalstexten⁽⁵⁾. Om det här stämmer blir det omöjligt att utöva parlamentarisk tillsyn över avtalet. Avtalet kommer att fungera som prejudikatsfall för hemlig lagstiftning, fastän ju lagstiftningen inom EU ska ske med största möjliga insyn.

Jag skulle vilja ställa följande frågor till rådet:

Kommer det slutgiltiga utkastet att offentliggöras innan det görs en politisk överenskommelse i rådet? Kommer parlamenten att få tillräckligt med tid på sig för en genomgång av avtalet, innan det görs en politisk överenskommelse i rådet? Kan rådet försäkra att avtalet inte kommer att antas i all tysthet under den period då parlamentet inte sammanträder?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i Strasbourg i mars 2009.

Det multilaterala handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta) syftar till att upprätta en gemensam standard för genomdrivandet av immateriella rättigheter för att bekämpa globala kränkningar av dessa rättigheter – särskilt varumärkesförfalskning och piratkopiering – och tillhandahålla en internationell ram som förbättrar genomdrivandet av immateriella rättigheter. Dessa målsättningar eftersträvas genom tre viktiga delar av Acta: internationellt samarbete, metoder för tillämpning av lagen samt en rättslig ram för genomdrivande av immateriella rättigheter.

Den 14 april 2008 gav rådet kommissionen mandat att förhandla om avtalet. När det gäller frågor som faller inom medlemsstaternas befogenhetsområde, till exempel bestämmelserna om genomdrivande av immateriella rättigheter i straffrätten, ska dock ordförandeskapet sträva efter att nå en gemensam standpunkt i syfte att kunna föra förhandlingarna för medlemsstaternas räkning.

Kommissionen förhandlar i samråd med de behöriga utskott som rådet har utnämnt. De frågor som faller inom medlemsstaternas befogenhetsområde samordnas av ordförandeskapet inom ramen för de behöriga förberedande organen före varje förhandlingsrunda, för att säkerställa att medlemsstaternas åsikter återspeglas i förhandlingarna.

Ledamoten kan vara förvissad om att, liksom med alla internationella avtal, parlamentet kommer att vara delaktigt i slutandet av avtalet i enlighet med fördragets relevanta bestämmelser. Eftersom vi ännu inte har

⁽⁵⁾ <http://ictsd.net/i/news/bridgesweekly/30876/>

kommit till det stadium då den rättsliga grunden ska fastställas slutgiltigt, är det inte möjligt för rådet att svara i detalj på ledamotens procedurfrågor.

Rådet är dock medvetet om att parlamentet den 18 december 2008 antog en resolution i denna fråga baserad på ett betänkande av Gianluca Susta. Rådet har noterat denna viktiga resolution och parlamentets allmänna åsikter i frågan.

Rådet har förstått att Europaparlamentets utskott för internationell handel (INTA) erhåller kopior av alla dokument som skickas av kommissionen till Artikel 133-kommittén och att parlamentet därför hålls helt informerat om Acta-förhandlingarna.

INTA-utskottet får också regelbundet information från kommissionen om utvecklingen i förhandlingarna. Dessutom tog Tjeckiens minister för industri och handel Martin Říman upp denna fråga för rådets räkning under sitt framträdande inför INTA-utskottet den 20 januari och svarade på en rad frågor från ledamöterna.

*
* *

Fråga nr 21 från Kathy Sinnott (H-0093/09)

Angående: Lagstiftning om upphovsrätt

Jag och många av mina väljare känner oro över de förslag till lagstiftning om upphovsrätt som har lagts fram. Jag fick nyligen reda på att dessa förslag kan komma att läggas åt sidan på grund av det motstånd de stött på. Kan rådet informera mig om den aktuella lagstiftningen om upphovsrätt, och särskilt vad gäller förslaget till direktiv från Europaparlamentet och rådet om ändring av direktiv 2006/116/EG⁽⁶⁾ av den 12 december 2006 om skyddstiden för upphovsrätt och vissa närstående rättigheter? Kommer rådet att se till att sådana förslag inte kommer att ha en negativ inverkan på vanliga musiker, skådespelare, artister etc.?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i Strasbourg i mars 2009.

Förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2006/116/EG om skyddstiden för upphovsrätt och vissa närstående rättigheter granskas för närvarande av rådet.

Det främsta syftet med detta förslag till direktiv är att förbättra den sociala situationen för mindre privilegierade artister, särskilt studiomusiker.

Rådet har noggrant noterat Europaparlamentets åsikter om detta förslag, särskilt de ändringsförslag som utskottet för rättsliga frågor röstade om, och rådet kommer att ta hänsyn till dem vid framtida överläggningar.

Eftersom förslaget fortfarande granskas kan inte rådet i detta läge anta någon definitiv ståndpunkt i frågan.

*
* *

Fråga nr 22 från Proinsias De Rossa (H-0098/09)

Angående: Avtal mellan EU och Vitryssland som tillåter barn att resa för att delta i vilo- och återhämtningsprogram

I punkt 5 i Europaparlamentets resolution av den 15 januari 2009 om EU:s strategi i Vitryssland (P6_TA(2009)0027) uppmanas det tjeckiska ordförandeskapet att prioritera förhandlingarna om ett EU-övergripande avtal med de vitryska myndigheterna om att barn ska få resa från Vitryssland till EU-medlemsstater som ordnar vilo- och återhämtningsprogram. Kan rådets ordförandeskap upplysa om vilka åtgärder det vidtar eller planerar att vidta med hänsyn till denna uppmaning från Europaparlamentet?

⁽⁶⁾ EUT L 372, 27.12.2006, s. 12.

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i Strasbourg i mars 2009.

Rådet är medvetet om den senaste tidens problem i samband med de vitryska barn som har åkt på hjälpresor och semester till olika europeiska länder. Vikten av att finna en långsiktig lösning på denna fråga har tagits upp vid ett flertal tillfällen i kontakter med de vitryska myndigheterna, senast vid ministertrojkans möte mellan EU och Vitryssland den 27 januari 2009. Rådet noterar att överläggningar pågår mellan de berörda länderna och de relevanta vitryska myndigheterna för att bilateralt ta upp de problem som har uppstått i detta sammanhang, samt att flera medlemsstater redan har slutit avtal om att fortsätta med sådana resor. Rådet kommer att fortsätta att bevaka denna fråga noggrant, och ta upp den igen – om det behövs – i sina kontakter med de vitryska myndigheterna.

*
* *

Fråga nr 23 från Georgios Toussas (H-0101/09)**Angående: Flera cancerfall efter att granater med utarmat uran användes i Kosovo**

I norra Kosovo har man konstaterat att cancerfallen ökat markant under de senaste tio åren. I området Kosovska Mitrovitsa har cancerpatienterna under de senaste tio åren ökat med 200 procent, jämfört med motsvarande period innan Nato inledde bombningarna i f.d. Jugoslavien.

Det är vidare känt att, efter det att Nato upphört med bombningarna i området, minst 45 italienska soldater ur Natostyrkan i Kosovo (Kfor) dog och 515 andra, av olika nationaliteter, insjuknade allvarligt i det som kallas "Balkansyndromet", det vill säga en kontaminering av organismen till följd av de granater med utarmat uran som användes under bombningarna 1999.

Hur ställer sig rådet till de återkommande avslöjandena om de tragiska konsekvenserna av att Nato använde granater med utarmat uran i Kosovo? Anser rådet att användningen av dessa granater var ett krigsbrott för vilket förövarna slutligen bör ställas till svars inför folken?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i Strasbourg i mars 2009.

Rådet har ingen behörighet i frågan och har inte möjlighet att yttra någon ståndpunkt om den fråga som ledamoten har tagit upp.

*
* *

Fråga nr 24 från Jim Allister (H-0103/09)**Angående: John Calvin**

John Calvin har haft en enorm betydelse för Europas religiösa, politiska och sociala historia och för den europeiska upplysningen och utvecklingen. Vilka planer har rådet, mot bakgrund av detta, på att högtidlighålla 500-årsdagen av hans födelse i juli 2009?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i Strasbourg i mars 2009.

Rådet har inte diskuterat denna fråga eftersom den inte ligger inom dess behörighetsområde.

*
* *

Fråga nr 25 från Konstantinos Droutsas (H-0108/09)**Angående: Krav på omedelbart frigivande av fem kubanska fångar i Förenta staterna**

Det har nu gått mer än tio år sedan de fem kubanska patrioterna Gerardo Hernández, Antonio Guerrero, Ramón Labañino, Fernando González och René González greps på falska och ogrundade anklagelser. De sitter alltjämt inspärrade i amerikanska fängelser i strid med grundläggande rättsprinciper och under stränga förhållanden, och får inte ta emot besök ens av sina egna släktingar.

Ett nytt internationellt initiativ är på gång för att omedelbart få de fem fångarna fria, och ett krav om detta har hittills undertecknats av mer än 500 framstående konstnärer och intellektuella från hela världen.

Fördömer rådet det fortsatta, olagliga kvarhållandet av de fem kubanerna?

Hur ställer sig rådet till appellerna från nationella parlament och från internationella och nationella organisationer och personligheter om ett omedelbart frigivande av de fem fängslade kubanska patrioterna?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i Strasbourg i mars 2009.

Rådet är medvetet om fängslandet av fem kubanska medborgare och de amerikanska myndigheternas beslut att bevilja visum till den överväldigande majoriteten av deras familjemedlemmar samtidigt som de beslutade att inte bevilja visum till två av dem av migrationsskäl.

De avkunnade domarna och besluten om huruvida visum skulle beviljas eller inte till de olika familjemedlemmarna är frågor som ligger inom Förenta staternas behörighet. Behandlingen av de kubanska fångarna och deras familjer är en fråga som ska lösas bilateralt mellan USA och Kuba, eftersom skyddet av tredjelandsmedborgares rättigheter och intressen, enligt internationell rätt, är en fråga för den berörda medlemsstaten.

Rådet vill betona att USA måste följa den internationella människorättslagstiftningen, i synnerhet FN:s konvention mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, vars syfte är att garantera att de mänskliga rättigheterna garanteras för frihetsberövade människor.

*
* *

Fråga nr 26 från David Martin (H-0109/09)**Angående: Beslag av generiska läkemedel under transitering i Nederländerna**

Med hänvisning till beslaget av generiska läkemedel under transitering i Nederländerna, kan rådet förklara varför läkemedlen beslagtogs, när fotnoten till artikel 51 i Tripsavtalet (Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights) inte innehåller något krav på inspektion av varor under transitering som påstås bryta mot patentlagstiftningen?

Anser rådet att beslaget strider mot artikel 41 i Tripsavtalet, vilken slår fast att tillämpningen av lagstiftning om immateriella rättigheter inte får utgöra handelshinder?

Är rådet positivt till att ta med liknande bestämmelser om immateriella rättigheter i någon av den nya generationens frihandelsavtal eller i andra bilaterala överenskommelser?

Vad tänker rådet göra för att se till att leveranser av generiska läkemedel till utvecklingsländerna inte motarbetas genom liknande beslag i framtiden?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i Strasbourg i mars 2009.

Den händelse som ledamoten syftar på diskuterades vid det sammanträde som WTO:s allmänna råd höll den 3 februari 2009.

Vid detta tillfälle tog 19 WTO-ledamöter till orda för att ställa frågor eller kommentera. Efter dessa anföranden underströk Europeiska kommissionen att

- försändelsen hade blivit tillfälligt kvarhållen och alltså inte beslagtagen,
- en överenskommelse uppenbarligen hade gjorts mellan rättighetsinnehavaren och läkemedlens ägare om att återsända varorna till Indien.

Kommissionen förklarade också att den rättsliga grunden för ingripande – rådets förordning nr 1383/2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som ska vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter – är förenlig med WTO:s lagstiftning, som naturligtvis omfattar Tripsavtalet.

Europeiska kommissionen upprepade än en gång sin ståndpunkt inför Tripsrådet den 3 mars 2009.

EU fortsätter att arbeta för att garantera tillgången till läkemedel och ser inte någon konflikt med WTO:s regler och dess ansträngningar för att beslagta förfalskade varor. Europeiska kommissionens företrädare betonade att Nederländernas handlande både låg i linje med internationella handelsregler och stämde överens med den nederländska regeringens ansvar för att skydda befolkningen mot läkemedel av dålig kvalitet, och i slutändan var till fördel för folkhälsan i allmänhet.

Europeiska unionen anser att det måste finnas möjlighet att kontrollera varor under transitering om det finns en rimlig misstanke om kränkning av immateriella rättigheter. För 40 procent av alla falska läkemedel som kvarhölls 2007 skedde beslagen under transitering.

Frågan om genomdrivandet av immateriella rättigheter i handelsavtal diskuteras för närvarande inom rådet.

När det gäller tillgången till läkemedel till överkomliga priser i utvecklingsländer har Europeiska gemenskapen stått i främsta ledet med ansträngningar inom WTO för att upprätta en permanent och rättsligt hållbar ram för en sådan tillgång, särskilt genom det första ändringsförslaget beträffande Tripsavtalet. Detta ändringsförslag har ratificerats av Europeiska gemenskapen och ett betydande antal WTO-medlemsstater. Dessutom har EU vidtagit en rad interna åtgärder som syftar till att uppnå samma mål. EU deltar också i många program i utvecklingsländer som gör det möjligt för dessa länder att få bättre tillgång till läkemedel.

*
* *

Fråga nr 27 från Sajjad Karim (H-0111/09)

Angående: Israel och Palestina

Vilka åtgärder kommer rådet att vidta för att stödja arbetet med att få ett slut på försäljningen av vapen till Israel, i enlighet med de åtgärder som EU redan har vidtagit för att förhindra att vapen når fram till Hamas?

Kommer rådet att utöva påtryckningar på Hamas och Fatah för att de ska tillämpa avtalet om en samlingsregering som upprättats med hjälp av Saudiarabien (Meckaavtalet från februari 2007)?

Kommer rådet att stödja fredsinitiativ från USA om en mer positiv förhandlingspolitik börjar tillämpas?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i Strasbourg i mars 2009.

Rådet anser inte att man dra paralleller mellan dessa två frågor som ledamoten har tagit upp. Rådet har upprepade gånger erkänt Israels rätt att skydda sina medborgare från terrorangrepp men samtidigt ständigt påmint, senast i sina slutsatser av 26–27 januari 2009, om Israels förpliktelser att utöva denna rättighet inom folkrättens riktmarker.

När det gäller förbindelserna mellan Hamas och Fatah uppmuntrar rådet bestämt en inompalestinsk försoning bakom president Mahmoud Abbas, vilket är avgörande för freden, stabiliteten och utvecklingen. Rådet har stött Egyptens och Arabförbundets medlingsansträngningar på denna punkt, som ledde till mötet med alla palestinska fraktioner den 26 februari i Kairo.

Den nya amerikanska administrationens inblandning är avgörande för att bryta dödläget i fredsprocessen. Rådet välkomnade därför den nya amerikanska administrationens snabba agerande som har visat sig genom att senator George Mitchell utsågs till särskilt sändebud för Mellanöstern och genom den nya utrikesministern Hillary Clintons besök i regionen. Vid det första mötet mellan kvartetten och Hillary Clinton i marginalen av givarkonferensen i Sharm-al-Sheik den 2 mars bekräftades både EU:s och USA:s beslutsamhet att arbeta tillsammans med alla andra kvartettmedlemmar och arabiska partner för att nå en lösning på fredsprocessen i Mellanöstern.

*
* *

Fråga nr 28 från Ryszard Czarnecki (H-0113/09)

Angående: Finanskrisen och kollapsande ekonomier i medlemsstaterna

Vilken är rådets reaktion på de kollapsande ekonomierna i vissa medlemsstater, särskilt i Lettland, men delvis även i Ungern?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i Strasbourg i mars 2009.

Rådet är fortfarande övertygat om att lämpliga strukturer, förfaranden och instrument finns på plats för att förhindra att medlemsstaternas ekonomier kollapsar i framtiden, och påminner om sitt beslut av den 2 december 2008 om att ändra rådets förordning (EG) nr 332/2002 om upprättandet av ett system för medelfristigt ekonomiskt stöd till medlemsstaters betalningsbalans⁽⁷⁾ i syfte att öka utlåningstaket för de lånebelopp som kan beviljas medlemsstaterna utanför euroområdet från 12 miljarder euro till 25 miljarder euro. Rådet har redan beslutat att använda mekanismen vid två tillfällen för att tillgodose Lettlands och Ungerns finansieringsbehov.

Som ledamoten vet, diskuterades dessutom den rådande finansiella och ekonomiska krisen av stats- och regeringscheferna vid ett informellt möte den 1 mars 2009, då de kom överens om att vidta åtgärder i denna riktning: återställ lämpliga och effektiva finansieringsförhållanden i ekonomin, hantera försämrade banktillgångar, förbättra regelverket kring och övervakningen av finansinstitut, garantera en långsiktig hållbarhet för offentliga finanser.

Stats- och regeringscheferna erkände också de tydliga skillnaderna mellan medlemsstaterna i Central- och Östeuropa och åtog sig att se över det stöd som redan finns tillgängligt. När det gäller banksektorn bekräftade de att stöd till moderbanker inte bör innebära några inskränkningar i verksamheten för dotterbanker i värdländer inom EU. De erkände också vikten av att Europeiska investeringsbanken (EIB) lämnar finansiering till regionen och välkomnade i detta sammanhang det uttalande som nyligen gjordes av EIB, Världsbanken och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD) om ett gemensamt initiativ för att stödja banksektorn i regionen och finansiera utlåningen till företag som har drabbats av den globala ekonomiska krisen.

Slutligen vill rådet försäkra ledamoten om att det i nära samarbete med kommissionen nog kommer att följa hur situationen utvecklas och utarbeta lösningar för att hjälpa länder som drabbas av tillfälliga obalanser, vid behov med hjälp av alla tillgängliga instrument.

*
* *

Fråga nr 29 från Laima Liucija Andrikiene (H-0121/09)

Angående: EU:s höge representant för Gusp, Javier Solanas besök i Vitryssland

Den 19 februari 2009 besökte EU:s höge representant för Gusp, Javier Solana, Vitryssland där han träffade president Aleksander Lukasjenko och utrikesminister Sergej Martynov samt oppositionsledare och företrädare för det civila samhället.

⁽⁷⁾ EUT L 352, 31.12.2008, s. 11.

Hur bedömer rådet innehållet i dessa möten? Gav de ökad kunskap om de framtida förbindelserna mellan EU och Vitryssland? Vilka åtgärder planerar rådet nu att vidta till följd av ovan nämnda möten?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i Strasbourg i mars 2009.

Den höge representanten Javier Solanas bedömning av mötet var att det var positivt, öppet och rättframt. Som Javier Solana påpekade på presskonferensen efter sitt möte på tu man hand med president Lukasjenko, "allt sades som måste sägas, allt kritiserades som måste kritiseras och allt kommenterades som måste kommenteras". Väckända budskap uttrycktes och konstruktiva svar erhöles. Vid mötet med företrädarna för civilsamhället och oppositionsledarna, som ägde rum före mötet mellan presidenten och utrikesministern, tackade alla företrädare den höge representanten Javier Solana för hans besök och uppmuntrade ytterligare engagemang då de inte såg något alternativ till detta.

Rådet har nu börjat arbeta på en översyn av upphävandet av viseringsförbudet, i syfte att fatta ett beslut senast den 13 april. I detta sammanhang anser rådet att de insatser som har gjorts i samband med besöken av företrädare på hög nivå är mycket värdefulla när det gäller att föra arbetet framåt, och rådet kommer att fortsätta att följa utvecklingen i Vitryssland mycket noga. Vitryssland kan komma i fråga när det gäller samarbete inom ramen för initiativet med det östliga partnerskapet som kommer att lanseras av det tjeckiska ordförandeskapet vid det östliga partnerskapets toppmöte i början av maj 2009.

Vid mötet mellan Javier Solana och Vitrysslands utrikesminister Sergei Martynov gjordes en överenskommelse om att inleda en dialog om mänskliga rättigheter mellan EU och Vitryssland. Arbetet med att upprätta ett undersökningsuppdrag till Vitryssland pågår inom rådets förberedande organ, och med hänsyn till resultatet av detta kommer diskussioner att inledas om formerna för en sådan dialog, som sedan bör godkännas av rådet.

*
* *

Fråga nr 30 från Pedro Guerreiro (H-0124/09)

Angående: Slutet för "skatteparadisen"

Har någon medlemsstat föreslagit åtgärder för att avskaffa "skatteparadisen", i synnerhet i Europeiska unionen?

Har EU antagit något beslut som går ut på att föreslå medlemsstaterna att avskaffa de "skatteparadis" som finns på deras territorium?

Vilka åtgärder kommer rådet att vidta för att avskaffa "skatteparadisen", bekämpa ekonomisk spekulation och hejda det fria kapitalflödet, i synnerhet inom EU?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets första sammanträdesperiod i Strasbourg i mars 2009.

Europeiska gemenskapen har antagit en rad åtgärder på beskattningsområdet.

År 1977 antog rådet direktiv 77/799/EEG om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på direktbeskattningens område⁽⁸⁾. I detta direktiv erkänns att skatteflykt och undandragande av skatt som sträcker sig över medlemsstaternas gränser leder till budgetförluster och kränkning av principen om rättvis beskattning och påverkar den gemensamma marknadens funktion. Detta direktiv var ett komplement till rådets direktiv 76/308/EEG om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av vissa avgifter, skatter och andra åtgärder. I februari 2009 föreslog kommissionen en översyn av dessa två direktiv för att garantera ökad effektivitet och öppenhet i samarbetet mellan medlemsstater när det gäller beräkningen och indrivandet av direkta skatter, särskilt genom att undanröja de hinder som är kopplade till banksekretessen,

⁽⁸⁾ EGT L 336, 27.12.1977, s. 15.

utbyta information från tredjeländer och inrätta en ny administrativ ram baserad på tidsgränser och genomgående elektronisk kommunikation. Dessa förslag diskuteras nu med rådet.

Rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar⁽⁹⁾ (direktivet om skatt på sparande), som trädde i kraft i juli 2005, syftar till att förhindra enskilda personer från att undanhålla skatt på räntan från deras besparingar, genom att föreskriva utbyte av information mellan medlemsstaterna. I direktivet om skatt på sparande berörs både gemenskapsinterna och gemenskapsexterna situationer.

– I gemenskapsinterna situationer ska medlemsstaterna enligt direktivet om skatt på sparande utbyta information om räntor som uppbärs av investerare som inte har hemvist i staten i fråga. Den 2 december 2008 välkomnade rådet ett förslag från kommissionen om att utöka direktivets tillämpningsområde och begärde att snabba framsteg skulle göras i diskussionerna.

– I gemenskapsexterna situationer har de överenskommelser om skatt på sparande som träffades av gemenskapen med fem tredjeländer inneburit att liknande eller likvärdiga åtgärder som de som gäller inom gemenskapen har införts. Kommissionen ligger nu i förhandlingar i syfte att utvidga nätverket för skatt på sparande till andra tredjeländer.

Förutom dessa direktiv har rådet gett kommissionen mandat att förhandla om så kallade avtal om bedrägeribekämpning mellan å ena sidan EU och dess medlemsstater och å andra sidan tredjeländer, för att säkerställa ett effektivt administrativt stöd och tillgång till information om alla former av investeringar, särskilt stiftelser och fonder.

Ett avtal med Schweiz i denna fråga gäller tillfälligt i väntan på att det ska ratificeras av alla medlemsstater, och ett avtal med Liechtenstein håller på att förhandlas fram.

Slutligen antog rådet i maj 2008 slutsatser om behovet av att öka ansträngningarna för att bekämpa skattebrott och skatteflykt i hela världen genom att säkerställa genomförandet av principer om god förvaltning på skatteområdet, till exempel när det gäller öppenhet, informationsutbyte och en rättvis skattekonkurrens. Till följd av dessa slutsatser förhandlar kommissionen om införandet av artiklar om gott styre i de bilaterala överenskommelserna med 14 länder (Indonesien, Singapore, Thailand, Vietnam, Brunei, Filippinerna, Malaysia, Kina, Mongoliet, Ukraina, Irak, Libyen, Ryssland och Sydkorea) och åtta regioner (Västindien, Stilla Havet, fyra afrikanska regioner, Centralamerika och Andinska gemenskapen).

*
* *

FRÅGOR TILL KOMMISSIONEN

Fråga nr 37 från Zdzisław Kazimierz Chmielewski (H-0073/09)

Angående: Problemet med oavsiktlig roaming

Under arbetet med dokumentet om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (KOM(2008)0580 – C6-0333/2008 – COD 2008/0187) har väljare från min valkrets (två vojvodskap vid gränsen till Tyskland) uppmärksammat mig på problemet med oavsiktlig roaming.

Närmare bestämt handlar problemet om att mobiltelefoner i gränstrakter råkar kopplas till ett utländskt nät, utan att användaren har avsett det. Det händer att boende i dessa områden tar emot signaler från en mobiloperatör från grannlandet utan att ha passerat gränsen, något som leder till mycket högre kostnader för samtal, sms och dataöverföring.

Är kommissionen medveten om problemet? Vilka åtgärder kommer att vidtas, alternativt har redan vidtagits, för att undanröja denna mycket stora olägenhet för mobiltelefonanvändare i gränstrakter?

⁽⁹⁾ EUT L 157, 26.6.2003, p. 38

Svar

(EN) Kommissionen är medveten om det problem som ledamoten nämner om oavsiktlig roaming för vissa användare, särskilt i gränsregioner. I detta hänseende måste, enligt artikel 7.3 i den nuvarande roamingförordningen⁽¹⁰⁾, de nationella regleringsmyndigheterna vara uppmärksamma på det särskilda fallet med ofrivillig roaming i gränsregionerna i angränsande medlemsstater.

I detta sammanhang har Europeiska gruppen av regleringsmyndigheter på inrådan av kommissionen tagit med oavsiktlig roaming i sina utvärderingsrapporter; den senaste publicerades i januari i år. Enligt dessa rapporter har frågan om oavsiktlig roaming erkänts av de flesta operatörer. Operatörerna hävdar dock att det inte är något stort problem eftersom endast ett fåtal konsumenter påverkas negativt.

Många tjänsteleverantörer har vidtagit en rad åtgärder för att hantera problemet med oavsiktlig roaming. I allmänhet har information funnits tillgänglig på tjänsteleverantörernas webbplatser, och där ett särskilt problem har identifierats (till exempel mellan Nordirland och Republiken Irland) har tjänsteleverantörerna i allmänhet vidtagit ytterligare åtgärder för att säkerställa att konsumenterna har varit medvetna om problemet, i vissa fall har man till och med erbjudit skräddarsydda avgifter. Enligt ovannämnda rapporter har huvuddelen av tjänsteleverantörerna också meddelat att avgifterna kan efterskänkas som en gest av välvilja i de fall där oavsiktlig roaming verkligen har förekommit. Dessutom anser kommissionen att det initiativ som har tagits av de irländska och brittiska myndigheterna, som inrättade en gemensam arbetsgrupp för att undersöka frågan, utgör ett mycket bra exempel för andra att följa.

Frågan om oavsiktlig roaming berördes också av kommissionen inom ramen för dess översyn av roamingförordningen, som presenterades i ett meddelande från kommissionen som antogs den 23 september 2008⁽¹¹⁾. Kommissionen noterade att det krav på att informera kunderna om roamingpriset som infördes i den nuvarande förordningen om roaming har bidragit till att göra kunderna medvetna om att de oavsiktligt använder roamingtjänster. Med tanke på denna situation, samt att de nationella regleringsmyndigheterna och medlemsstaternas förvaltningar också har agerat genom att inleda bilateralt arbete för att ta itu med denna fråga och en rad avtal har slutits, ansåg inte kommissionen att det skulle vara lämpligt att införa ytterligare bestämmelser i förordningen i detta avseende. Kommissionen kommer dock att fortsätta att övervaka situationen för att säkerställa att den inre marknaden och konsumentskyddet fungerar smidigt.

*
* *

Fråga nr 38 från Lambert van Nistelrooij (H-0102/09)

Angående: Åtkomligheten för larmnumret 112 i gränsområden

Problem med mobiltelefoner i gränsområden kan skapa farliga situationer, eftersom kontakterna med larmnumret 112 kan fördröjas eller avbrytas av oönskade övergångar från nät till nät, vilka dessutom kan leda till att de som slår numret kommer till en larmcentral utomlands, utan att ha velat detta.

Känner kommissionen till att det i dagens läge kan hända att personer, som från gränsområden i sitt hemland ringer med mobiltelefon till det europeiska larmnumret 112, kommer in på ett starkare utländskt nät utan att veta om det och får kontakt med en larmcentral utomlands?

Känner kommissionen till problemet med att förbindelsen kan brytas om mobiltelefonen hittar ett starkare utländskt nät och går in på det?

Är kommissionen medveten om att larmcentralerna inte ringer tillbaka för att bekräfta samtalen, så att det till exempel kan hända att någon som i panik ringer larmcentralen i Nederländerna på numret 112 blir avbruten mitt i allt, för att sedan, efter ny påringning, komma fram till larmcentralen i Tyskland, med allt vad detta kan innebära av språksvårigheter?

⁽¹⁰⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 717/2007 av den 27 juni 2007 om roaming i allmänna mobiltelefonnät i gemenskapen och om ändring av direktiv 2002/21/EG.

⁽¹¹⁾ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén om resultaten av översynen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 717/2007 av den 27 juni 2007 om roaming i allmänna mobiltelefonnät i gemenskapen och om ändring av direktiv 2002/21/EG (KOM(2008)0580 slutlig).

Vilka åtgärder (förutom att det ska ringas tillbaka för att bekräfta samtalen) föreslår kommissionen för att de som bor i gränsområdena verkligen ska bli förstådda på sitt eget språk när de slår det europeiska larmnumret 112?

Svar

(EN) Ansvaret för organisationen av larmtjänster och svar på 112-samtal vilar på medlemsstaterna, till exempel deras policy för hantering av avbrutna samtal, språkkunskaper och planer för hur nödsituationer i gränsområden mellan länder eller regioner ska hanteras.

Kommissionen har noga övervakat genomförandet av de EU-bestämmelser som är kopplade till 112 i medlemsstaterna, och den har inlett 17 överträdelseförfaranden mot medlemsstater som inte har uppfyllt de relevanta villkoren i EU:s lagstiftning⁽¹²⁾. Tretton av dessa ärenden har nu avslutats efter att korrigeringsåtgärder har vidtagits i de berörda länderna. Inom andra områden där det inte finns några konkreta krav enligt EU-rätten, till exempel hanteringen av 112-samtal på olika språk, har kommissionen främjat bästa metoder bland medlemsstaterna genom olika organ, till exempel kommunikationskommittén och expertgruppen för larmtjänster.

Kommissionen är medveten om det potentiella problem som ledamoten har nämnt och som kan uppstå på grund av att vissa mobiltelefonabonnenter som ringer 112 i en nödsituation kan påverkas av oavsiktlig roaming och att kommunikation med en larmcentral i en angränsande medlemsstat kan upprättas. Även om det torde vara sällsynt att det helt saknas täckning eller att inga lämpliga svar erhålls, har kommissionen för avsikt att ta upp denna fråga med de medlemsstater som ingår i kommunikationskommittén och expertgruppen för larmtjänster för att säkerställa att lämpliga åtgärder har vidtagits för att hantera sådana fall.

Dessutom följer kommissionen frågan om oavsiktlig roaming inom ramen för genomförandet och översynen av roamingförordningen. Såsom framgår av kommissionens svar på frågan H-0073/09 av Zdzisław Kazimierz Chmielewski ska de nationella regleringsmyndigheterna enligt artikel 7.3 i den nuvarande roamingförordningen⁽¹³⁾, vara uppmärksamma på det särskilda fallet med ofrivillig roaming i gränsregionerna i angränsande medlemsstater och underrätta kommissionen om resultaten av övervakningen var sjätte månad.

När det gäller översynen av roamingförordningen⁽¹⁴⁾ noterade kommissionen dessutom att det krav på att informera kunderna om roamingpriset som infördes i den nuvarande roamingförordningen har bidragit till att göra kunderna medvetna om att de oavsiktligt använder roamingtjänster. Med tanke på denna situation, samt att de nationella regleringsmyndigheterna och medlemsstaternas förvaltningar också har agerat genom att inleda bilateralt arbete för att ta itu med denna fråga och en rad avtal har slutits, ansåg inte kommissionen att det skulle vara lämpligt att införa ytterligare bestämmelser i förordningen i detta avseende. Kommissionen kommer dock att fortsätta att övervaka situationen för att säkerställa att den inre marknaden och konsumentskyddet fungerar smidigt.

Kommissionen har som långsiktigt mål att säkerställa att europeiska medborgare i nöd ska få effektiv tillgång till larmtjänster i alla medlemsstater genom att använda numret 112.

*
* *

⁽¹²⁾ Huvudsakligen artikel 26 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (direktiv om samhällsomfattande tjänster).

⁽¹³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 717/2007 av den 27 juni 2007 om roaming i allmänna mobiltelefonnät i gemenskapen och om ändring av direktiv 2002/21/EG.

⁽¹⁴⁾ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén om resultaten av översynen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 717/2007 av den 27 juni 2007 om roaming i allmänna mobiltelefonnät i gemenskapen och om ändring av direktiv 2002/21/EG (KOM(2008)0580 slutlig).

Fråga nr 39 från Krzysztof Hołowczyc (H-0118/09)**Angående: Införandet av europeiska larmnumret 112**

Enligt Eurobarometerns senast undersökning från den 11 februari 2009 är kännedomen om numret 112 långt ifrån tillfredsställande inom EU. Ännu värre är det med tillgängligheten till detta nummer i medlemsstaterna, trots att detta nummer borde vara tillgängligt och i bruk inom EU i enlighet med programmet i2010 (eCall tillbaka på rätt spår – Handlingsplan (Tredje meddelandet om eSafety) (KOM(2006)0723)).

Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att detta projekt verkligen ska genomföras i hela EU?

Svar

(EN) Kommissionen har arbetat mycket aktivt för att se till att det gemensamma europeiska larmnumret 112 är tillgängligt och fungerar effektivt i hela EU.

Kommissionen har noga övervakat genomförandet av de EU-bestämmelser som är kopplade till 112 i medlemsstaterna, och den har inlett 17 överträdelseförfaranden mot medlemsstater som inte har uppfyllt de relevanta villkoren i EU:s lagstiftning⁽¹⁵⁾. Tretton av dessa ärenden har nu avslutats efter att korrigeringsåtgärder har vidtagits i de berörda länderna.

Kommissionen har också främjat medlemsstaternas samarbete och utbyte av bästa metoder när det gäller 112 genom olika expertorgan, till exempel kommunikationskommittén och expertgruppen för larmtjänster, och den arbetar också för att göra 112 mer tillgängligt för alla medborgare genom reformeringen av EU:s regler om telekommunikation och genom att finansiera forskningsprojekt, som till exempel "eCall" och "Total Conversation".

Som ledamoten påpekar har de senaste resultaten från Eurobarometerundersökningen om 112 visat att det finns ett betydande utrymme att bättre informera EU-medborgarna, eftersom endast en av fyra respondenter kunde identifiera 112 som det larmnummer som gäller i hela EU. Därför har kommissionen också bidragit till att höja medvetandet om 112 genom att tillhandahålla information till EU-medborgare, särskilt människor som reser inom EU och barn, om vad 112 är, hur man använder 112 och hur 112 fungerar i varje medlemsstat med hjälp av en särskild webbplats⁽¹⁶⁾. Förra månaden utnämnde kommissionen tillsammans med parlamentet och rådet den 11 februari till den europeiska 112-dagen. Denna dag organiserades olika upplysnings- och nätverksaktiviteter, och detta kommer att ske varje år, för att främja förekomsten och användningen av det gemensamma europeiska larmnumret i hela EU.

När det gäller genomförandet av i2010-initiativet är detta på god väg och stöds av alla medlemsstater. Kommissionen vill hänvisa ledamoten till kommissionens svar på den skriftliga frågan E-6490/08 för närmare upplysningar. Särskilt standarderna för eCall är nästan färdiga, och den nyligen upprättade europeiska plattformen för genomförande av eCall kommer att samordna och övervaka utvecklingen för eCall i hela Europa.

Kommissionen är medveten om det intresse som parlamentet bland annat har uttryckt genom den skriftliga förklaring om 112 som undertecknades av 530 av dess ledamöter i september 2007. Kommissionen kommer att fortsätta att noggrant övervaka det effektiva genomförandet av 112 i medlemsstaterna, men i dag är 112 ett av de konkreta resultat som Europa kan erbjuda sina medborgare.

*
* *

Fråga nr 40 från Elisabetta Gardini (H-0115/09)**Angående: Försenat införande av tjänster baserade på UMTS-teknik**

UMTS-tekniken, som är en utbyggnad av GSM, omfattar över 115 HSPA-nät (den senaste tekniken för snabbare datanedladdning för användare av mobila tjänster) och används av över 35 miljoner personer i Europa. UMTS-tekniken är därför mycket viktig. Dessutom är den omtyckt av konsumenterna, inte minst för dess många fördelar.

⁽¹⁵⁾ Huvudsakligen artikel 26 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (direktiv om samhällsomfattande tjänster).

⁽¹⁶⁾ <http://ec.europa.eu/112>

För att säkerställa den fortsatta utvecklingen av UMTS-tjänsterna kräver regelverket att 900 Mhz-bandet öppnas för UMTS-tjänster. Översynen av GSM-direktivet – direktiv 87/372/EEG⁽¹⁷⁾ – är dock mycket försenad, och medlemsstaterna väntar på att kommissionen, rådet och parlamentet ska klargöra regelverket.

Med tanke på det kritiska läget på de europeiska finansmarknaderna vore det bra att hitta en snabb och ansvarsfull lösning när det gäller tilldelningen av plats på det ovannämnda bandet och översynen av det berörda direktivet, så att man stöder sektorn för mobila kommunikationer. Alla de parter som är inblandade i lagstiftningsprocessen måste därför bemöda sig om att hitta en lösning på EU-övergripande nivå.

Vilka politiska och tekniska åtgärder avser kommissionen att föreslå för att förhindra ytterligare förseningar, som skulle kunna få följder för hela den europeiska sektorn för elektroniska kommunikationstjänster?

Svar

(EN) Som svar på parlamentsledamotens fråga kan kommissionen intyga att den är fast övertygad om vikten av att öppna 900 MHz-bandet för GSM för annan mobil teknik, till förmån för konsumenterna och för att främja EU:s ekonomi.

På grund av denna frågas stora strategiska betydelse föreslog kommissionen redan i mitten av 2007 att GSM-direktivet skulle upphävas och att GSM-bandet skulle öppnas.

Detta förslag låg helt i linje med ordförande José Manuel Barrosos politik för "bättre lagstiftning", och sände ett tydligt budskap till mobilbranschen och till medlemsstaterna.

Även om det fanns stöd för vårt initiativ från rådet och från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén framgick det tydligt efter diskussioner mellan kommissionen och utskottet för industrifrågor, forskning och energi att det förfarande som kommissionen föreslagit inte var godtagbart för parlamentet.

Med hänsyn till behovet av en snabb lösning på denna brådskande fråga, och till de anmärkningar som framförts av parlamentet, lade kommissionen fram ett nytt förslag om ändring av GSM-direktivet.

Kommissionen anser att tydlig åtskillnad måste göras mellan denna politiska åtgärd – att göra användningen av 900 MHz-banden mer teknikneutral genom att öppna dem för andra system, som UMTS – och tekniska åtgärder för att klargöra de tekniska förutsättningarna för att nya system ska kunna samexistera med GSM, och för att undvika störningar i allmänhet.

Detta politiska förslag ligger nu i medlagstiftarens händer, medan de tekniska åtgärderna utförs genom radiospektrumbeslutet. Kommissionen har redan kontrollerat kompatibiliteten hos UMTS. Ett tekniskt beslut om detta, i överenskommelse med experter från medlemsstaterna, kan antas så snart parlamentet och rådet har antagit ändringsdirektivet.

Kommissionen har visat sin beslutsamhet att hitta en konstruktiv lösning genom att lägga fram lämpliga politiska och tekniska förslag. Nu är det upp till parlamentet och rådet att ta sitt ansvar och snabbt anta direktivet.

*
* *

Fråga nr 47 från Laima Liucija Andrikiene (H-0126/09)

Angående: Läget för EU:s anslutningsförhandlingar med Turkiet

Olli Rehn, kommissionsledamot med ansvar för utvidgning, har sagt att EU:s anslutningsförhandlingar med Turkiet sakta men säkert går framåt.

Vilka är de mest problematiska punkterna, där Turkiet måste genomföra reformer för att uppfylla Köpenhamnskriterierna? Turkiet är ett land som kan ge EU en tryggad energiförsörjning. Vilka garantier finns det för att kommissionen inte kommer att blunda för vissa kvarstående problem i Turkiet, särskilt på området mänskliga rättigheter, under anslutningsförhandlingarna i syfte att trygga EU:s energiförsörjning?

Svar

(EN) Det är riktigt att anslutningsförfarandet fortsätter att gå framåt.

⁽¹⁷⁾ EGT L 196, 17.7.1987, s. 85.

Framsteg i förhandlingarna beror emellertid först och främst på Turkiets förmåga att uppnå öppningsriktmärkena och att anta och genomföra EU-relaterade reformer.

Turkiets pågående arbete inom exempelvis beskattning och socialpolitik bör kompletteras med liknande insatser på områdena för miljö, konkurrens och offentlig upphandling, samt livsmedelssäkerhet och veterinära och fytosanitära frågor.

Turkiets politiska reformarbete måste ta fart, bland annat vad gäller yttrandefrihet och bekämpning av korruption.

På energiområdet har både Turkiet och EU mycket att vinna på närmare samarbete. Däremot kan EU:s energisäkerhet under inga omständigheter gå före anslutningskriterierna, vare sig på området för mänskliga rättigheter eller på något annat område.

*
* *

Fråga nr 48 från Ryszard Czarnecki (H-0114/09)

Angående: EU:s utvidgning och finanskrisen

Anser kommissionen att finanskrisen kan försena anslutningen av de officiella nya kandidatländerna?

Svar

(EN) Europeiska unionen (EU) har upprepade gånger förbundit sig att stödja länderna på västra Balkan och Turkiet i deras planer på EU-medlemskap. Utsikterna till EU-medlemskap, liksom betydande föranslutningsstöd, ger dessa länder ett stabiliserande ankare, särskilt i dessa tider av internationell finanskris.

Dagens kris har sannerligen nått länderna på västra Balkan och Turkiet, i varierande utsträckning. EU har lagt fram ett krisstödspaket för dessa länders små och medelstora företag, och är redo att överväga möjliga ytterligare sätt att stödja vissa kandidatländer, om detta skulle visa sig nödvändigt och möjligt. I detta sammanhang är det viktigt att betona att en snabb återhämtning av de framväxande marknaderna i vårt närområde är mycket viktig för EU.

Tidsplanen för anslutning till EU avgörs framför allt av i vilken takt kandidatländerna uppfyller de fastställda villkoren för medlemskap och genomför de relevanta reformerna. Den nuvarande krisen kan till och med komma att stärka dessa länders motivation att gå med i EU.

EU:s engagemang för en europeisk framtid för länderna på västra Balkan och för Turkiets europeiska framtid står fast. Kommissionen kommer även i fortsättningen att göra sitt yttersta för att stödja dessa länder på deras väg mot EU-medlemskap.

*
* *

Fråga nr 52 från Jim Higgins (H-0057/09)

Angående: Produktion av ekologiskt framställda livsmedel

Är kommissionen beredd att anslå mer pengar för att främja en ökad produktion av ekologiskt framställda livsmedel? Angående: Produktion av ekologiskt framställda livsmedel

Svar

(EN) Kommissionen är glad att besvara parlamentsledamotens fråga om ekologisk produktion.

Parlamentsledamoten efterfrågar extra stöd för ekologiska jordbrukare. För det första måste det klargöras hur ekologiska jordbrukare kan dra nytta av den gemensamma jordbrukspolitiken. Ekologiska jordbrukare får direktstöd enligt första pelaren, precis som alla andra europeiska jordbrukare. Den nya artikel 68 ger medlemsstaterna möjlighet att betala ut särskilt extra stöd till ekologiska jordbrukare.

I andra pelaren finns det flera åtgärder inom landsbygdsutvecklingsprogrammen som kan användas för att inriktas på ekologiska jordbrukare. I synnerhet jordbruksmiljöåtgärder kan användas antingen för att hjälpa till med omställningen från konventionella till ekologiska produktionsmetoder, eller för att kompensera för extra kostnader som uppstår vid ekologisk produktion, eller både och. Sådana åtgärder ingår i nästan alla landsbygdsutvecklingsprogram för perioden 2007–2013.

Kommissionen är medveten om att ekologiska producenter oroades av att förra årets stigande livsmedelspriser skulle kunna leda till minskad efterfrågan på ekologiska produkter. Det finns emellertid inga oroande tecken på sjunkande efterfrågan. Tvärtom förblir efterfrågan på ekologiska produkter stark. Kommissionen är aktiv även på denna front: förra året lanserades en kampanj för att främja ekologiskt jordbruk, med en helrenoverad webbplats. I denna kampanj ingår också en öppen tävling för att skapa en ny ekologisk logotyp för EU, som ska användas från juli 2010 och kommer att underlätta marknadsföringen av ekologiska produkter inom hela EU.

Kommissionens politik för den ekologiska sektorn bygger på en överenskommelse från 2004 om en plan med 21 åtgärder. Såväl rådet som parlamentet instämde i att utvecklingen av denna produktionssektor skulle vara efterfrågestyrd. Detta innebär att om man inför särskilda incitament som produktionssubventioner skulle det faktiskt ändra politiken för denna sektor. Detta är ett steg som kommissionen anser vore olämpligt i nuläget. Kommissionen är dock öppen för ytterligare stärkning av åtgärderna för ekologiskt jordbruk inom landsbygdsutvecklingsprogrammen.

Sammanfattningsvis anser kommissionen att den nuvarande politiken ger ett väl avvägt stöd för ekologisk produktion och att ingen ytterligare finansiering är nödvändig.

*
* *

Fråga nr 53, från Justas Vincas Paleckis (H-0075/09)

Angående: Ekonomiska styrmedel inom jordbruket

Jordbruket står liksom andra verksamhetsområden inom EU i dag inför brist på krediter (framför allt för den löpande verksamheten).

Kommissionen uppmuntrar framför allt till användning av mikrokrediter, kreditgarantier, riskkapital och andra styrmedel till förmån för de små och medelstora företagen. Men jordbruket kommer i allmänhet inte i fråga för finansiering med stöd av Europeiska investeringsfondens (EIF) program (motgarantier, mikrokrediter).

Tänker kommissionen ändra på något i detta avseende? Avser kommissionen ge EIF möjlighet att ge stöd till ett utökat antal områden?

Vilka möjligheter finns det att föreslå stöd ur gemenskapsmedel till jordbruksföretagare på landsbygden, i form av ekonomiska styrmedel (mikrokrediter, motgarantier för lån)?

Svar

(EN) Den nya förordningen om strukturfonder för 2007–2013 innehåller bestämmelser om utveckling av finansieringstekniska instrument i EU:s medlemsstater och regioner. I detta sammanhang har man utarbetat initiativet för gemensamma europeiska resurser för mikroföretag till medelstora företag (Jeremie), i syfte att tillgodose mikro- till medelstora företags behov av tillgång till finansiering. Det är emellertid förvaltningsmyndigheterna för strukturfondernas operativa program som avgör om detta instrument ska användas eller ej.

Om myndigheterna beslutar att använda instrumentet, måste de vidta lämpliga åtgärder för att inrätta Jeremie-holdingfonder på nationell eller regional nivå. Det är också deras huvudsakliga ansvar att besluta om vart stödet ska gå, även om de får hjälp från kommissionen för att uppnå bästa möjliga långsiktiga resultat.

Holdingfonden kan förvaltas av Europeiska investeringsfonden eller av en nationell kandidat. Holdingfonden bör utse finansförmedlare, som i sin tur inrättar fonder (lån, garantier, riskkapital) för att ge stöd till de slutliga stödmottagarna. Bland de slutliga stödmottagarna skulle potentiellt kunna finnas företag från jordbrukssektorn. Om ett sådant fall uppstår bör emellertid en tydlig åtskillnad göras mellan verksamheter som får stöd genom Jeremie-programmet och landsbygdsutvecklingsprogrammet.

Politiken för landsbygdsutveckling omfattar möjligheter för medlemsstater och regioner att utveckla finansieringstekniska åtgärder och på så sätt säkerställa bättre finansieringsmöjligheter för sina stödmottagare inom ramen för landsbygdsutvecklingsprogrammen. Detta omfattar ett brett spektrum av åtgärder, som medfinansiering från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) av utgifter för insatser

i form av bidrag till riskkapitalfonder, garantifonder, lånefonder och till och med räntesubventioner för lån som medfinansieras av EJFLU.⁽¹⁸⁾

Flera medlemsstater och regioner har redan inrättat olika finansieringssystem. Som exempel kan ges landsbygdsutvecklingsprogrammen för Portugal, Sachsen-Anhalt (Tyskland) eller Korsika (Frankrike). Andra förslag till garantifonder är för närvarande under diskussion.

Att utnyttja dessa möjligheter inom landsbygdsutvecklingsprogrammen kan bidra till att mildra krisens negativa effekter och ge bättre finansieringsmöjligheter till potentiella stödmottagare inom jordbruket.

*
* *

Fråga nr 54 från Michl Ebner (H-0076/09)

Angående: Integrerad EU-strategi för hållbar utveckling och användning av resurser i bergsregioner

I sitt initiativbetänkande av den 23 september 2008 om jordbruk i bergsregioner uppmanar Europaparlamentet kommissionen "att inom ramen för sina befogenheter, inom sex månader efter att denna resolution antagits, utarbeta en integrerad EU-strategi för hållbar utveckling och användning av resurser i bergsregioner (EU-strategi för bergsregioner)".

Hur förhåller sig kommissionen till detta projekt? Hur planerar kommissionen att se till att denna strategi integreras i framtida arbetsprogram?

Svar

(EN) Som kommissionen redan har angett i sitt svar på parlamentsledamotens betänkande, planerar kommissionen i nuläget inte att föreslå någon särskild integrerad strategi för bergsregioner, som föreslås i betänkandet⁽¹⁹⁾.

Detta innebär emellertid inte att kommissionen bara kommer att låta allt gå sin gilla gång när det gäller jordbruket i bergsregionerna.

Det finns tecken på att jordbruket gradvis försvinner i vissa områden, särskilt på permanenta betesmarker och brantare sluttningar. Portugal och Italien är bland de medlemsstater där sådan marginalisering skulle kunna leda till att jordbruksverksamheten upphör.

Vi måste ta dessa varningssignaler på allvar. Om jordbruket i bergsregioner försvinner kommer familjer som under årtionden har ägnat sina liv åt denna jordbruksverksamhet att förlora sitt uppehälle, och dessutom kommer inverkan på den ekonomiska verksamheten i allmänhet i dessa regioner att bli förödande. I många av bergsregionerna är det jordbruket som utgör ryggraden i landsbygdens ekonomi. Om jordbruket försvinner hotas hela regionen. Ett exempel är turismen, som är beroende av jordbruket i bergsregionerna.

Därför vill kommissionen granska den nuvarande politiska ramen för jordbruket i bergsregioner, tillsammans med alla berörda parter, som parlamentet och Regionkommittén men också jordbrukarna själva. Kommissionen vill bedöma vilka särskilda problem och nya utmaningar som finns – och även potentialen för ytterligare utveckling, för vi är övertygade om att det fortfarande finns stor potential för jordbruk i bergsregioner i samband med turism (produktion av kvalitetsprodukter som ost på gården, lokala och regionala marknadsföringsstrategier, friskvård i lantgårdsmiljö osv.).

När detta är gjort kan vi kontrollera om våra politiska insatser fortfarande är tillräckliga och tillräckligt effektiva. Vi har faktiskt en hel "verktygslåda" till vårt förfogande. Det finns direktstöd inom första pelaren, kompensationsbetalningar för bergsregioner som klassificeras som mindre gynnade regioner och miljöstöd. Efter hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken har medlemsstaterna rätt att behålla vissa av systemen för kopplat stöd för att upprätthålla ekonomisk aktivitet i regioner där det finns få eller inga andra ekonomiska alternativ. Medlemsstaterna kan ge stöd till regioner och sektorer med särskilda problem (så

⁽¹⁸⁾ Enligt artikel 71.5 i rådets förordning (EG) nr 1698/2005 kan EJFLU:s stöd ges i annan form än ett icke återbetalningspliktigt direktstöd. Detta beskrivs mer i detalj i artiklarna 49–52 i kommissionens förordning (EG) nr 1974/2006, där alternativ och villkor för utveckling av ett antal finansieringstekniska insatser anges.

⁽¹⁹⁾ Uppföljning av Michl Ebners betänkande om situationen och utsikterna för jordbruket i bergsregioner (2008/2066(INI)) översändes till Europaparlamentet 29.1.09.

kallade "artikel 68-åtgärder") genom att behålla 10 procent av sina nationella budgettak för direktstöd och använda dessa medel till miljöåtgärder eller för att förbättra kvalitet och marknadsföring för jordbruksprodukter. Utöver dessa åtgärder stöds jordbruket i bergsregioner dessutom i den gemensamma jordbrukspolitikens andra pelare genom stöd till skogsbruk, bearbetning och marknadsföring, kvalitetsproduktion och diversifiering (till exempel inom turismsektorn eller genom införande av lokala utvecklingsstrategier för samhällen i bergsregioner).

Vad vi måste ta reda på är om denna uppsättning av åtgärder leder till att vi kan nå vårt huvudsakliga mål, nämligen att ge en hållbar framtid för jordbruk i bergsregioner och stärka denna typ av jordbruk. Om detta inte är fallet måste vi hitta sätt att anpassa den politiska ramen.

Vad är nästa steg? Den 31 mars 2009 i Bryssel, efter ett initiativ från flera av EU:s bergsregioner och oerhörda personliga insatser från vissa parlamentsledamöter, kommer vi att upprätta ramen för våra diskussioner. Detta kommer att följas upp genom en konferens som ska hållas i början av juli 2009 i Garmisch-Partenkirchen, där vi kommer att redogöra för de första resultaten av diskussionerna.

Det är viktigt för kommissionen att alla berörda parter deltar aktivt i dessa diskussioner så att vi kan få en klar och fullständig bild av den nuvarande situationen och av vilken typ av åtgärder som behövs för att stärka jordbruket i bergsregionerna.

*
* *

Fråga nr 55 från Evgeni Kirilov (H-0117/09)

Angående: Bulgariens och Rumäniens bristande resurser för landsbygdsutveckling

Avser kommissionen att erbjuda ytterligare paket för landsbygdsutveckling till Bulgarien och Rumänien med tanke på att de båda länderna inte erhåller några medel genom modulerings och att de borde ges samma finansieringsmöjligheter som de gamla medlemsstaterna för att hantera de nya utmaningar som fastställts i diskussionerna i samband med hälsokontrollen?

Svar

(EN) Enligt överenskommelsen om hälsokontrollen skulle ytterligare medel för landsbygdsutveckling bli tillgängliga från och med 2010 för de 15 "gamla" medlemsstaterna. De flesta "nya" medlemsstater skulle efter hälsokontrollen få ytterligare medel för landsbygdsutveckling från och med 2013. För Bulgarien och Rumänien skulle detta ske från och med 2016, när obligatorisk modulerings kommer att vara tillämplig för dem på grund av fullständig infasning av direktstödet. Kommissionen påminner om att dessa ytterligare medel genom modulerings kommer från en minskning av direktstödet.

Överenskommelsen om hälsokontrollen utesluter inte på något sätt att Bulgarien och Rumänien kan använda de medel som finns tillgängliga i nuläget inom deras landsbygdsutvecklingsprogram för att hantera nya utmaningar. Det är möjligt att satsa ytterligare på de åtgärder som har att göra med biologisk mångfald, vattenförvaltning, förnybar energi, klimatförändringar och omstrukturering av mjölksektorn. Länderna kan ändra sina program så att de motsvarar behoven, även genom att föreslå nya åtgärder som inte för närvarande finns med i deras program.

I samband med den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa har kommissionen föreslagit att man ska stärka gemenskapens insatser på områden som energisektorn, bredband i landsbygdsområden och klimatförändringar, inklusive de nya utmaningar som fastställdes under hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitikens.

Om kommissionens förslag stöds av rådet och parlamentet kommer Bulgarien och Rumänien att kunna ta emot betydande belopp redan under 2009. Dessa kan delvis inriktas på nya utmaningar.

För närvarande förutses det att totalt 1,25 miljarder euro kommer anslås till landsbygdsutveckling, varav 250 miljoner euro för de nya utmaningar som fastställdes under hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitikens. Dessa medel kommer att fördelas mellan alla medlemsstater och bör anslås under 2009.

Vidare skulle kommissionen vilja påminna parlamentsledamöten om att hälsokontrollen kommer att medföra en ökning på sammanlagt 90 miljoner euro av finansieringsramen för direktstöd för alla nya medlemsstater (EU-12). Dessa ytterligare medel kan användas för särskilt stöd inom ramen för de gemensamt överenskomna

bestämmelserna, exempelvis för att skydda eller förbättra miljön, för att hantera problem inom mjölk-, nötkött- eller get- och fårsektorn, eller för att bidra till instrument för riskhantering.

*
* *

Fråga nr 56 från Alain Hutchinson (H-0122/09)

Angående: Exportbidrag

EU lovade 2001 att stegvis minska exportbidragen till sina jordbruksprodukter och detta fram till 2013. Under 2006–2007 betalade dock EU ut 2,5 miljarder euro i exportbidrag. Även om detta belopp minskar, är det fortfarande alldeles för högt. I den internationella situation som nu råder med livsmedelskris och stigande jordbrukspriser skulle det dock vara nödvändigt att avancera mycket snabbare mot ett avskaffande av sådana bidrag, vilka för med sig en ohållbar dumpning av priserna för miljoner småproducenter i utvecklingsländerna. Kan kommissionen närmare ange, med stöd av siffror och tidsplaner, vilka avsikter den har i denna fråga?

Svar

(EN) Återinförandet av EU:s exportbidrag till mjölkprodukter är en reaktion på en dramatisk 60-procentig minskning av världsmarknadspriserna under de senaste månaderna, till följd av minskande efterfrågan. I motsats till den aktuella situationen i EU ökar mjölkproduktionen dessutom i vissa konkurrerande exporterande tredjeländer som Nya Zeeland, Brasilien och Förenta staterna.

Dessa exportbidrag måste därför ses som ett skyddsnät och absolut inte som ett fränsteg från den kurs som stakades ut genom reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken 2003 och den följande hälsokontrollen.

EU har alltid respekterat sina internationella åtaganden om exportbidrag och kommer att fortsätta att göra det.

I den förklaring som ministrarna antog vid Världshandelsorganisationens (WTO:s) ministerkonferens i Hongkong den 13–18 december 2005 fastställs att alla former av exportbidrag och alla exportåtgärder med likvärdig effekt ska avskaffas parallellt senast vid slutet av 2013. Som medlem av WTO kommer EU att respektera de politiska åtagandena i förklaringen, inklusive tidsgränsen för att avskaffa alla former av exportbidrag. Detta åtagande har emellertid som villkor att Doharundan slutförs framgångsrikt.

Kommissionen förblir fast besluten att slutföra Doharundan och hoppas att en överenskommelse ska kunna uppnås under 2009. Efter överenskommelsen kommer kommissionen att fastställa i sin tidsplan hur exportbidragen ska avskaffas till 2013.

Under åren 2006–2007 underrättade EU WTO om att 1,4 miljarder euro använts till exportbidrag, inte 2,5 miljarder euro. Detta är mindre än en femtedel av det överenskomna WTO-taket för exportstöd.

*
* *

Fråga nr 57 från Katerina Batzeliņ (H-0123/09)

Angående: USA:s jordbrukslag

Konjunktturnedgången som undergräver både den europeiska och den internationella produktionen och ekonomin kräver att man utformar nya politiska strategier som gör det möjligt att tackla olika delproblem. Den amerikanska regeringen lade för en tid sedan fram ett förslag till en ny jordbrukslag. Förslaget rymmer förstärkta åtgärder till stöd för jordbruksinkomsten, avsedda att täcka risker och nya försäkringssystem. Sammantaget är det här avsett att, genom samordnade och integrerade åtgärder (nya ACRE och CCP), täcka de inkomstförluster som jordbrukarna kan drabbas av vid eventuella marknadsstörningar.

Överväger kommissionen, inom ramarna för de nya åtgärder som nu efterlyses till stöd för jordbrukarnas inkomster, att gå in för liknande åtgärder till stöd för de europeiska producenterna, för att se till att stödet till dem inte blir bristfälligt i förhållande till vad som kommer de amerikanska jordbrukarna till del?

Anser kommissionen att den gemensamma jordbrukspolitikens nuvarande mekanismer och överenskommelserna inom WTO är tillräckliga för att säkra adekvat tillgång till jordbruksprodukter på den internationella marknaden under den här perioden?

Avser kommissionen att titta närmare på det faktum att det amerikanska jordbruket, trots annorlunda ekonomiska och sociala kännetecken, har stöd ur en budget som är större än motsvarande europeiska?

Svar

(EN) Finanskrisens inverkan på realekonomin har resulterat i en betydande ekonomisk avmattning som påverkar alla större ekonomier samtidigt. Även om jordbrukssektorn i allmänhet är mer motståndskraftig än andra sektorer, väntas även den stå inför betydande utmaningar, särskilt i fråga om efterfrågetillväxt och jordbruksinkomster. Ingen av dessa utmaningar tyder på att något i de befintliga WTO-bestämmelserna skulle hindra vårt tillträde till internationella marknader.

Europeiska jordbrukare får en stabil nivå av inkomststöd genom systemet med samlat gårdsstöd. Detta är ett effektivt redskap för att säkerställa kontinuitet i jordbruksproduktionen i hela EU. Det är också en marknadsinriktad lösning, där jordbrukarna fattar beslut om sin produktion utifrån marknadssignaler. De amerikanska jordbrukarna har tillgång till flera olika sorters verktyg för riskhantering, och det har även jordbrukarna i EU, men i EU har vi valt att hantera frågan om riskhantering på ett annat sätt. Detta beror på faktorer som produktionsstrukturer, budgetplanering och målen för jordbruksstödet.

Vi har undersökt vad ett inkomstförsäkringssystem skulle innebära för EU genom både interna och externa studier. Slutsatserna är att ett sådant system skulle kräva en harmoniserad definition av vad som utgör inkomst i samtliga 27 medlemsstater, att det skulle innebära en stor administrativ börda och att det skulle bli mycket dyrt och varierande i fråga om budgetutgifter, medan den gemensamma jordbrukspolitiken har en fast budget för fastställda budgetperioder. För övrigt finns det redan flera instrument inom den gemensamma jordbrukspolitiken som är avsedda att mildra effekterna av större variationer i pris eller produktion, som störningsklausuler och interventionssystem för flera jordbrukssektorer, och under exceptionella omständigheter statligt stöd för jordbruksförsäkringssystem och för katastrofstöd. Genom hälsokontrollen ger vi dessutom medlemsstaterna möjligheten att använda en del av sitt direktstöd till riskhanteringsåtgärder.

Vad gäller den kommande budgetramen utför Europeiska kommissionen för närvarande en översyn av budgeten. Syftet med denna process är att fastställa de rätta målen för den framtida budgeten. När man har kommit överens om dessa mål kan en diskussion äga rum om vilka faktiska belopp som behövs för att uppnå dem. Frågan om hur man bäst kan bidra till europeiska jordbrukares konkurrenskraft är naturligtvis viktig för kommissionen under detta förfarande. Jordbrukares konkurrenskraft beror dock inte nödvändigtvis på hur stor del av budgeten som anslås till jordbrukspolitiken, utan påverkas också av vilken sorts politik som stöds och villkoren för jordbruksverksamheten i allmänhet.

*
* *

Fråga nr 58 från Emmanouil Angelakas (H-0038/09)

Angående: Europeiskt medieföretag och europeiska nyhetssändningar i medlemsstaterna

I sina strategier för att komma till rätta med det demokratiska underskottet har kommissionen vidtagit ett stort antal åtgärder för att informera EU-medborgarna och stärka mediernas europeiska karaktär. Webbplatsen Europa, Europarl TV och Euronews är några exempel på stora satsningar som syftar till att europeisera nyhetsförmedlingen. Den nuvarande globaliseringstrenden skapar framför allt reaktioner hos välutbildade EU-skeptiker med kunskaper i åtminstone engelska.

Hur ser kommissionen på att satsa lokalt? Skulle kommissionen kunna tänka sig ett officiellt europeiskt medieföretag per medlemsstat, som sänder på det nationella språket med uteslutande europeiskt innehåll avsett för allmänheten och med förankring i den lokala verkligheten, alltsammans under kommissionens ledning?

Svar

(EN) I april 2008 antogs en audiovisuell strategi på medellång sikt. Syftet med denna strategi är att skapa verktyg för att ge en bättre förståelse för den audiovisuella marknaden (AV-marknaden), att stärka de befintliga AV-tjänsterna för yrkesverksamma och journalister och utveckla nya tjänster, samt att bidra till utvecklingen av ett audiovisuellt europeiskt offentligt rum genom att upprätta nätverk av AV-operatörer som ska skapa, producera och sända program om EU-frågor. Programmen kommer att sändas via radio, TV och Internet som medborgarna redan använder på lokal och nationell nivå och på det språk som de föredrar.

Kommissionen planerar inte att skapa en officiell europeisk mediekanal, eftersom det redan finns många medier, tekniker och operatörer. Det skulle vara svårt att hitta en marknad för nya medier som skulle kunna fungera med alla tekniska plattformar. Därför går vår politik ut på att försöka vara närvarande i befintliga medier och använda olika tekniska plattformar för att nå ut till en så stor publik som möjligt med EU:s informationsprogram. Kommissionen har inrättat tre EU-omfattande nätverk (varav två är i drift) för att bättre tillgodose medborgarnas behov på nationell, regional och lokal nivå, samtidigt som man fullständigt respekterar de deltagande stationernas redaktionella oberoende.

Det europeiska radionätverket (Euranet), som skapades i december 2007, började sända på tio EU-språk i april 2008, och når varje vecka ut till 19 miljoner EU-medborgare och 30 miljoner icke EU-medborgare runt hela världen. Dess interaktiva webbplats, www.euranet.eu, togs i drift på fem språk i juli 2008 och på tio språk i november 2008. Nätverket är öppet för nya deltagare, vare sig de är internationella, nationella, regionala eller lokala, så länge de uppfyller kvalitets- och självständighetskriterierna. Antalet sändningsspråk kommer stegvis att ökas till 23 under avtalets löptid.

Ett annat webbplatsnätverk, <http://www.PRESSEEUROP.eu>, skapades i december 2008 och kommer att tas i drift i maj 2009. Målet är att skapa en interaktiv webbplats med ett dagligt urval ur de bästa tidningarna inom den internationella pressen. Den första utgåvan kommer att handla om valet till Europaparlamentet. Nätverket kommer att kunna nå minst 3 miljoner unika besökare per månad på tio språk, och runt 1 miljon läsare av de deltagande tidningarna per vecka.

I EU:s TV-nätverk kommer internationell, nationell, regional och lokal TV att samlas för att producera och sända informationsprogram om EU på minst 10 språk till att börja med (upp till 23 språk mot slutet av avtalstiden). Urvalsförfarandet pågår. Nätverket förväntas tas i drift före mitten av 2010.

De olika nätverken och webbplatserna kommer att samverka för att kunna synas och nå ut till medborgarna i så hög grad som möjligt, för att anordna debatter över gränserna och låta medborgare från EU:s mest avlägsna hörn uttrycka sina åsikter, behov och krav.

När de tre nätverken är helt i drift kommer de tillsammans med Euronews varje vecka att nå mellan 60 och 90 miljoner EU-medborgare på samtliga EU-språk.

Alla medier kommer visserligen att utföra det exakta uppdraget att informera EU-medborgare på ett sätt som uppmuntrar till medverkan, men de kommer att arbeta med fullständigt redaktionellt oberoende i syfte att underlätta tillgången till information om EU och demokratisk debatt.

*
* *

Fråga nr 59 från Mairead McGuinness (H-0039/09)

Angående: Förlust av biologisk mångfald inom EU

I kommissionens meddelande "En halvtidsutvärdering av genomförandet av gemenskapens handlingsplan för biologisk mångfald", vilket offentliggjordes i slutet av 2008, påpekades det att EU "med största sannolikhet inte" kommer att uppnå sitt mål att stoppa förlusten av biologisk mångfald till 2010. Kommissionen framhåller att "en effektiv rättslig ram för bevarandet av markens struktur och funktioner" kommer att behöva antas. Kan kommissionen uttala sig mera ingående om detta?

I en situation där produktivitetskraven på jordbruksmark är högre än någonsin tidigare, har kommissionen några planer på att genast åtgärda frågan om förlust av biologisk mångfald beträffande marken och helt enkelt inte vänta med en lägesbedömning fram till 2010?

Svar

(EN) Biologisk mångfald i marken bidrar till de flesta kända ekosystemfunktioner, som kretsloppen av näringsämnen, gaser och vatten liksom bildandet av jord och biomassa. Utan livsformerna i marken skulle jordens ekosystem snabbt gå under.

Kommissionen har lagt fram ett förslag till direktiv om inrättande av rambestämmelser för markskydd⁽²⁰⁾, vars mål är att säkerställa hållbar markanvändning och skydda markens funktioner. Detta omfattar marken som en reservoar för biologisk mångfald, som består av livsmiljöer, arter och gener. Sedan den första

⁽²⁰⁾ KOM(2006)0232, 22.9.2006.

behandlingen av förslaget i parlamentet i november 2007 har kommissionen samarbetat med rådet för att försöka uppnå ett snabbt antagande. När direktivet genomförs kommer det antligen att finnas en effektiv rättslig ram för bevarandet av markens struktur och funktioner inom hela gemenskapen. Bestämmelserna i direktivet om att bekämpa erosion, förlust av organiskt material, ökenspridning, försaltning och förorening kommer i hög grad att bidra till skydd för markens biologiska mångfald.

I väntan på att markskyddsdirektivet ska antas är kommissionen redan aktivt involverad i att skydda den biologiska mångfalden i marken genom att använda befintliga instrument. Till exempel finns det möjligheter inom landsbygdsutvecklingen att stödja lämpliga jordbruksmetoder (växellbruk, vegetationsremsor, nedplöjning av skörderester, ekologiskt jordbruk, osv.) i samband med jordbruksmiljöåtgärder enligt rådets förordning (EG) nr 1698/2005⁽²¹⁾. Vissa av normerna för goda jordbruks- och miljöförhållanden enligt tvärvillkoren kan också bidra till markskyddet, särskilt de normer som handlar om markerosion, organiskt material i marken och markstruktur. Ansträngningar görs också för att höja markskyddets profil inom Förenta nationernas konvention om biologisk mångfald. Kommissionen är dessutom väl medveten om att det finns många kunskapsluckor om biologisk mångfald i marken. För att råda bot på dessa brister ägnar kommissionen allt mer uppmärksamhet åt biologisk mångfald i marken och markbördighet i sjunde ramprogrammet för forskning, i synnerhet under tema 2 ("Livsmedel, jordbruk och fiske, och bioteknik") och tema 6 ("Miljö"). Vidare har kommissionen nyligen inlett en 12 månader lång studie som är särskilt ägnad åt en uttömmande översyn av kunskapsläget när det gäller biologisk mångfald i marken och sambandet mellan markens biologiska mångfald och markens funktioner.

*
* *

Fråga nr 60 från Ioannis Gklavakis (H-0042/09)

Angående: Europeiska livsmedels konkurrenskraft

I sitt svar på en tidigare fråga (<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=WQ&reference=P-2008-5307&language=SV>) bekräftar kommissionen att importen av livsmedel från tredjeländer har ökat, något som väcker oro både bland europeiska producenter och i den europeiska livsmedelsindustrin.

Funderar kommissionen på några åtgärder för att öka de europeiska livsmedlens konkurrenskraft? Tänker kommissionen utarbeta någon strategi för att ytterligare främja europeiska livsmedel?

Svar

(EN) Kommissionens målsättning är att bibehålla den europeiska livsmedelsindustrins konkurrenskraft och samtidigt beakta kraven från den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) och EU:s internationella förpliktelser i både bilaterala och multilaterala handelsavtal.

Den har inrättat en högnivågrupp för livsmedelsindustrins konkurrenskraft, under vice ordförande Günter Verheugens ordförandeskap, med avsikt att gripa sig an följande frågor:

Den framtida konkurrenskraften för gemenskapens livsmedelsindustri.

Vilka faktorer som påverkar konkurrensläge och hållbarhet för gemenskapens livsmedelsindustri, inklusive framtida frågor och trender som inverkar på konkurrenskraften.

Utformningen av ett antal sektorspecifika rekommendationer riktade till beslutsfattare på gemenskapsnivå. Den slutliga rapporten kommer att läggas fram i april 2009.

Dessutom finns det flera program på EU-nivå som stöder industrins konkurrenskraft, varav en del är särskilt avsedda för livsmedelsindustrin. Syftet med dessa är att förbättra konkurrenskraften inom sektorn, dvs. dess förmåga att växa och blomstra. Nittio procent av de företag som bedriver verksamhet inom livsmedelsindustrin är små och medelstora företag, och ett av huvudprogrammen som har tagits fram med avseende på små och medelstora företag är ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation (CIP). Huvudsyftet med detta program är att förbättra möjligheten till finansiering, stödja innovationsverksamhet och användandet av informations- och kommunikationsteknik. Programmet har fastställts för perioden 2007–2013.

⁽²¹⁾ EUT L 277, 21.10.2005.

Dessutom har 26,4 miljarder euro från Europeiska regionala utvecklingsfonden och Sammanhållningsfonden avsatts till små och medelstora företag för perioden 2007–2013.

Enterprise Europe Network är ett annat hjälpmedel som har skapats för att stödja företag över hela Europa och främja innovation och konkurrenskraft. Det består av nästan 600 partnerorganisationer i fler än 40 länder.

I december 2008 antog kommissionen ett meddelande om livsmedelspriser i Europa, som ger en preliminär analys av de olika aktörernas roll och potentiella problem i livsmedelskedjan. Inom ramen för uppföljningen av detta meddelande kommer ytterligare undersökningar att göras beträffande genomdrivande av konkurrens på EU-nivå och på nationell nivå (med inriktning på metoder och restriktioner som är särskilt skadliga inom detta område), förbättring av insynen i livsmedelskedjan, bättre information till konsumenterna, ytterligare analyser av hur livsmedelskedjan fungerar och angående förutsättningarna för livsmedelsindustrins konkurrenskraft.

Regelverket för livsmedelsföretagen inom EU är en nyckelfaktor för deras konkurrenskraft, tillväxt och sysselsättningsutveckling. Kommissionen hjälper företagen att förstärka konkurrenskraften genom att minska byråkratin och förbättra regelsystemet. Dessa åtgärder utgör en viktig del i EU:s partnerskap för tillväxt och sysselsättning som förstärker Lissabonagendans strategi att göra Europa till världens mest konkurrenskraftiga ekonomi.

I linje med detta har kommissionen föreslagit en omfattande förenkling av den gemensamma jordbrukspolitik (GJP), som grundas på de förbättringar som tillfördes genom den senaste reformen av den gemensamma jordbrukspolitik (”hälsokontroll”) och som i huvudsak syftar till att skapa en mer marknadsorienterad jordbrukssektor.

*
* *

Fråga nr 61 från Armando França (H-0043/09)

Angående: Olaglig vadhållningsverksamhet

Idrott är i dag även en ekonomisk verksamhet som omsätter miljontals euro. Vadhållningen om sport har ökat markant, och Internet har märkbart bidragit till ökningen, till exempel inom fotbollen. Därför är det viktigt att skydda klubbarna och agenterna inom denna sportgren, vars produkter ständigt utnyttjas utan tillstånd. Klubbarna och agenterna går på så sätt miste om en rättmätig inkomstkälla, och vadhållningen undergräver fotbollsindustrin och dess ekonomiska livskraft. Det finns fortfarande inga regler för vadhållningen, och den beskattas inte heller. Vadhållning är ett spel som ökar bland de unga. Spelet respekterar inte konsumenternas privatliv, dataskyddet är inte tillräckligt, och ”inside betting” förekommer. Vilka planer har kommissionen på att reglera denna marknad och när?

Svar

(EN) Kommissionen har inga planer på att reglera spelmarknaden. Parlamentsledamoten kommer kanske ihåg att medlemsstaterna och parlamentet inte stödde kommissionens förslag till en sådan förordning under debatten om tjänstedirektivet. Den senaste diskussionen i konkurrenskraftsrådet den 1 december visade också att medlemsstaterna fortsätter att tala för nationell lagstiftning på detta område.

Kommissionen godtar att medlemsstaterna är fria att reglera sådan verksamhet på nationell nivå, under förutsättning att det sker i enlighet med EG-fördraget. Kommissionen påpekar att under sådana villkor ska de begränsningar som medlemsstaterna tillämpar motiveras av ett allmännyttigt syfte som är nödvändigt och proportionellt för att skydda de relevanta målen. Det ska också tillämpas enhetligt på både de inhemska aktörerna och de aktörer med tillstånd i annan medlemsstat som önskar tillhandahålla sina tjänster över nationsgränserna.

Beträffande den allmänna frågan om sport planerar kommissionen att under första kvartalet 2009 gå ut med en förslagsinfordran för en studie i syfte att analysera olika system för stöd till idrotten på gräsrotsnivå inom EU. Studien kommer att se över alla olika slags finansieringskällor, inklusive direkta och indirekta finansiella flöden mellan professionell idrott och idrott på gräsrotsnivå, genom solidaritetsmekanismerna.

*
* *

Fråga nr 62 från Brian Crowley (H-0045/09)**Angående: Handelsförbindelser med Balkanregionen**

Vilka initiativ tar Europeiska unionen för att förbättra nivån på exporten från de 27 EU-medlemsstaterna till Balkanregionen? Och vilka program finns rent allmänt för att förbättra handelsförbindelserna mellan EU och länderna på Balkan?

Svar

(EN) Regionen västra Balkan är en viktig och värdefull partner för EU. EU har vid flera tillfällen upprepat sitt starka engagemang för regionens europeiska perspektiv, som så småningom kan leda till ett EU-medlemskap.

EU är den viktigaste handelspartnern för västra Balkan. För att stimulera regionens ekonomiska tillväxt är det nödvändigt att fördjupa de ekonomiska förbindelserna mellan EU och regionen, vilket gynnar både dessa länder och EU och dess exportörer. Ökad frihandel och integration är hörnstenen i stabiliserings- och associeringsprocessen. EU har arbetat för att nå detta mål med västra Balkan på tre nivåer.

För det första har kommissionen förhandlat fram frihandelsavtal som ett led i stabiliserings- och associeringsavtalen. Avtalen möjliggör en ömsesidig fri åtkomst till export för EU och det berörda landet i västra Balkan. Genom att länderna anpassar sig till EU:s regelverk, skapas genom dessa avtal en jordmån för politiska och ekonomiska reformer och en grund läggs för en integration av västra Balkan i EU. Stabiliserings- och associeringsavtalen föregicks av unilaterala handelsförmåner som EU beviljat västra Balkan.

För det andra har kommissionen agerat regionalt för att få förhandlingarna om det Centraleuropeiska frihandelsavtalet (Cefta) att löpa så smidigt som möjligt. Den har också beslutat att bidra till att genomföra avtalet genom ekonomiskt och tekniskt stöd till Ceftas sekretariat och till avtalsparterna. Samtidigt anser kommissionen att det är mycket viktigt att avtalets regionala parter tar sitt ansvar och den är medveten om att Cefta både är en förutsättning för att det ska gå att integrera regionen djupare i ekonomiskt avseende och ett första steg mot att länderna på västra Balkan blir fullvärdiga deltagare i EU:s inre marknad.

För det tredje har vi, på multilateral nivå, arbetat för att länderna i regionen ska få bli medlemmar i Världshandelsorganisationen. Det är ett helt avgörande steg för att de ska kunna delta i den globaliserade ekonomin på ett effektivt sätt.

*
* *

Fråga nr 63 från Georgios Papastamkos (H-0049/09)**Angående: Sändningsrättigheter för fotbollsmatcher i TV**

Vilka konflikter finns det mellan reglerna för försäljning av sändningsrättigheter för fotbollsmatcher i TV på europeisk nivå (Champions League) och på nationell nivå (de nationella ligorna) och gemenskapsrätten?

Svar

(EN) Huvudfrågan vad gäller antitrust inom området för medierättigheter till idrott har under de senaste åren handlat om huruvida och under vilka omständigheter kollektiv försäljning av medierättigheter är förenlig med artikel 81 i EG-fördraget. Kommissionen har på senare tid fattat tre beslut om kollektiv försäljning av medierättigheter, nämligen angående UEFA Champions League⁽²²⁾, tyska Bundesligan⁽²³⁾ och engelska FA Premier League⁽²⁴⁾.

I dessa tre beslut har kommissionen genomgående ansett att kollektiv försäljning av medierättigheter inom idrott, dvs. när idrottsklubbar (t.ex. fotbollsklubbar) överlämnar försäljningen av medierättigheterna uteslutande till respektive idrottsförbund och som sedan säljer rättigheterna å deras vägnar, utgör en horisontell

(22) Kommissionens beslut av den 23 juli 2003, Mål 37398, Gemensam försäljning av de kommersiella rättigheterna till UEFA Champions League, EUT L 291, 2003, s. 25.

(23) Kommissionens beslut av den 19 januari 2005, Mål 37214, Gemensam saluföring av medierättigheter till matcher som spelas i tyska Bundesligan, EUT L 134, 2005, s. 46.

(24) Kommissionens beslut av den 22 mars 2006, Mål 38173, Gemensam saluföring av medierättigheter till matcher som spelas i engelska FA Premier League, tillgänglig på följande adress:
http://ec.europa.eu/comm/competition/antitrust/cases/decisions/38173/decision_en.pdf

konkurrensbegränsning enligt artikel 81.1 i EG-fördraget. Kommissionen har dock medgivit att denna metod medför effektivitetsvinster och därför skulle kunna godtas i enlighet med artikel 81.3 i EG-fördraget om vissa villkor uppfylls.

Några exempel på dessa villkor är kravet på att samförsäljaren av medierättigheter ska organisera ett konkurrenskraftigt, icke diskriminerande och öppet anbudsförfarande, att varaktigheten och omfattningen för det vertikala avtalet med ensamrätt begränsas, förbud av budgivning och införande av en bestämmelse mot enskilda köpare (enbart för beslutet om FA Premier League).

I vitboken om idrott⁽²⁵⁾ och de medföljande bilagorna har kommissionen sammanfattat sin ståndpunkt i fråga om försäljning av sändningsrättigheter för idrottsevenemang samt om tillämpningen av gemenskapslagstiftningen på sändningsrättigheter, i synnerhet av konkurrenslagstiftningen.

*
* *

Fråga nr 64 från Avril Doyle (H-0059/09)

Angående: Växtskyddsprodukter och länder med fuktigt klimat

Är kommissionen ur jordbrukssynpunkt oroad över resultaten av bekämpningsmedelspaketet, alltså Klass- och Breyerbetänkandena? Är kommissionen helt säker på att spannmåls-, potatis- och bärproduktionen i länder med fuktigt klimat – som Irland – fortsättningsvis kommer att ha tillgång till alla de växtskyddsprodukter som krävs för de här mycket viktiga grödorna?

Svar

(EN) Kommissionen är övertygad om att den nya förordningen, som kan leda till att ett begränsat antal verksamma ämnen dras in, endast kommer att ha en begränsad inverkan på marknaden.

Kommissionen anser tvärtom att det är ett incitament för utveckling av nya, säkrare produkter. Den förenklar också tillståndsförfarandet för att ge nya bekämpningsmedel ett snabbare tillträde till marknaden och förbättrar således möjligheterna för innovation med nya lösningar som både garanterar hållbara växtskyddsmedel och livsmedelssäkerhet.

Genom denna förordning föreskrivs möjligheten till att under stränga villkor godkänna verksamma ämnen för en begränsad tid i syfte att kontrollera allvarliga faror för växtskyddet, även om de inte uppfyller kriterierna för godkännande av cancerogenitet, reproduktionstoxicitet eller förorsakar endokrina störningar.

Det zonbaserade systemet för godkännanden kommer dessutom att öka lantbrukarnas tillgång till bekämpningsmedel mellan medlemsstaterna och uppmuntra industrin till att utveckla produkter till små kulturer. Den kommer att minska den administrativa bördan för tillverkare av växtskyddsmedel och för de behöriga myndigheterna. Kommissionen anser följaktligen att jordbrukarna i EU även i framtiden bör ha tillgång till alla de växtskyddsmedel som krävs för en hållbar och lönsam odling.

*
* *

Fråga nr 65 från Magor Imre Csibi (H-0074/09)

Angående: Kärnkraftverket i Kozlodui

Anser kommissionen att beslutet om att återuppta driften av reaktorerna 3 och 4 i kärnkraftverket i Kozlodui i Bulgarien skulle kunna påverka säkerheten i detta område på något sätt?

Svar

(EN) Kärnsäkerhet har hela tiden varit en prioritetsfråga för Europeiska unionen sedan 1990-talet, i samband med utvidgningen. Enheterna 1–4 i Kozlodui är VVER 440/230-reaktorer. Kommissionens inställning angående dessa har förblivit konsekvent, de är första generationens kärnkraftreaktorer av sovjetisk konstruktion och anses av kärnkraftsexperter vara farliga i sig själva, och kan inte uppgraderas till en godkänd säkerhetsnivå till rimliga kostnader. Denna ståndpunkt är i linje med G7:s multilaterala handlingsprogram

⁽²⁵⁾ Vitboken om idrott, KOM(2007) 391 slutlig, av den 11 juli 2007; kommissionens arbetsdokument (SEK(2007)0935, av den 11 juli 2007.

som antogs vid G7-mötet i München 1992⁽²⁶⁾ och som syftar till att förbättra säkerheten för alla kärnkraftsreaktorer av sovjetisk konstruktion i Central- och Östeuropa.

Nedläggningen av enheterna 1–4 i Kozlodui förhandlades fram som en del av villkoren för Bulgariens anslutning till Europeiska unionen och har tagits med som sådant i anslutningsfördraget. Ett ensidigt beslut från Bulgarien att åter öppna Kozlodui 3 och 4 skulle innebära en överträdelse av anslutningsfördraget.

*
* *

Fråga nr 66 från Zita Pleštinská (H-0078/09)

Angående: Harmonisering av intyg om funktionshinder

Omkring 50 miljoner EU-medborgare, en tiondel av befolkningen, har någon form av funktionshinder. Ungefär var fjärde EU-medborgare har en funktionshindrad familjemedlem. Trots framstegen i fråga om social integrering av personer med funktionshinder kvarstår fortfarande olika hinder inom EU, till exempel när det gäller ömsesidigt erkännande av intyg för personer med allvarliga funktionshinder. Många medborgare med funktionshinder stöter på problem utomlands, till exempel att de inte får parkera på parkeringsplatser avsedda för funktionshindrade.

Överväger kommissionen möjligheten att harmonisera intyg om allvarliga funktionshinder inom EU, på motsvarande sätt som gjorts för det europeiska sjukförsäkringskortet?

Svar

(EN) Kommissionen stöder idén om ömsesidigt erkännande av funktionshinder mellan medlemsstaterna i syfte att bevilja särskilda förmåner till personer med funktionshinder. Avsaknaden av en överenskommelse på europeisk nivå om en definition av begreppet funktionshinder, medlemsstaternas skiljaktiga praxis samt ett visst motstånd från medlemsstaternas sida hindrar kommissionen från att i nuläget föreslå ett EU-omfattande handikappkort eller ömsesidigt erkännande av nationella handikappkort för beviljande av särskilda förmåner.

I fråga om parkeringstillstånd för personer med funktionshinder, påminner kommissionen om att det i rådets rekommendation 2008/205/EG⁽²⁷⁾ föreskrivs en enhetlig gemenskapsmodell. I enlighet med denna rekommendation kan innehavaren av ett sådant parkeringstillstånd, som utfärdats av en medlemsstat, använda parkeringsplatser för funktionshindrade i vilken medlemsstat som helst.

Kommissionen understryker dock att bestämmelserna inte är bindande för medlemsstaterna och att det är dessa som fortfarande ska ansvara för fastställande av funktionshinder, besluta om förfaringsätt för beviljande av kortet och villkoren för användande av kortet. För att underlätta användningen av parkeringstillstånd inom EU har kommissionen upprättat en webbplats⁽²⁸⁾ och gett ut en broschyr⁽²⁹⁾ med information till medborgare och nationella myndigheter om den enhetliga gemenskapsmodellen och om vilka villkor som gäller vid användningen av parkeringstillstånden i medlemsstaterna.

*
* *

Fråga nr 67 från Jens Holm (H-0079/09)

Angående: Fiskeavtalet mellan EU och Marocko

Det fiskeavtal som ingicks mellan EU och Marocko 2006 omfattar de ockuperade västsahariska områdena. Avtalet ger Marocko tillstånd att sälja fiskelicenser inte enbart i sina vatten, utan även i Västsahara. FN

⁽²⁶⁾ <http://www.g7.utoronto.ca/summit/1992munich/communique/nuclear.html>

⁽²⁷⁾ Rådets rekommendation 2008/205/EG av den 3 mars 2008 om anpassning av rekommendation 98/376/EG om parkeringstillstånd för personer med funktionshinder, med anledning av Republiken Bulgariens, Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Rumäniens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning till Europeiska unionen.

⁽²⁸⁾ <http://parkingcard.europa.eu>

⁽²⁹⁾ http://ec.europa.eu/employment_social/docs/en_bookletparkingcard_080522.pdf

klargjorde redan 2002 att Marocko som ockupationsmakt inte har rätt att sälja Västsaharas naturresurser för sin egen vinning, utan bara i samråd med och till fördel för det sahariska folket.

Kan kommissionen redogöra för hur många fiskelicenser för specifikt det västsahariska området som sålts till europeiska fartyg sedan avtalets ingående och ange vilka ekonomiska värden dessa licenser uppgår till? Hur bedömer kommissionen rent konkret att avtalet varit till fördel för det sahariska folket?

Svar

(EN) Frågan om Västsahara inom ramen för fiskepartnerskapsavtalet mellan EG och Marocko (FPA) har diskuterats ingående. I samband med rådets och parlamentets antagande av avtalet har bland annat avtalets överensstämmelse med internationell rätt tagits upp.

EU anser att frågan om Västsaharas internationella status är en komplex fråga som bör lösas i ett bilateralt och multilateralt sammanhang inom ramen för Förenta nationerna. Därför innehåller fiskepartnerskapsavtalet inte någon hänvisning till Västsahara.

Såsom fastställs i fiskepartnerskapsavtalet och i linje med internationell rätt, ansvarar Marockos regering för genomförandet av politiken om fiskerisektorn och för användandet av avtalets ekonomiska bidrag. Denna årliga ersättning uppgår till 36,1 miljoner euro, varav minst 13,5 miljoner ska användas för att stödja fiskeripolitiken och för att genomföra en ansvarsfull och hållbar fiskeriverksamhet. Resultaten av genomförandet av politiken inom fiskerisektorn kontrolleras och undersöks av EU och Marockos regering i den gemensamma kommitté som inrättats inom fiskepartnerskapsavtalet. Stöd till fiskerisektorn i Västsahara är ett av inslagen i den ovannämnda fiskeripolitiken, och beaktas i programplaneringen för de åtgärder som ska vidtas inom avtalets ram.

Det finns inga uppgifter om utfärdande av fiskelicenser specifikt för fiske i det västsahariska området. De flesta fartyg för pelagiskt fiske under kategori 6 i fiskepartnerskapsavtalet är verksamma i det här området och ger ett betydande bidrag till lokala landningar. Under 2008 utgjorde landningarna i Dakhla 44 procent (25 920 ton) av fångsterna inom denna kategori.

I Layoune landade bottentrålare och ytlångrevsfartyg (kategori 4) samt ringnotsfartyg för tonfiskfiske (kategori 5), 488 respektive 13 ton. Licensavgifterna för kategori 4 och 6 uppgick till totalt 3 50 711 euro under 2008 men återigen, det finns ingen uppdelning tillgänglig som baseras på själva platserna för fiskeverksamheten.

De europeiska operatörerna för pelagiskt fiske som landar i Dakhla uppskattar att de sysselsätter cirka 200 personer i området i samband med beredning och transport, och de marockanska sjömän som embarkerat på deras fartyg är lokala sjömän från Dakhla.

*
* *

Fråga nr 68 från Bogusław Sonik (H-0081/09)

Angående: Den dramatiska ekonomiska situationen för museet Auschwitz-Birkenau

Museet Auschwitz-Birkenau befinner sig i en dramatisk ekonomisk situation. Om man inte inom den närmaste framtiden lyckas hitta några källor till finansiering så att det går att konservera och skydda föremålen i det före detta koncentrationslägret Auschwitz-Birkenau och trygga deras fortbestånd, då kommer hela området att inom de närmaste åren förändras på ett sådant sätt att det inte längre kan återställas, och detta kommer att leda till att minnesmärket för alltid förlorar sin autentiska karaktär och blir en ruin. Området där museet Auschwitz-Birkenau befinner sig omfattar nästan 200 hektar och där finns 155 objekt och 300 ruiner och dessutom finns där samlingar och arkivmaterial som riskerar att förstöras. I dag sköts underhållet av museet Auschwitz i huvudsak genom medel från Polens statsbudget eller egna intäkter. Andelen utländskt bistånd uppgick under 2008 till knappa fem procent av museets budget. Att rädda denna plats och värna minnet av de hundratusentals förintade medborgarna är en moralisk plikt för Europa.

Med hänsyn till den finansiella kris som hotar det f.d. koncentrationslägret Auschwitz-Birkenau undrar jag om kommissionen kan tänka sig att ta itu med detta problem genom EU:s stöd till museer?

Svar

(EN) Kommissionen anser att det fortgående arbetet med att bygga Europa kräver att det skapas en europeisk medvetenhet bland medborgarna, grundad på gemensamma värderingar och gemensam historia och kultur, alltmedan man värnar om minnet av det förflutna, även de mörka sidorna.

I början av februari 2009 erhöll museet Auschwitz-Birkenau ett bidrag på cirka 4,2 miljoner euro från Europeiska regionala utvecklingsfonden. Bidraget beviljades inom det polska operativa programmet Infrastruktur och miljö av det polska ministeriet för kultur.

Kommissionen uppmärksammar det faktum att även gemenskapens åtgärdsprogram "Ett Europa för medborgarna" stöder projekt som värnar minnet av massdeporteringarna under den nazistiska och stalinistiska perioden. Detta program kommer inte att ge förutsättningar för storskaliga projekt för bevarande, som nämns i frågan, men ger ett viktigt bidrag till att värna minnet och föra det vidare till kommande generationer.

*
* *

Fråga nr 69 från Charlotte Cederschiöld (H-0082/09)

Angående: Gränsöverskridande hälso- och sjukvård

Kommissionen är fördragets väktare (se artikel 49) och ska försvara de europeiska medborgarnas rättigheter.

Kommer kommissionen att dra tillbaka hela förslaget om patienters rörlighet i händelse att patienternas rättigheter enligt det rådande regelverket inte uppfylls?

Svar

(EN) Parlamentet har ännu inte röstat om första behandlingen gällande förslaget till direktiv om tillämpningen av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård⁽³⁰⁾. Diskussioner pågår i rådet, och endast en lägesrapport har i december utarbetats av hälsovårdsministrarna.

Kommissionen kan därför inte avgöra om medlagstiftarnas ståndpunkt kan påverka förslagets syfte på ett avgörande sätt och, i synnerhet, upprätthållandet av patienternas rättigheter i den form som bekräftats av EG-domstolen.

Patienternas rättigheter härrör direkt från den grundläggande friheten att motta tjänster enligt artikel 49 i EG-fördraget. Dessa rättigheter har vid flera tillfällen bekräftats av EG-domstolen. Ett av målen i förslaget är att förtydliga dessa rättigheter och skapa ökad rättssäkerhet för patienterna, medlemsstaterna och vårdgivarna. Kommissionen är fast besluten att försvara dessa rättigheter och se till att de inte minskas eller tas bort, att EG-domstolens rättspraxis och gemenskapens gällande regelverk respekteras, särskilt förordning 1408/71 om samordning av socialförsäkringssystem.

*
* *

Fråga nr 70 från Marianne Mikko (H-0084/09)

Angående: Förklaring om en europeisk minnesdag den 23 augusti för att hedra minnet av stalinismens och nazismens offer

I sommar är det 70 år sedan den ökända Molotov-Ribbentrop-pakten ingicks. Molotov-Ribbentrop-pakten, som ingicks mellan Sovjetunionen och Tyskland den 23 augusti 1939, delade upp Europa i två intressesfärer med hjälp av hemliga tilläggsprotokoll. 409 ledamöter från samtliga politiska grupper har uttryckt sitt stöd för förklaringen om en minnesdag för att hedra minnet av paktens offer (skriftlig förklaring 0044/2008). Förklaringen tillkännagavs av Europaparlamentets talman den 22 september och vidarebefordrades tillsammans med namnen på undertecknarna till medlemsstaternas regeringar. De konsekvenser som den sovjetiska ockupationen hade för medborgarna i de postsovjetiska staterna är föga kända i Europa.

Vilka initiativ har kommissionen eventuellt planerat med tanke på vad som i fortsättningen ska göras i anledning av denna förklaring?

Svar

(FR) Kommissionen anser att parlamentets förklaring om en europeisk minnesdag den 23 augusti för att hedra minnet av stalinismens och nazismens offer är ett viktigt initiativ för att bevara minnet av brott som begåtts av totalitära regimer och för att öka allmänhetens medvetenhet, särskilt de yngre generationernas.

⁽³⁰⁾ KOM(2008)0414 slutlig.

Kommissionen hoppas att medlemsländernas parlament, till vilka förklaringen har skickats, kommer att genomföra förklaringen på ett sätt som med hänsyn till deras individuella historia och känslighet lämpar sig bäst.

Kommissionen arbetar med att sammanställa den rapport som rådet efterfrågade när det antog rambeslutet om bekämpande av vissa former av och uttryck för rasism och främlingsfientlighet enligt strafflagstiftningen. Kommissionen kommer att lägga fram sin rapport år 2010 så att en politisk debatt om behovet av nya gemenskapsinitiativ kan hållas.

Som ett led i förberedelserna inför rapporten genomförs en studie i syfte att åstadkomma en saklig översikt av de metoder och den lagstiftning och praxis som medlemsländerna använder i arbetet med frågor som rör minnet av brott som begåtts av totalitära regimer. Studien beräknas vara klar mot slutet av 2009. Kommissionens arbete grundas dessutom på resultaten av den utfrågning som man höll tillsammans med ordförandeskapet den 8 april 2008. Kommissionen kommer också att undersöka hur gemenskapsprogrammen kan användas för att öka medvetenheten kring dessa frågor.

Kommissionen är besluten att fortsätta att driva det pågående arbetet framåt, steg för steg, men man är medveten om att medlemsländerna måste hitta egna vägar för att kunna motsvara offrens förväntningar och för att nå försoning. EU:s roll är att underlätta processen genom att uppmuntra till diskussion och främja utbytet av erfarenheter och bästa praxis.

*
* *

Fråga nr 71 från Esko Seppänen (H-0085/09)

Angående: Fritidsfiske

Kommissionen arbetar med ett förslag till förordning där fritidsfiskare åläggs anmäla fångster på över 15 kilo fisk till myndigheterna. Förslaget är absurt och de som sammanställt det vet absolut ingenting om hur man lever i de nordiska medlemsländerna och har kontakt med naturen och det som naturen ger. Tänker kommissionen verkligen på en och samma gång göra sig både till allmänt åtlöje och till något slags inkvisitionsinrättning för den nordiska livsstilen genom att föreskriva anmälningstvång för fritidsfiskares fångster?

Svar

(EN) I motsats till vad som rapporterats har kommissionen inte lagt fram några förslag om att omfatta alla fritids- eller amatörfiskare med kvoter eller kontroller motsvarande de som tillämpas för yrkesfiskare.

Kommissionen har lagt fram ett förslag om visst fritidsfiske i en förordning om införande av kontrollsystem i gemenskapen för att se till att reglerna för den gemensamma fiskeripolitiken följs (artikel 47). Enligt utkastet till förordningen är syftet dock inte att lägga en oproportionerlig börda på enskilda fiskare eller fritidsfisket. Förslaget innebär att fritidsfisket ska omfattas av grundläggande krav på tillstånd och fångstrapportering när det gäller vissa specifika bestånd som omfattas av en återhämtningsplan. Syftet är att få mer exakt information för att offentliga myndigheter ska kunna utvärdera den biologiska påverkan som dessa aktiviteter har och kunna, där så krävs, vidta lämpliga åtgärder. På samma sätt som med yrkesfisket skulle medlemsstaterna ansvara för genomförande och övervakning av dessa åtgärder.

Som kommissionsledamoten med ansvar för havsfrågor och fiske redan förklarat offentligt avser dock inte kommissionen att alla fritidsfiskare ska omfattas av kvoter såsom är fallet med yrkesfiskare. Förslaget skulle inte omfatta fritidsfiskare som fiskar från stranden, inklusive dem som fiskar från strandkanten eller från en brygga, kanot eller kajak. När det gäller fiske från fartyg på öppet hav skulle förslaget egentligen bara omfatta fritidsfiskare som fångar fisk som omfattas av fleråriga återhämtningsplaner, dvs. fisk som redan hotas av utrotning. Normala hobbyfiskare som fångar en obetydlig mängd fisk och som använder fångsterna enbart för privat konsumtion omfattas emellertid inte av kontrollförordningen, även om de fångar fisk såsom torsk som omfattas av en återhämtningsplan.

Fastställandet av den exakta fångströskel från vilken kontroller måste börja tillämpas, antingen det är 5, 10 eller 15 kilo eller något annat fångstmått, beror på vilken sorts fisk som fångas. Kommissionsledamoten med ansvar för havsfrågor och fiske meddelade i sitt anförande vid Europaparlamentet den 10 februari att denna fångströskel kommer att fastställas i varje enskilt fall på grundval av rekommendationer till kommissionen från Vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerisektorn, vilka bör ge kommissionen nödvändiga uppgifter avseende proportionerliga och rättvisa tröskelvärden.

Man bör ha i åtanke att fritidsfiske till havs redan omfattas av regelverk som införts av medlemsstaterna, och att tillstånd och fångstrapportering för närvarande är obligatoriskt i många fall. Det är kommissionens förhoppning att dess förslag kommer att underlätta harmoniseringen av sådana krav och säkerställa att det finns lika exakta uppgifter om olika fiskeriverksamheter oavsett var de äger rum.

Kommissionen välkomnar en vidare dialog med berörda parter om hur man ytterligare kan begränsa förslaget tillämpning så att det begränsas till att endast gälla fritidsfiske som har en betydande effekt på bestånd som omfattas av en återhämtningsplan. Kommissionen vill förstås säkerställa att den slutliga förordning som antas av rådet får en rättvis balans mellan att erhålla adekvata uppgifter om fritidsfiskets inverkan på känsliga bestånd i behov av återhämtning (efter en analys från fall till fall) och att säkerställa att fritidsfiskare vilkas fångster har en försumbar biologisk påverkan inte belastas med oproportionerliga krav.

*
* *

Fråga nr 72 från Bart Staes (H-0086/09)

Angående: Stopp för gemenskapens ekonomiska stöd till Bulgarien eftersom landet inte gjort tillräckliga framsteg i kampen mot korruptionen

För två år sedan meddelade kommissionen oss att den fått tillräckliga garantier från kandidatlandet Bulgarien om att landet skulle förvalta det ekonomiska stödet från gemenskapens budget i vederbörlig ordning. Men nu ser det ut som om det inte skulle ha gått på det sättet. Bulgarien går miste om 220 miljoner EUR och till det kommer att 340 miljoner EUR till projekt som redan godkänts nu lagts på is. Detta inträffar fastän kommissionen anser att Bulgarien har politisk vilja att bekämpa korruptionen.

Kan kommissionen förklara vad som ingick i de "garantier" som kommissionen en gång fick och varför de trots allt verkar ha varit otillräckliga?

Svar

(EN) Kommissionen är mycket intresserad av att det förs en sund ekonomisk förvaltning och kontroll av EU-medlen och att EU:s budget genomförs korrekt. Genomförandet av medlen skärsådas noga av de olika organ som förvaltar EU-medlen i Bulgarien. Genomförandet av dessa medel följer olika lagstiftningar. Kommissionen rapporterar årligen till parlamentet om budgetens genomförande.

Till följd av de avsevärda bristerna i hanteringen av EU-medlen i Bulgarien som uppdagades i början av 2008, höll kommissionen inne med ersättningar från vissa fonder inom alla tre föranslutningsinstrumenten Phare, Ispa och Sapard. Kommissionen drog dessutom tillbaka ackrediteringen av de två statliga myndigheter som ansvarade för Phare-medlen. Dessa beslut gäller fortfarande. Kommissionen utvärderar för närvarande huruvida korrigerande åtgärder från Bulgarien gör det värt att häva frysningen av EU-medlen under vissa villkor. Särskilt viktigt för Bulgarien är att kunna uppvisa konkreta resultat i fråga om att ta itu med oegentligheter och bedrägeri.

Kommissionen har nära kontakt med de bulgariska myndigheterna och stödjer dem kontinuerligt i deras ansträngningar för att övervinna de rådande genomförandeproblemen med EU-medlen. Kommissionen och de bulgariska myndigheterna delar det gemensamma målet att genomföra EU:s stöd i fullständig överensstämmelse med en sund ekonomisk förvaltning och med kontroller, till förmån för det bulgariska folket.

Dessutom har Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) en stark representation och ett starkt engagemang i Bulgarien. Den har ett nära samarbete med ett flertal bulgariska myndigheter (den nationella byrån för utredningar, statliga åklagarmyndigheter, det statliga organet för nationell säkerhet, skatteförvaltningen, vice premiärministern etc.) i syfte att diskutera åtgärder för att förbättra effektiviteten i kampen mot bedrägerierna och korruptionen som skadar EU:s ekonomiska intressen. Olaf följer med stort intresse de pågående rättsliga förfarandena rörande Sapard-fallen.

Kommissionen har dessutom ett nära samarbete med Bulgarien beträffande samarbets- och kontrollmekanismen som inrättades i samband med Bulgariens anslutning till EU, i syfte att hjälpa Bulgarien med att åtgärda bristerna i samband med reformeringen av rättsväsendet, kampen mot korruption och den organiserade brottsligheten. För att säkerställa en effektiv hantering av EU-medel måste Bulgarien också stävja korruptionen och med kraft bekämpa den organiserade brottsligheten.

*
* *

Fråga nr 73 från Joel Hasse Ferreira (H-0087/09)

Angående: Diskriminering av arbetstagare i Storbritannien

I Storbritannien utspelades nyligen händelser där brittiska arbetstagare deltog i ett försök att diskriminera arbetstagare från Portugal och andra EU-länder, något som visar på en oroväckande antieuropeisk inställning. Demonstranternas uppträdande gentemot de portugisiska och andra arbetstagarna var oacceptabelt.

Avser kommissionen att i detta fall, som rör företagen Totals och IREM:s investeringar i Lindsey i östra England, vidta åtgärder för att slå vakt om de gällande bestämmelserna om arbetskraftens fria rörlighet och se till att dessa efterlevs till fullo, eller har kommissionen redan tagit kontakt med den brittiska regeringen?

Svar

(EN) Kommissionen känner till strejken vid Totals anläggning i Lindsey (Lincolnshire) i Storbritannien. Den har förstått att italienska och portugisiska arbetare togs till Lindsey inom ramen för ett underleverantörskontrakt som Total UK hade tilldelat det italienska företaget IREM.

Situationen som parlamentsledamoten hänvisar till avser friheten att tillhandahålla tjänster,

som innefattar företagets rätt att utföra tjänster i en annan medlemsstat, inom vilken de temporärt kan skicka ("utstationera") sina egna arbetare. Det förefaller därför som att stridsåtgärden har ifrågasatt friheten att tillhandahålla tjänster.

Kommissionen anser att direktivet om utstationering av arbetstagare utgör ett viktigt verktyg som ger företag fördelarna av den inre marknaden, samtidigt som det ger medlemsstaterna möjlighet att vidta nödvändiga åtgärder för att skydda arbetstagarnas rättigheter.

Kommissionen är fast besluten att fortsätta att säkerställa balansen mellan skyddet av arbetstagare och de ekonomiska friheterna, samt att undvika snedvridning av konkurrensen. Fri rörlighet för arbetstagare och fri rörlighet för tjänster är viktiga förutsättningar för att uppnå ekonomisk tillväxt, stärka konkurrenskraften och främja levnadsstandarden och välbefindandet i EU.

Kommissionen har full förståelse för de europeiska arbetstagarnas oro som underblåsts av den ekonomiska krisen. För att mildra krisens effekter på realekonomin och arbetstillfällena, antog kommissionen i november 2008 en ekonomisk återhämtningsplan för Europa. Förra veckan antog kommissionen ytterligare ett bidrag till Europeiska rådets möte i mars 2009, i syfte att dämpa krisens negativa inverkan och förbereda EU för en framtida hållbar tillväxt. Toppmötet om sysselsättning i maj 2009 kommer att ge ytterligare en möjlighet att diskutera dessa viktiga frågor. Som tidigare erfarenheter har visat är vägen ut ur krisen inte att resa hinder eller underblåsa protektionism, utan att upprätthålla värderingar som öppenhet och fri rörlighet.

*
* *

Fråga nr 74 från Ilda Figueiredo (H-0090/09)

Angående: Försvar av portugisiska arbetstagares rättigheter i Förenade kungariket

Den senaste tidens händelser i Förenade kungariket, där tiotals portugisiska arbetstagare förhindrades att arbeta på raffinaderiet Total i Linsey i norra England, är en följd av den ökade arbetslösheten och den tilltagande främlingsfientligheten, där man försöker ge migranterna (utvandrarna och invandrarna) skulden för krisen, något som inte stämmer överens med verkligheten. Skulderna till krisen kan finnas på annat håll: de är ett resultat av den kapitalistiska och nyliberala politik som EU bedriver.

Kan kommissionen informera mig om vilka åtgärder den vidtar för att försvara samtliga arbetstagares rättigheter, skapa mer sysselsättning med rättigheter och sålunda stoppa rasism och främlingsfientlighet?

Svar

(EN) Kommissionen känner till strejken vid Totals anläggning i Lindsey (Lincolnshire) i Storbritannien. Den har förstått att italienska och portugisiska arbetare togs till Lindsey inom ramen för ett underleverantörskontrakt som Total UK hade tilldelat det italienska företaget IREM. Kommissionen känner också till att Acas (organ för rådgivning, förlikning och tvistlösning om anställningsförhållanden i

Storbritannien) har publicerat en rapport, enligt vilken man inte har funnit några bevis för att Total och dess underleverantörer, Jacobs Engineering och IREM, skulle ha brutit mot några lagar i samband med att man använt sig av utstationerade arbetstagare eller ha använt sig av olagliga rekryteringsförfaranden.

Den situation som parlamentsledamoten tar upp förefaller inte avse fri rörlighet för arbetstagare, baserat på artikel 39 i EG-fördraget. Fri rörlighet för arbetstagare måste särskiljas från friheten att tillhandahålla tjänster, grundat på artikel 49 i EG-fördraget som omfattar företagens rätt till att utföra tjänster i en annan medlemsstat enligt vilken de temporärt kan skicka ("utstationera") sina egna arbetare.

Det förefaller därför som att stridsåtgärden har ifrågasatt friheten att tillhandahålla tjänster. Kommissionen anser att direktivet om utstationering av arbetstagare utgör ett viktigt verktyg som ger företag fördelarna av den inre marknaden, samtidigt som medlemsstaterna enligt artikel 3 ges möjlighet att vidta nödvändiga åtgärder för att skydda arbetstagarnas rättigheter. Kommissionen är fast besluten att fortsätta att säkerställa balansen mellan skyddet av arbetstagare och de ekonomiska friheterna, samt att undvika snedvridning av konkurrensen. Kommissionen har i samband med detta tillsammans med rådets franska ordförandeskap bett arbetsmarknadens parter i Europa att sammanställa en gemensam analys av denna fråga. Kommissionen ser fram emot att ta del av resultatet av diskussionerna.

Kommissionen har full förståelse för de europeiska arbetstagarnas oro som underblåsts av den ekonomiska krisen. För att mildra krisens effekter på realekonomin och arbetstillfällena, antog kommissionen i november 2008 en ekonomisk återhämtningsplan för Europa. Den 4 mars antog kommissionen ytterligare ett bidrag till Europeiska rådets möte i mars 2009, i syfte att dämpa krisens negativa inverkan och förbereda EU för en framtida hållbar tillväxt. Dessutom kommer rådets tjeckiska ordförandeskap anordna ett toppmöte om sysselsättning den 7 maj 2009. Som tidigare erfarenheter har visat är vägen ut ur krisen inte att resa hinder eller underblåsa protektionism, utan att upprätthålla värderingar som öppenhet och fri rörlighet.

*
* *

Fråga nr 75 från Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (H-0088/09)

Angående: Öppnande av den tyska arbetsmarknaden för de nya medlemsländerna

Redan den 16 juli 2008 beslöt den tyska regeringen att den tyska arbetsmarknaden skulle förbli stängd för arbetstagare från de nya medlemsländerna under ytterligare två år (till och med april 2011), trots att arbetslösheten i juni 2008 bara var 7,5 procent. I motiveringen till beslutet, som just färdigställts för kommissionens räkning, nämns den pågående ekonomiska krisen som huvudorsaken, trots att krisen ju inte enbart berör den tyska ekonomin utan ekonomin i alla EU-länder.

Finner kommissionen en sådan motivering övertygande och väl underbyggd?

Svar

(EN) Kommissionen känner till att den tyska regeringen beslutat att förlänga begränsningarna för EU-8-arbetstagares tillträde till dess arbetsmarknad fram till 2011.

Enligt villkoren i anslutningsfördraget kan en medlemsstat som vill fortsätta att behålla restriktioner på arbetsmarknaden under perioden 1 maj 2009–30 april 2011 endast göra detta om den underrättar kommissionen om allvarliga störningar på arbetsmarknaden eller om hot därom innan 1 maj 2009. I egenskap av fördragens väktare, förbehåller sig kommissionen om rätten att vidta lämpliga åtgärder så snart den har mottagit och granskat Tysklands anmälan.

*
* *

Fråga nr 76 från Athanasios Pafilis (H-0092/09)**Angående: Pensionsberättigande för hemsända politiska flyktingar**

I samband med att Rumänien och Bulgarien anslöt sig till EU den 1 januari 2007 åtog de sig att tillämpa förordningarna (EEG) nr 1408/71⁽³¹⁾ och (EEG) nr 574/72⁽³²⁾ om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda eller deras familjer flyttar inom gemenskapen.

Omedelbart efter att de båda länderna anslutit sig till EU skickade grekiska politiska flyktingar som sänts hem från Rumänien och Bulgarien ansökningar via försäkringsorgan (IKA, OGA, OPAD och allmänna revisionsbyrån) till de kontaktorgan som ansvarar för ärenden som gäller pension och försäkringsperioder i dessa länder under följande adresser: National Pensions and Social Security Institute, str. Latina 8, Sector 2., Rumänien; National Security Institute, 62–64 Alexander Stabilinsky Blvd., Sofia 1303, Bulgarien.

Två år har förflutit sedan dess men fortfarande har de båda länderna inte beviljat några pensioner till hemsända grekiska politiska flyktingar.

Vad anser kommissionen om omedelbara pensionsutbetalningar från dessa länder till hemsända politiska flyktingar?

Svar

(FR) Kommissionen är medveten om frågan om pensionsberättigande för grekiska medborgare som har arbetat i Rumänien och Bulgarien och som sändes hem under 1970-talet.

På grundval av bilaterala avtal som ingåtts mellan Grekland och de ovannämnda länderna erkänner grekisk lagstiftning under vissa förutsättningar att anställningsperioder som fullgjorts i dessa länder fiktivt kan anses ha fullgjorts i Grekland. Syftet med denna rättsliga fiktion var att skydda vissa grupper av människor som riskerade att helt förlora sina rättigheter vad gäller social trygghet. Detta stöd, som beviljades endast på grundval av nationell lagstiftning och i enlighet med villkoren som där anges, medgav utbetalningar till och med den 1 januari 2007.

Efter det datumet gäller förordningarna (EEG) nr 1408/71 och (EEG) nr 574/72 Rumänien och Bulgarien. Artikel 94.1 i förordning (EEG) nr 1408/71 fastställs dock att ingen rätt ska förvärfvas enligt denna förordning för en period före den dag då förordningen började gälla inom den berörda medlemsstaten.

*
* *

Fråga nr 77 från Kathy Sinnott (H-0094/09)**Angående: Motorvägen M8 - förbifarten Ratchcormac/Fermoy och Motorvägen N8 - förbifarten Watergrasshill**

Jag kontaktade kommissionen för första gången i augusti 2006 avseende problemet med M8 och N8 som passerar Watergrasshill. De svar jag har fått på tidigare skriftliga frågor (<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=WQ&reference=P-2006-3803&language=SV> , <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=WQ&reference=P-2006-5555&language=SV> och <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=WQ&reference=E-2007-0821&language=SV>) var otillfredsställande.

När den nya avgiftsbelagda motorvägen M8 öppnade den 2 oktober 2006 innebar det att 2,4 km EU-finansierad väg (N8) som var undantagen från kostnadsfritt allmänt nyttjande, inte längre var tillgänglig eftersom det inte finns någon på- eller avfart för medborgare som inte betalar vägavgift. Denna vägsträcka förblir otillgänglig för mina väljare om de inte betalar en avgift till ett privat företag. Detta var en otillåten ändring av användningen och äganderätten. Konsekvenserna av denna ändring har varit mycket påtagliga för byn Watergrasshill och trafik som passerar genom byn har ökat avsevärt, vilket gjort det farligt för befolkningen. Situationen fortgår och skapar problem för mina väljare.

Kan kommissionen informera mig om vad de för närvarande gör för att hantera situationen?

⁽³¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971, s. 2.

⁽³²⁾ EGT L 74, 27.3.1972, s. 1.

Svar

(EN) Till följd av parlamentsledamotens olika frågor angående förbifarten Watergrasshill har kommissionen genomfört omfattande samråd med de irländska myndigheterna. Den tidigare skriftväxlingen mellan kommissionen och medlemsstaten har, enligt begäran, vidarebefordrats direkt till parlamentsledamoten.

Den samfinansierade förbifarten Watergrasshill ägs av den lokala myndigheten. Hela Watergrasshill Bypass kommer att förbli offentligt ägt och underhållas av de lokala myndigheterna.

De irländska myndigheterna har informerat kommissionen om att vissa förbättringar gjorts i syfte att avskräcka förare av tunga fordon som inte var villiga att använda den tullbelagda vägen när de passerade genom byn Watergrasshill. Dessa förbättringar inbegrep bland annat följande: En enkelriktad väg som leder till byns centrum från vägkorsningen i Watergrasshill.

En begränsning till 3 ton för fordon som använder huvudgatan.

En förbättrad förbifartsled som leder all icke avgiftsbelagd trafik från byn Watergrasshill till alternativa vägar.

Till följd av parlamentsledamotens ovan nämnda fråga, kontaktade kommissionen de irländska myndigheterna för att få reda på utvecklingen i denna fråga angående trafikflödet genom byn. De irländska myndigheterna har informerat kommissionen om att både den enkelriktade vägen och begränsningen till 3 ton togs bort i mitten av 2008 efter en omröstning av Cork County Council och på begäran av de lokala sammanslutningarna i Watergrasshill.

Den senaste räkningen av trafiken sedan borttagandet av restriktionerna som nämnts ovan visar följande:

Sammanlagt 19 859 fordon på N8, söder om förbifartsleden vid Fermoy.

Totalt 13 202 fordon använde den avgiftsbelagda vägen.

Totalt 6 214 fordon använde byns förbättrade lokala förbifartsled (nämnd ovan).

Cirka 6 600 fordon passerar huvudgatan dagligen. Detta inbegriper byns detaljhandel och den lokala trafiken som går genom byn. De irländska myndigheterna uppskattar att en stor del av denna lokaltrafik alltid kommer att finnas med tanke på utvecklingen av bostäder i området under de senaste åren.

Det finns inga uppgifter att tillgå om antalet tunga fordon som färdas genom byn, men det är troligt att antalet har ökat sedan borttagandet av det enkelriktade systemet och begränsningen till 3 ton.

Värt att notera är att antalet fordon som passerar genom byn har minskat avsevärt jämfört med siffran från november 2006 då antalet uppgick till 10 336 fordon.

Mot bakgrund av detta anser kommissionen att de irländska myndigheterna har vidtagit alla tänkbara åtgärder för att bemöta den oro som invånarna i Watergrasshill känner. Kommissionen förlitar sig på att informationen ovan besvarar parlamentsledamotens senaste frågor i ärendet.

*

* *

Fråga nr 78 från Konstantinos Droutsas (H-0096/09)**Angående: Avskedanden och förbud mot facklig verksamhet**

De handelsanställda i Grekland mobiliserar sig för att hävda sina rättmätiga krav på bättre arbetsförhållanden, en fast inkomst och en försäkring och kräver jobbet tillbaka för en av sina yrkeskolleger på varuhuset JUMBO, som fått sparken sedan han deltagit i en handelsstrejk. Regeringen och arbetsgivarna försöker terrorisera arbetstagarna och har utlöst en våg av avskedanden och åtal mot arbetstagare som deltagit i stridsåtgärder i flera grekiska städer. Särskilt företaget JUMBO kräver ett stopp för all facklig verksamhet, en borgenssumma från de anställda, vitesförelägganden och straffrättsliga påföljder samt framför allt ett förbud mot stridsåtgärder från arbetstagare som hävdar rätten till arbete och kräver återanställning av uppsagda och ett bekräftande av de fackliga och demokratiska rättigheterna.

Fördömer kommissionen dessa åtgärder, som strider mot arbetstagarnas strejkrätt och mot deras demokratiska och fackliga friheter?

Svar

(EN) Kommissionen anser att föreningsfriheten ska betraktas som en allmän gemenskapsrättslig princip. Den ska således respekteras i alla situationer som faller inom bestämmelsen tillämpningsområde. I detta avseende hänvisar kommissionen parlamentsledamoten till EG-domstolens dom i Bosman-målet och till artikel 12 i Europeiska unionens stadga om grundläggande rättigheter där det föreskrivs att alla har rätt till föreningsfrihet, särskilt när det gäller fackföreningsfrågor⁽³³⁾.

Det finns emellertid ingen gemenskapslagstiftning där rätten till föreningsfrihet föreskrivs uttryckligen. Enligt artikel 137.5 i EG-fördraget ska bestämmelserna i den artikeln inte tillämpas på föreningsrätt. Det finns dessutom ingen gemenskapslagstiftning som förbjuder diskriminering på grund av medlemskap i ett fackförbund eller för deltagande i strejk⁽³⁴⁾.

Kommissionen vill också understryka att fördraget inte ger kommissionen befogenhet att agera mot ett privat företag som bryter mot rätten till föreningsfrihet och/eller till strejk. I sådana fall är det de nationella myndigheterna, och i synnerhet domstolarna, som ska se till att dessa rättigheter respekteras inom deras territorium, grundat på alla viktiga fakta och med beaktande av tillämpliga nationella och internationella standarder.

*
* *

Fråga nr 79 från Ivo Belet (H-0097/09)

Angående: Dryga bränsletillägg efter det att linjekonferenser avskaffats

Efter det att linjekonferenserna avskaffats i mitten av oktober måste rederierna själva bestämma taxorna för de bränsletillägg (bunker adjustment factor, BAF), som används för att uppväga riskerna för växlingar i bränslepriserna.

Men trots att oljepriserna gått ned på sista tiden tillämpar rederierna för sjötransporter från Antwerpen till Arica samma taxor som i juli 2008.

Känner kommissionen till det här?

Vilka åtgärder skulle man kunna vidta för att få rederierna att fastställa rimliga taxor?

Svar

(EN) Som ledamoten känner till måste linjefartsoperatörerna, sedan gruppundantaget för linjekonferenser avskaffades den 18 oktober 2008, själva bedöma huruvida deras affärsmetoder uppfyller konkurrensreglerna. För att hjälpa operatörerna inom sjöfartssektorn att förstå innebörden av denna förändring antog kommissionen den 1 juli 2008 riktlinjer för tillämpningen av artikel 81 i EG-fördraget om konkurrensbegränsande affärsmetoder på sjötransporttjänster. Mot bakgrund av riktlinjerna och gällande rättspraxis med anknytning till artikel 81, och det faktum att bränsletilläggen (bunker adjustment factor, BAF) för sjötransporter från Antwerpen till Arica fortfarande verkar ligga på samma nivåer som 2008, behöver det inte nödvändigtvis betyda att rederierna ägnar sig åt konkurrensbegränsande verksamheter. Det kan finnas godtagbara förklaringar till varför kostnaderna för bränsletilläggen inte sjunker lika snabbt som oljepriserna (eller lika snabbt som basräntorna), såsom överenskommelser om att köpa eller sälja bunkerolja till ett i förväg fastställt pris (s.k. bunker hedging) och/eller marknadsinsyn inom sjöfarts- och oljesektorn. Kommissionen har sedan avskaffandet av linjekonferenserna i oktober förra året noga övervakat utvecklingen inom linjetrafiksektorn, och den kommer att fortsätta göra detta. Kommissionen kommer framför allt med kraft att upprätthålla konkurrensreglerna för att förhindra försök till att kompensera basräntans nedgång genom att höja bränsletilläggen och andra tilläggsavgifter och extrakostnader genom konkurrensbegränsande verksamheter.

*
* *

⁽³³⁾ Denna stadga är för närvarande inte juridiskt bindande.

⁽³⁴⁾ Se kommissionens svar på de skriftliga frågorna H-0271/07 och E-2091/08.

Fråga nr 80 från Proinsias De Rossa (H-0099/09)**Angående: Arbetstid för underläkare**

Vilken är kommissionens reaktion på den nyligen offentliggjorda rapporten från det irländska hälsoministeriet, i vilken det hävdas att vissa av de 4 500 underläkare som arbetar på sjukhus i Irland fortfarande har arbetspass på 36 timmar eller mer, fyra och ett halvt år efter det att arbetstidsdirektivet (direktiv 93/104/EG⁽³⁵⁾ ändrat genom direktiv 2000/34/EG⁽³⁶⁾) trädde i kraft, och i vilken slutsatsen dras att inget sjukhus i Irland till fullo respekterar EG-lagstiftningen om arbetstid?

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit respektive avser den att vidta för att se till att Irland till fullo uppfyller sina skyldigheter enligt EG-lagstiftningen om arbetstid?

Svar

(EN) Kommissionen känner till den rapport som offentliggjordes av de irländska myndigheterna i december om den rådande situationen på Irland beträffande underläkarnas arbetstider.

Enligt arbetstidsdirektivet⁽³⁷⁾, får den genomsnittliga veckoarbetstiden inte överstiga 48 timmar. Direktivet innehåller särskilda övergångsbestämmelser för att förlänga begränsningen för underläkare, som ända tills 2004 inte omfattades av direktivet. Men även under dessa övergångsbestämmelser ska en underläkares veckoarbetstid inte överskrida 56 timmar i genomsnitt, från och med augusti 2007, och i genomsnitt 48 timmar från och med 31 juli 2009. Direktivets övriga bestämmelser beträffande underläkare gäller fullt ut sedan 2004. Dessa bestämmelser inbegriper ett krav på en minsta dygnsvila (minst elva timmars sammanhängande ledighet per 24-timmarsperiod) och, i tillämpliga fall, särskilda begränsningar för nattarbete.

Mot bakgrund av dessa bestämmelser ser kommissionen med oro på den rapport som parlamentsledamoten nämner, och avser att ta kontakt med de nationella myndigheterna.

*
* *

Fråga nr 81 från Jim Allister (H-0104/09)**Angående: John Calvin**

John Calvin har haft en enorm betydelse för Europas religiösa, politiska och sociala historia och för den europeiska upplysningen och utvecklingen. Vilka planer har kommissionen, mot bakgrund av detta, på att högtidlighålla 500-årsdagen av hans födelse i juli 2009?

Svar

(EN) Tillsammans med andra politiska och religiösa tänkare har John Calvins arbete bidragit till att forma europeiska värderingar och haft ett särskilt inflytande inom vissa områden och medlemsstater. Kommissionen har emellertid inga planer på att högtidlighålla 500-årsdagen av hans födelse.

*
* *

Fråga nr 82 från Manolis Mavrommatis (H-0105/09)**Angående: Ekonomiskt stöd till massmedier**

I s i t t s v a r p å f r å g a n r
<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=WQ&reference=P-2009-0189&language=SV> om ekonomiskt stöd till massmedier i samband med den globala ekonomiska krisen skriver kommissionen att den från många medlemsstater har fått in uppgifter om statligt presstöd som den redan har godkänt, förutsatt att stödet är förenligt med gemenskapsrättens bestämmelser.

⁽³⁵⁾ EGT L 307, 13.12.1993, s. 18.

⁽³⁶⁾ EGT L 195, 1.8.2000, s. 45.

⁽³⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/88/EG av den 4 november 2003 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden, EUT L 299, 18.11.2003, s. 9–19.

Kan kommissionen meddela exakt vilka medlemsstater som redan har lämnat in sådana ansökningar, vilka ansökningar som godkänts, vilka belopp det rör sig om och vilka medier ansökningarna avser? Vilka villkor är det som avgör om sådant statligt stöd är förenligt med gemenskapsrättens bestämmelser?

Svar

(EN) Kommissionen medger behovet av ett fullt redaktionellt oberoende för massmedia och inser vikten av mediemångfald för den kulturella, demokratiska och offentliga debatten i medlemsstaterna och tidningarnas betydelse i detta sammanhang. Att driva en tidning är emellertid även en kommersiell verksamhet och kommissionen är skyldig att förhindra otillbörlig snedvridning av konkurrens och handel till följd av offentligt stöd.

Kommissionen har i detta avseende fått uppgifter om olika system för statligt stöd till pressen. Finland anmälde t.ex. stöd (0,5 miljoner euro under 2008) till ett begränsat antal svenskspråkiga tidningar och tidningar på minoritetsspråk⁽³⁸⁾, Danmark anmälde ett stöd till vissa tidningar och tidskrifter⁽³⁹⁾ (ca 4,6 miljoner euro per år) och Belgien anmälde ett stöd till förmån för den flamländska pressen⁽⁴⁰⁾ (1,4 miljoner euro per år).

Efter en bedömning av dessa stöd utifrån gemenskapsrätten beslöt kommissionen att sådan hjälp kunde anses vara förenlig med den gemensamma marknaden. Kommissionen bedömde särskilt huruvida hjälpen syftar till ett mål av allmänt intresse (som att främja mediepluralism och åsiktsmångfald) på ett sätt som är nödvändigt och som står i proportion till syftet. I sin bedömning tog kommissionen hänsyn till faktorer som stödets varaktighet, antalet förmånstagare och aktiviteter, bidragens storlek och stödnivån.

I september 2008 anmälde Sverige ett ändringsförslag till det svenska systemet för presstöd. Kommissionen beslöt i november 2008 att följa det förfarande för stödordningar som föregår en medlemsstats inträde i EU. Målet är ännu inte avgjort.

Ingen medlemsstat har hittills anmält krishjälp till pressen. Medlemsstaterna kan emellertid använda stödsystem som godkänts enligt "Tillfällig gemenskapsram för statliga stödåtgärder för att främja tillgången till finansiering i den aktuella finansiella och ekonomiska krisen"⁽⁴¹⁾ till pressen på samma sätt som till andra verksamhetssektorer.

*
* *

Fråga nr 83 från Carmen Fraga Estévez (H-0107/09):

Angående: Naturkatastrofer i januari 2009

Snöstormarna i Spanien och Frankrike i januari har orsakat stor skada, både i fråga om materiella kostnader och i fråga om förlorade människoliv. I den autonoma regionen Galicien har skadorna framför allt drabbat skogsbruket. Sedan ovädren började har Europeiska kommissionen uppgett att den upprätthåller kontakter med den franska regeringen i syfte att fastställa de eventuella gemenskapsresurser som står till förfogande för att mildra förlusterna.

Har den spanska regeringen redan ansökt om gemenskapsstöd via solidaritetsfonden? Har regeringen kontaktat kommissionen för att ta reda på vilka möjligheter det finns att erhålla stöd via detta instrument eller via programmen för landsbygdens utveckling?

⁽³⁸⁾ Kommissionens beslut i ärende N 537/2007, Sanomalehdistön tuki, 20.5.2008, se:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/comp-2007/n537-07-sv.pdf.

⁽³⁹⁾ Kommissionens beslut i ärende N 631/2003, Distribution af visse periodiske blade og tidsskrifter, 16.6.2004, se: http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/comp-2003/n631-03.pdf.

⁽⁴⁰⁾ Kommissionens beslut i ärende N 74/2004, Aide à la presse écrite flamande, 14.12.2004, se:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/comp-2004/n074-04-fr.pdf.

⁽⁴¹⁾ EUT C 16, 22.1.2009, s. 1. Ändrad den 25 februari 2009 (ändringen ännu ej offentliggjord i EUT).

Svar

(EN) Vad beträffar Europeiska unionens solidaritetsfond har kommissionens ansvariga avdelningar ännu inte mottagit en ansökan angående stormen den 24 januari 2009. Enligt rådets förordning (EG) nr 2012/2002 av den 11 november 2002, måste en ansökan från de nationella myndigheterna i de berörda medlemsstaterna dock lämnas till kommissionen först inom 10 veckor efter datumet för den första skadan (dvs. i förevarande fall den 4 april 2009).

Europeiska unionens solidaritetsfond (EUSF) kan ge ekonomiskt stöd till medlemsstater och länder som förhandlar om medlemskap med EU i händelse av en stor naturkatastrof, om de totala direkta skadorna som katastrofen vållar överstiger 3 miljarder euro (enligt 2002 års priser) eller 0,6 procent av landets bruttonationalinkomst, beroende på vilket värde som är lägst. Det gränsvärde som är tillämpligt för Spanien under 2009 är direkta skador överstigande 3,398 miljarder euro. I undantagsfall, om särskilda villkor uppfylls, kan fondens medel uppbådas för katastrofer som inte når det normala gränsvärdet.

Det bör påminnas om att ekonomisk hjälp från solidaritetsfonden endast får användas till vissa typer av nödvändiga krisinsatser som utförs av de offentliga myndigheterna (som fastställs i förordningen), återställande av viktig infrastruktur, röjning, tillhandahållande av tillfälliga bostäder och finansiering av räddningstjänst. Fonden kan inte ersätta privata förluster.

Beträffande programmen för landsbygdens utveckling, föreskrivs i artikel 48 i rådets förordning (EG)

nr 1698/2005⁽⁴²⁾ en åtgärd i syfte att återställa skogspotentialen i skogar som skadats genom naturkatastrofer. Det program för utveckling av landsbygden som rör Galicien för perioden 2007–2013 ger denna möjlighet, med en total finansiering på 147 799 420 euro, varav 81 022 302 euro samfinansieras av Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU). Hittills har kommissionens avdelningar som ansvarar för Spaniens landsbygdsutveckling inte kontaktats i detta ärende, eftersom åtgärden som nämns ovan är direkt tillämplig.

*
* *

Fråga nr 84 från David Martin (H-0110/09)**Angående: Beslag av generiska läkemedel under transitering i Nederländerna**

Med hänvisning till beslaget av generiska läkemedel under transitering i Nederländerna, kan kommissionen förklara varför läkemedlen beslagtogs, när fotnoten till artikel 51 i Tripsavtalet (Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights) inte innehåller något krav på inspektion av varor under transitering som påstås bryta mot patentlagstiftningen?

Anser kommissionen att beslaget strider mot artikel 41 i Tripsavtalet, i vilken slås fast att tillämpningen av lagstiftning om immateriella rättigheter inte får utgöra handelshinder?

Har kommissionen tagit med eller tänker kommissionen ta med liknande bestämmelser om immateriella rättigheter i något av den nya generationen av frihandelsavtal eller i andra bilaterala överenskommelser?

Vad tänker kommissionen göra för att se till att leveranser av generiska läkemedel till utvecklingsländerna inte motarbetas genom liknande beslag i framtiden?

Svar

(EN) I EU-lagstiftningen (rådets förordning (EG) nr 1383/2003⁽⁴³⁾) föreskrivs att tullen kan kvarhålla varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter, däribland patent, även om varorna transiteras. I artikel 51 i TRIPS-avtalet förutses dessa två situationer, men ålägger endast miniminormen att WTO-medlemmar inrättar kontroller av import av varor som misstänks göra intrång i varumärken och upphovsrätten. Det finns inget hinder för att en medlem utvidgar detta till transitvaror. EU:s lagstiftare var för det större tillämpningsområde som TRIPS-avtalet ger. Följaktligen är rådets förordning 1383/2003 helt i linje med WTO/TRIPS krav när det gäller tillämpningsområde och täckningen för tullens ingripande.

(42) Rådets förordning (EG) nr 1698/2005 av den 20 september 2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EUT L 277, 21.10.2005, s. 1).

(43) EUT L 196 av den 2.8.2003.

Enligt tullagsstiftningen är det inte tulltjänstemännen som avgör huruvida gods gör intrång i de immateriella rättigheterna. Det allmänna förfarandet vid misstanke om intrång är att kvarhålla varorna under en kort och enligt lag begränsad tidsperiod och att kontakta rättighetsinnehavaren. Sedan är det upp till rättighetsinnehavaren att gå vidare med ärendet till domstol, enligt nationella bestämmelser. I artikel 55 i TRIPs-avtalet fastställs tidsgränsen för att skjuta upp frigörandet av varorna till 10 arbetsdagar, samt en möjlig förlängning med ytterligare 10 arbetsdagar.

I det aktuella fallet kvarhöll nederländska tullmyndigheter läkemedlet under transitering på begäran av ett företag som har patenträttigheter på läkemedlet i fråga i Nederländerna. I detta fall släpptes varorna slutligen efter det att rättighetsinnehavaren och godsets ägare nått en överenskommelse om att inte dra ärendet inför domstol. Tullens ingripande upphörde formellt i och med frisläppandet av godset och det bör noteras att beslutet att sända varusändningen tillbaka till Indien kom från en överenskommelse mellan de båda parterna och inte från tullbestämmelserna som ger ägaren av godset full frihet att bortskaffa dem på det sätt han anser lämpligt, så snart godset har frisläppts.

Kommissionen anser att det förfaringsätt som beskrivits ovan är förenligt både med artikel 41 och med artiklarna 51 till 60 i TRIPs-avtalet, och inte utgör något handelshinder. Det tillfälliga kvarhållandet av godset är strikt tidsbegränsat. Om godset skulle kvarhållas på grund av en ogrundad klagan kan dessutom ägaren till produkterna kräva ersättning. WTO:s andra medlemmar tillämpar också liknande tullförfaranden och metoder när det gäller kvarhållande av misstänkt gods under transitering.

Rådets förordning 1383/2003 har funnits i mer än sex år och har visat sig vara effektivt för att skydda tillverkarnas och rättighetsinnehavarnas legitima intressen såväl som hälsa, säkerhet och konsumenternas förväntningar i fråga om falska produkter, däribland läkemedel. Den belgiska tullmyndigheten stoppade till exempel nyligen en varusändning med 600 000 falska malariatabletter som var ämnade för Togo. Tack vare att EU:s tullbestämmelser möjliggör kontroll av gods under transitering har den belgiska tullmyndighetens agerande skyddat potentiella konsumenter från dessa produkters eventuellt skadliga verkningar. Även om policyn beträffande alla medborgares tillgång till läkemedel inte på något sätt kan ifrågasättas, har alla intressenter skyldighet att skydda utsatta befolkningsgrupper från tvivelaktiga metoder som kan vara livshotande.

Det tillvägagångssätt som kommissionen föreslår beträffande avsnittet för immateriella rättigheter i de bilaterala överenskommelserna, är att förtydliga och komplettera TRIPs-avtalet där det är oklart, inte särskilt utarbetat eller helt enkelt har blivit överflödigt genom utarbetandet av immateriella äganderätter på annat håll. EU:s tullförfarande har visat sig vara effektivt, väl avvägt och med tillräckligt inbyggda garantier för att undvika att det missbrukas av klaganden med ont uppsåt. Kommissionen överväger därför att införa liknande bestämmelser för en ny generation bilaterala handelsavtal. Det bör också noteras att dessa överenskommelser även bör inbegripa bestämmelser som betonar och förstärker både bokstav och andemening av Dohaförklaringen om TRIPs-avtalet och folkhälsa. Artiklarna 139.2 och 147.2 i avtalet om ekonomiskt partnerskap mellan Cariforum-staterna och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater tydliggör t.ex. att inget i avtalet ska tolkas som ett hinder för parternas och de avtalsslutande Cariforum-staternas möjligheter att främja tillgång till läkemedel (se kommissionens svar på skriftliga frågan E-0057/09⁽⁴⁴⁾).

Kommissionen förstår till fullo den oro som parlamentsledamoten och många andra uttrycker angående behovet av att säkerställa ett smidigt handelsflöde av generiska läkemedel till utvecklingsländer och delar också fullständigt denna målsättning. Kommissionen kommer därför att övervaka denna situation och vara uppmärksam på all (bristande) tillämpning av EU-lagstiftning som kan leda till ett otillbörligt hinder av den legitima handeln av generiska läkemedel eller till att juridiska hindren skapas för att hindra förflyttningen av narkotika mot utvecklingsländerna. Kommissionen är emellertid inte övertygad om att den händelse som beskrivits av parlamentsledamoten i sig själv motiverar en revision av den rättsliga mekanism som har funnits i flera år och som dessutom har fyllt sin uppgift och minskat den globala handeln med förfälskningar.

*

* *

(44) www.europarl.europa.eu/QP-WEB/home

Fråga nr 85 från Sajjad Karim (H-0112/09)**Angående: Negativa effekter av förordningen om elektronisk identifiering**

Rådets förordning (EG) nr 21/2004⁽⁴⁵⁾ innebär att ett system för elektronisk identifiering av får och enskild registrering av får och getter införs från och med den 31 december 2009. Branschen anser emellertid att kravet att registrera enskilda uppgifter för djur som inte är elektroniskt identifierade i transporthandlingarna är alltför betungande.

Kan kommissionen förklara vilka fördelar som elektronisk registrering och registrering av enskilda förflyttningar medför när det gäller sjukdomsbekämpning, som inte befintliga system i medlemsstaterna redan medför, till exempel det brittiska systemet för identifiering och registrering av partier?

Känner kommissionen till att genomförandet av denna förordning kommer att medföra ytterligare kostnader, som tillsammans med registreringskravet kommer att tvinga många djurproducenter i konkurs?

Inser kommissionen de praktiska problem som användningen av utrustningen för elektronisk identifiering medför hos jordbruksföretagen, och de problem som är förenade med att registrera de enskilda djurens identiteter i den brittiska färbesättningen?

På vilket sätt kommer kommissionen att se till att målen med förordningen om elektronisk identifiering uppfylls på ett så kostnadseffektivt sätt som möjligt?

Svar

(EN) De gällande reglerna om enskild identifiering och spårbarhet av får och getter föreslogs av kommissionen och antogs av rådet genom förordning (EG) 21/2004 efter krisen med mul- och klövsjuka i Storbritannien 2001 och de efterföljande rapporterna från parlamentet, revisionsrätten och den rapport som kallas "Anderson report" till det brittiska underhuset som angav att det dåvarande spårbarhetssystemet var otillförlitligt.

Elektronisk identifiering är den mest kostnadseffektiva metoden för att uppnå enskild spårbarhet och är nu färdig för att användas i samband med de förhållanden som råder i uppfödningen, även i de svåraste förhållanden.

Kostnaderna för detta har sjunkit avsevärt. Dessa kostnader ska emellertid jämföras mot bakgrund av de stora ekonomiska förluster som orsakats av sjukdomar som mul- och klövsjukan såväl som de fördelar systemet medför för gårdarnas dagliga skötsel. Utbrottet av mul- och klövsjukan 2001 spreds dramatiskt genom att får rörelse sig okontrollerat inom Storbritannien, och från Storbritannien vidare till andra medlemsstater och orsakade enorma negativa, sociala och ekonomiska följder för Storbritanniens jordbrukssektor och i övriga medlemsstater. Enligt revisionsrättens rapport nr 8/2004 om kommissionens förvaltning och övervakning av åtgärderna för bekämpning av mul- och klövsjuka (2005/C 54/01), var påverkan på gemenskapsbudgeten 466 miljoner euro. Enligt rapporten till det brittiska underhuset som kallas "Anderson report"⁽⁴⁶⁾ uppgick Storbritanniens kostnader till 2 797 miljoner brittiska pund. I dessa uppgifter ingår inte de enorma och direkta följderna för olika ekonomiska sektorer (jordbruket, livsmedelsindustrin, turismen) vilka är svåra att bedöma exakt.

Som redan antytts till parlamentet vid ett flertal tillfällen, och med tanke på gällande gemenskapsreglers effekter för jordbrukarna, har kommissionen antagit ett försiktigt tillvägagångssätt beträffande elektronisk identifiering och gör allt för att främja en smidig introduktion.

Kommissionen kommer snart att offentliggöra en ekonomisk studie i syfte att ge en vägledning till det effektivaste sättet för att genomföra det nya systemet för spårbarhet. Medlemsstaterna har också möjlighet att ställa medel till fåruppfödarens förfogande för införandet av elektronisk identifiering inom ramen för gemenskapsbestämmelserna om statligt stöd. Dessutom tillhandahåller gemenskapsbudgeten finansiella resurser som kan anslås av medlemsstaterna inom landsbygdsutvecklingspolitiken.

*

* *

(45) EUT L 5, 9.1.2004, s. 8.

(46) "Foot and Mouth Disease 2001: Lessons to be learned inquire report", 22 juli 2002.

Fråga nr 86 från Anne E. Jensen (H-0116/09)**Angående: Finanskrisens konsekvenser i Central- och Östeuropa**

Finanskrisen har drabbat de central- och östeuropeiska länderna hårt. Till följd av de lokala valutakursernas fall har utländska lån i exempelvis schweiziska franc, US-dollar och yen blivit en mycket tung börda för såväl företag som privata hushåll. Vissa familjer har inte längre råd att betala sina el- och gasräkningar. I de baltiska länderna har den ekonomiska tillväxten sjunkit med 10 procent och ordföranden för Världsbanken har uppskattat att de central- och östeuropeiska länderna skulle behöva mellan 236 och 266 miljarder danska kronor. Dessutom börjar man kunna se vissa brister i samarbetet mellan medlemsstaterna.

Vilka åtgärder anser kommissionen bör vidtas för att se till att unionsmedborgarna i de central- och östeuropeiska länderna har anständiga levnadsvillkor även i fortsättningen?

Håller kommissionen med om att hjälpbehovet motsvarar det belopp som ordföranden för Världsbanken talat om?

Vilka åtgärder anser kommissionen bör vidtas för att säkerställa att de utmaningar som finanskrisen innebär hanteras gemensamt på EU-nivå, så att det finns en beredskap att tillsammans bekämpa valutakriserna och förhindra en dominoeffekt i banksystemet till följd av problemen i de central- och östeuropeiska länderna?

Svar

(EN) I november 2008 svarade kommissionen på den finansiella och ekonomiska krisen genom en ekonomisk återhämtningsplan för Europa, som godkändes av rådet i december 2008. De grundläggande principerna i denna plan är solidaritet och social rättvisa. Initiativet i den ekonomiska återhämtningsplanen för att främja sysselsättningen i EU innefattar både en mobilisering av EU:s finansiella resurser och en precisering av ett antal politiska prioriteringar för medlemsstaterna som syftar till att minska den mänskliga kostnaden av den ekonomiska nedgången och dess verkningar för de mest utsatta befolkningsgrupperna.

I fråga om det operativa arbetet innebär detta att EU:s tillgängliga finansieringsinstrument har stärkts. Översynen av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer att innebära att den snabbt kan aktiveras för att stödja arbetstagare och samhällen som drabbats av betydande minskningar av antalet arbetstillfällen. Kommissionen har också lagt fram ett förslag till beslut av parlamentet och rådet om att anpassa ESF:s program till de krisrelaterade behoven genom att förenkla dess verksamhet, och på så sätt göra det möjligt att omedelbart öka förskottsutbetalningarna med 1,8 miljarder euro.

De flesta medlen för att dämpa de sysselsättningsmässiga och sociala följderna av krisen finns hos medlemsstaterna. För att medlemsstaternas åtgärder inte ska medföra negativa spridningseffekter på andra länder, förordar kommissionen ett samordnat tillvägagångssätt för återhämtningen på arbetsmarknaden. Kommissionen har i detta avseende fastställt ett antal riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik som syftar till att 1) på kort sikt upprätthålla sysselsättningen genom att stödja flexibla arbetstidsarrangemang och att 2) underlätta återinträdet i arbetslivet genom att öka aktiveringen och tillhandahålla lämpligt inkomststöd för dem som drabbats hårdast av den ekonomiska avmattningen samt att investera i utbildning och anställningsbarhet för en snabb integration på arbetsmarknaden och minska risken för långtidsarbetslöshet. Dessa riktlinjer redogörs detaljerat för i kommissionens meddelande av den 4 mars 2009 till Europeiska rådets vårmöte.

1. Kommissionen och medlemsstaterna har beslutat att hålla ett extra toppmöte om sysselsättningen i maj för att komma överens om fler konkreta åtgärder för att mildra krisens sysselsättningsmässiga och sociala följder, samt bidra till en snabb återhämtning.

2. Det finns mycket osäkerhet kring uppskattningen av bankernas potentiella förluster, likviditetsstöd, behovet av rekapitalisering och kortsiktiga refinansieringsstöd av utlandsskulder och dessa ämnen bör därför behandlas med försiktighet. I detta skede bör man undvika en obefogad panik som grundas på de mycket preliminära och övergripande uppskattningar av hjälpbehov som ibland är i omlopp. Kommissionen har ett nära samarbete med andra internationella partner i arbetet med att bedöma om länders hjälpbehov omfattas av EU:s instrument (t.ex. justering av Lettlands och Ungerns betalningsbalans).

3. Vid stats- och regeringschefernas informella möte söndagen den 1 mars förmedlade EU:s ledare ett budskap om solidaritet och gemensamt ansvar. De betonade även att ur ett politiskt, institutionellt och ekonomiskt perspektiv är alla länder olika och måste därför bedömas från fall till fall, och att den åsikt som viss massmedia

och vissa internationella institutioner spridit ut, nämligen att EU inte gör särskilt mycket för Östeuropa, inte stämmer.

Nog så viktigt ur ett EU-perspektiv är att de befintliga politiska åtgärder som finns för att stödja en makroekonomisk stabilitet i Central- och Östeuropa beror på om ett land är ett EU-land och i övriga fall, om landet är ett kandidatland, ett potentiellt kandidatland eller om det tillhör grannskapsländerna.

EU har redan fördelat ut ett stort antal medel för att bemästra riskerna genom hela området. Inom EU har ett övergripande paket av åtgärder och omfattande ekonomiska resurser aktiverats för att möta problemen inom finanssektorn och för att stödja realekonomin. Åtgärderna omfattar följande:

Ge centralbankerna riklig tillgång till likviditet samt vidta omfattande åtgärder för att stödja banksektorn. EU:s ramverk för nationella räddningspaket ser till att förmånerna tillfaller både hemlandet och värdlandet.

Ekonomiskt stöd till länder som har problem med betalningsbalansen (Lettland och Ungern).

Åtgärder på nationell nivå och EU-nivå för att stödja tillväxten inom ramen för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa.

Ytterligare åtaganden från Europeiska investeringsbanken (EIB) och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD) och förhandstilldelning av strukturfonder, vilket borde leda till en höjning av förskottsbetalningarna till nya medlemsstater under 2009.

För länder som är icke-medlemsstater är medlen för att hantera makroekonomiska utmaningar mer begränsade men åtgärder har vidtagits både på makroekonomisk nivå och för stöd till realekonomin. Kommissionen övervakar ständigt dessa instruments effektivitet och har trappat upp bevakningen av makroekonomin och de makroekonomiska riskerna. De internationella finansinstituten (IMF, Världsbanken, EIB och EBRD) har en viktig roll att spela i detta område. Kommissionen har ett nära samarbete med IMF och andra internationella finansinstitut. EU stödjer en ansenlig ökning av IMF:s resurser, bland annat för att stärka dess förmåga att ingripa i länderna i Östeuropa.

*
* *

Fråga nr 87 från Georgios Toussas (H-0119/09)

Angående: Ekologisk katastrof i grekiska våtmarker

Behöriga myndigheter och miljöorganisationer har slagit larm om en fortgående brottslig hantering av Greklands våtmarker, som riskerar att förstöras oåterkalleligt om det inte vidtas omedelbara skyddsåtgärder mot industriverksamheten, det olagliga avfallet, den intensiva turistexploateringen med enorma byggnadskomplex samt bristen på lämplig infrastruktur och en samordnad förvaltning. De tio viktigaste våtmarkerna som Evrosdeltat, Axiosdeltat, Nestosdeltat och Aliakmonasdeltat, sjöarna Vistonida, Volvi och Kerkini samt vikar och laguner är av internationell betydelse men erbjuder i dessa dagar en nedslående syn och är i stort sett övergivna. Exempelvis har Koroneiasjön förklarats ekologiskt död, och än värre är situationen för de våtmarker som inte omfattas av Montreux- och Ramsarkonventionerna.

Vilka åtgärder har vidtagits för att detta brott mot miljön och den biologiska mångfalden ska upphöra, för att de grekiska våtmarkerna ska ges effektivt skydd och för att de omfattande ekologiska skadorna ska avhjälpas och nya förhindras?

Svar

(EN) Våtmarker som har utsetts för det europeiska ekologiska nätverket Natura 2000 i kraft av fågeldirektivet⁽⁴⁷⁾ (särskilt skyddsområde) eller habitatdirektivet⁽⁴⁸⁾ (områden av gemenskapsintresse) ska skyddas och skötas enligt tillämpliga bestämmelser i dessa direktiv så att den biologiska mångfald som finns där behålls eller återställs. Det ankommer på medlemsstaterna att genomföra de åtgärder som krävs för att ta itu med de överhängande faror som finns för våtmarkerna och inrätta ett ramverk för god förvaltning.

(47) Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar, EGT L 103, 25.4.1979 s. 1.

(48) Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

Vad beträffar fågeldirektivet fälldes Grekland efter en ansökan från kommissionen av EG-domstolen (mål C-293/07) för bristen på en sammanhängande, särskild och fullständig reglering som säkerställer en hållbar skötsel av särskilda skyddsområden, däribland de tio våtmarker av internationell betydelse som parlamentsledamoten nämnt. Kommissionen kommer nu mot bakgrund av detta bedöma huruvida de åtgärder som har vidtagits eller som kommer att vidtas av Grekland är tillräckliga för att genomföra EG-domstolens dom.

Beträffande habitatdirektivet har Grekland sex år på sig att utse de områden av gemenskapsintresse som fördes upp på gemenskapsförteckningen i juli ⁽⁴⁹⁾ till särskilda skyddsområden, att ange bevarandeprioriteringar och att fastställa de nödvändiga bevarandeåtgärderna. Under tiden ska Grekland se till att dessa platser inte utsätts för markanta försämringar eller störningar och att området inte skadas.

Vad gäller vattenskyddet har man genom vattenramdirektivet ⁽⁵⁰⁾ infört en handlingsram för att skydda och förbättra allt yt- och grundvatten med målsättningen att uppnå en god vattenstatus senast 2015. Det viktigaste verktyget för att uppnå detta miljömål är förvaltningsplanerna för avrinningsdistrikt, varav den första ska vara klar i december 2009. Kommissionen har noga följt genomförandet av vattenramdirektivet i medlemsstaterna sedan det antogs år 2000, däribland Grekland. Som en följd av kommissionens åtgärd, fällde EG-domstolen Grekland den 31 januari 2008 på grund av underlåtenhet att anmäla den miljöanalys som krävs enligt artikel 5 i vattenramdirektivet (fall C-264/07). Grekland inkom med miljöanalysen i mars 2008. Dessutom har kommissionen inlett ett överträdelseförfarande på grund av underlåtenhet att anmäla övervakningsprogrammen för alla avrinningsområden, som krävs enligt artikel 8 och 15 i vattenramdirektivet. Rapporten skulle ha inkommit i mars 2007 men har ännu inte mottagits. Kommissionen kommer noga att följa nästa steg i genomförandet av vattenramdirektivet i syfte att säkerställa att de grekiska myndigheterna uppfyller sina skyldigheter.

*

* *

⁽⁴⁹⁾ /613/EG: Kommissionens beslut av den 19 juli 2006 om antagande, enligt rådets direktiv 92/43/EEG, av en förteckning över områden av gemenskapsintresse i den mediterrana biogeografiska regionen, EUT L 259, 21.9.2006, s. 1.

⁽⁵⁰⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område, EGT L 327, 22.12.2000 s. 1.